

ВАСИЋ ВИТОМИР

ТРЧАЊЕ ЗА ДУГОМ

Свилајнац 2009.

ПРЕДГОВОР

Сврха ове књиге је да вас забави својим садржајем, али и да вас обавести и упозори. Не треба је схватити буквално, али ни олако. Могућност да поред овог, нама једино познатог, света постоји још један, паралелни, врло је велика. Научници који се баве овом могућношћу више од сто година, данас се слажу да би се сви паранормални феномени могли једноставно објаснити прихватањем теорије о постојању два свемира, материјалног и паралелног, насталог од чисте енергије свести. Шта је то свест, питате се? Свест је последица електричне активности унутар би-окомпјутера званог мозак!

Ова теорија о постојању два света, дуго се и срамежљиво испитује у лабораторијским условима. Научници који се њоме баве називају се парапсихолози. И на Истоку и на Западу, свакодневно се врше експерименти на такозваним паранормалним особама које имају ретку способност да „виде кроз време“, „да мислима померају ствари“ или „читају скривене симболе“. озбиљно се испитују и особе које су доказале да су „контактирале са мртвима“, као и ретке особе које су имале „вантелесна искуства“ и тиме доказале да „свест“, ма шта то било, може у специјалним условима напустити тело онога у коме се налази.

Доћи ће време када ће брижљива истраживања, вођена кроз дуга раздобља, изнети на светлост дана оно што сада лежи скривено. Покушао сам да вам у овој књизи изнесем на светлост дана само мали делић онога што је скривено. Колико сам успео проценићете сами са прочитаном задњом страницом ове књиге.

Један животни век, чак када би смо га сви посветили проучавању неба, не би био довољан да се проучи нешто тако пространо.

Као што природа омогућава да се расцвета воће, тако ће се и знање расцветати тек кроз дуги низ епоха. Доћи ће тада и

Трчање за дугом

време када ће наши потомци бити запањени да нисмо знали ствари које су њима саме по себи јасне и тако очигледне.

Многа открића сачувана су тек за времена која долазе, када сећање на нас буде избледело. Наш би свет био јадно место да свакој епохи нема да понуди нешто за истраживање. Природа не открива своје тајне одједном и свима. Део тих јако малих тајни које је природа омогућила нама да откријемо, ја ћу открити вама.

За епоху у којој живимо сачувана су многа открића. Но, много тога нам природа нуди за истраживање, а неке од понуда спадају у највеће авантуре људскога духа.

Ако сте спремни пођите са мном у једну авантуру.

НАСТАНАК СВЕТА

Мораћемо да посматрамо настанак света сасвим другачије, не само наше околине, наше Земље и нас самих, већ целог космичког простора и све материје у њему. И не само материје већ и времена као димезије збивања. Како је све настало, да ли из „нечега“ или из „ничега“, када је почело да тече време, када је започео почетак почетка. Наука увек прикупља знања о свету и нама у њему. Тај подухват траје столећима, присутан је одувек, од самог освита људског ума. Посебно значајни врхови су као када гледате са неке огромне планине са које се пружа поглед на невидљиви микросвет и недохватни макросвет. Ти врхови су освојени тек у прошлом веку.

Захваљујући квантној теорији и теорији релативности наслутили смо оквирни сценарио по којем се одиграо велики чин Стварања. Питање настанка свемира није обичан научни проблем, укупна мисаона делатност и нас и оних после нас који ће располагати бољим мозговима и инструментима. Ипак, наша знатижеља тера нас да истрајемо у том дуготрајном подухвату. Надам се да ће иста знатижеља и вас терати да прочитате ову књигу до краја.

Космологија се бави проучавањем свемира као целине, његовог настанка, развоја до данас и у будућности. Ја се нећу бавити тиме, исувише је стручно и тешко за наше ограничене мозгове. Посветићу се филозофским питањима, питањима о природи космоса, о Почетку и Свршетку, трајању као таквом, о смислу времена и простора, суштини материје, односно енергије. Космологија не даје коначне одговоре на све то. Зато ћемо драги читаоче кроз ваше напоре читајући ову књигу, да осмислимо незамисливо, спознамо непознатљиво.

У космологији су Бог и наука блиски сарадници али и супарници. Атеистима који читају ову књигу и којима се не

Трчање за дугом

свиђа назив Бог, могу уместо те речи ставити реч Неспозна-
тљиво. Целокупно знање људског рода заправо је укидање и
претварање необјашњивог у објашњиво. И граница која постоји
између научног и метафизичког стално се помера у корист науке
а на уштрб метафизике. У том освајачком походу знаности остао
је можда последњи али најчвршћи бастион: само Стварање. Јур-
иш науке потрајаће још дуго, а за сада само магловито наслућу-
јемо како је настало све постојеће. Зашто за то наука нема ни
приближно одговоре? Ако би поставили питање шта је радио Бог
пре стварања космоса, вероватно би добили одговор, да је
правио пакао за оне који постављају таква питања. Зато таква
питања нећу ни постављати у овој књизи. Наука је била стално
запослена описивањем шта је шта и како то делује. Није имала
снаге ни храбрости за право филозофско питање, зашто? Али, са
развојем науке, технологије и саме технике, филозофија као
наука је постала сувишна, изгубила је сваки смисао.

Према данас прихваћеној слици настанка свемира, сва је
материја и енергија произашла из једне титанске експлозије
„нечега“ чему и не можемо дати прави физички облик и вели-
чину. Кад је праатом експлодирао, а учинци те експлозије још
трају (свемир се још шири), беше то тренутак „нула“. Али, шта
је било пре тог тренутка? И одакле то „нешто“, тај праатом?

Ако чином стварања зовемо Велики прасак, да нам можда
није било потребно да оправдамо наше постојање, ако свемир
нема ни почетка ни краја, ако постоји одувек, и увек ће посто-
јати, ако је постао од великог праска да ли има рубове на крају,
да ли постоје границе? Ако пођемо од великог праска онда је
Богу остало само као Створитељу, да изабере законе којима ће се
универзум покоравати.

За то време ми живимо наше свакодневне животе, готово
уопште не разумевајући свет. И не помишљамо на машинерију
која ствара Сунчеву светлост која омогућује постојање живота,
на гравитацију која нас прикива на Земљу која би нас у трену
избацила пут свемира, или на атоме из којих смо саздани и од

Трчање за дугом

чије стабилности зависимо. Зато се тек ретки међу нама удубљују у одгонетање великих тајни; зашто је природа оваква каква је, одакле потиче космос и да ли је одувек овакав, да ли ће време једног дана почети да тече уназад, тако да ће последице претходити узроцима и постоји ли граница људском знању? Како изгледа једна црна рупа, који је најмањи део материје, за што памтимо прошлост а не и будућност, зашто постоји васиона?

У нашем је друштву уобичајено да родитељи и учитељи на оваква питања деце одговарају слегањем раменима или позивањем на религијска упуства. Неки се осећају нелагодно када се нађу суочени са оваквим стварима, зато што оне тако живо дочаравају ограничење моћи људског схватања. Управо сврха ове књиге је да вам помогне да мање слезете раменима, да бар колико толико имате одговоре на нека питања која су вас одувек интересовала а нисте хтели да питате. Ово је такође књига о Богу, или можда о одсуству Бога!

Ова ме књига подсећа на једну стару кинеску бајку о косоокој девојци која је трчала за дугом у жељи да је дохвати. Дуга је међутим остала стално једнако удаљена и недохватљива. И ми ћемо заједно кроз целу књигу трчати за дугом у жељи да је ухватимо. Да ли ћемо успети проценићете сами. Неки су већ покушали не само да је ухвате већ су и прошли испод ње. Са оне друге стране су људи као што су: Њутн, Ајнштајн, Хајзенберг, Хокинг и многи други научници.

НА ГРАНИЦАМА МОГУЋЕГ

Трчање за дугом је тек започело. Пред нама је, као људском расом, потребно још много трагања за коренима Космоса и крајњим Узроком целокупног постојања. Моје интересовање за границе могућег, и да ли се може ићи преко тих граница потиче одувек; као и сва деца и ја сам ноћу гледао звезде и стално се питао шта је то?

Институт Макс-Планк

Пошто адекватне одговоре нисам налазио моје интересовање је уместо да се смањује, напротив, расло. Стицајем околности једно извесно време провео сам у Франкфурту у Немачкој. У немачком дневном листу „Франкуртер Рундшау“ случајно сам

Трчање за дугом

прочитао чланак о стварању вештачког живота. Одмах сам се заинтересовао и покушао да нађем прави одговор не у новинама, него на извору информација.

У овом тренутку још увек нисмо сигурни да ли бисмо били у стању да створимо ћелију. Још је мање сигурно да ћемо једног дана моћи да једну вештачку ћелију проведемо путем природног развоја дугог три милијарде година, који води од једноћелијских алги до Брижит Бардо или Елизабет Тејлор.

Тако је започео одговор на моје постављено питање, да ли је могуће стварање вештачког живота које сам упутио симпатичном седокосом професору Шраму, који ме је љубазно примио у свом институту Макс-Планк за вирусна истраживања у Тибингену у Немачкој. Схвативши да пред собом има тоталног лаика који је само радознао и поставља неугодна питања, професор ми је укратко објаснио оно основно о вирусу.

Синтеза вируса налази се данас на самој граници могућег, са тенденцијом да сасвим уђе у домен остварљивог. Вируси су веома сићушна форма живота која се размножава али се зато не храни нити дише. Они најчешће живе као паразити у ћелијама. Састоје се од генетског кода у облику елипсе, и заштитне опне.

Професор Шрам ми је објаснио да је пре неколико година тачније 1965. његов колега професор Сол Шпигелман, такође Немац, који ради на Универзитету у Илиноису у Америци, пронашао са својим сарадницима, односно успео да у лабораторији синтетише једну врсту вируса, технички названу фибета. Вирус фибета састоји се из ланца РНК (рибонуклеинске киселине) састављене од приближних три хиљаде јединица и храни се бактеријама. Значи, направљен је вештачки вирус који је нападао бактерије на исти начин како то чине и природни вируси.

Професор Шрам и његови сарадници показали су да је могуће користећи као катализатор супстанце које садрже фосфор, слично живој материји, створити ланце необично сличне протеинским, који могу да поседују чак 24 аминокиселине.

Трчање за дугом

Они су посебно добили дуге молекуле полиаделинске киселине, који под електронским микроскопом личе на издужена влакна РНК. Покушавајући да схватим и прибележим оно што ми је професор говорио спонтано сам рекао: „Па ово је много компликовано за мене“. На то је професор узвратио: „Не метод је исувише једноставан“. Прорачуни су показали да у природи такви молекули не би могли игром случаја настати ни за милијарду година.

Сходно томе уобичајни приговор о природном стварању живота постаје беспредметан. Живот се не рађа случајно, већ при деловању сасвим одређених катализатора. Управо помоћу оваквих катализатора Шрам је за свега неколико часова учинио оно за шта је природној еволуцији било потребно четири милијарде година. Ако сам добро разумео са својим оскудним знањем о чему је професор причао, усудио сам се да питам професора, зашто опонашати природу у њеном слепом, неизвесном ходу? Наставио сам даље, авион лети не машући крилима као птица, атомска подморница је бржа од сваке рибе. Зашто не покушати да се створи жив систем који би у потпуности био вештачки? Професор се само благо насмејао и рекао: „Одлично сте схватили, па ми то управо и радимо“. Затим је устао, узео са једне полице неку новину и дао ми је. То је био амерички часопис „Medical Researchengineering“ у коме је познати научник доктор Беркли поставио необично значајан и занимљив проблем - да ли, вештачки живот може да се покаже ефикаснији од нашег, па сходно томе да загосподари Земљом, односно да нас сасвим истисне са ње?

Пластичне материје добијене у лабораторији од материје која не постоји нигде у природи, као што је ацетилен, често су супериорније од природних продуката као што су дрво и каучук. Лекови који имају чисто хемијско порекло супериорнији су од лекова екстрахованих из биљака. Због чега један небиолошки живот не би могао да буде супериорнији од биолошког живота?

Трчање за дугом

Први модел већ постоји, то је еволутивни ток од рачунара до интелигентних машина способних за саморепродукцију и прилагођавање, што је сасвим у складу са једном одредницом живота. Већ су нам познате машине способне да победе човека у разним математичким играма а на путу је и апсолутни машински првак света у шаку.

И на крају да одговорим на постављено питање. Да ли је могуће створити вештачки живот? Могуће је, само наша генерација то неће моћи да доживи, а створићемо га оном брзином колико нам то Бог омогућује. А стварање правог живота оставићемо ипак Богу и не вреди играти се Бога.

МИСТЕРИЈЕ

Ако нам Бог дозволи да се дуго играмо и имитирамо Бога, створићемо вероватно фантастичну цивилизацију која ће на крају ипак да уништи саму себе и почећемо опет све из почетка.

Управо почећемо ову књигу са неком фантастичном цивилизацијом која је живела на земљи, која је вероватно покушала да се игра Бога, или да имитира Бога. То је платила најскупљом ценом јер је уништила саму себе.

Није циљ ове књиге да набраја све познате мистерије на свету како се обично чини, већ је циљ да покуша да бар донекле објасни колико-толико.

Мистерија о Атлантиди је толико експлоатисана да ћемо је само споменути. Задржаћемо се на оним мање познатим или чак и непознатим мистеријама. Претпоставља се да се Атлантида налазила на средоземном острву које се звало Тера. Оно што је остало од тог огромног острва познато је свим туристима света као острво Санторини. Острво Тера је уништено пре 1.500 година у тако снажној експлозији која је изазвала огромне таласе у целом Средоземном мору и та се страшна експлозија чула како у Африци тако и у Европи. Пређашње претпоставке да је дошло до земљотреса и експлодирања вулкана нису никада доказане. Ако се држимо оригиналног Платоновог описа (Платон, 429-347. године пре н.е.), много смо ближе претпоставци да је дошло до страховите атомске експлозије коју су изазвали становници острва Тере или популарно звани Атлантиђани.

КОНТИНЕНТ МУ

Не знам колико је професор Шарм схватио озбиљно моју жељу за непознатим, али ме је озбиљно упутио на прави почетак. Да одем у Белгију и погледам чувени Атомијум да би проширио своје видике, да разликујем науку од легенди. У Бриселу сам се задржао врло кратко, видео Атомијум и отишао у Холандију. У музеју у Лејдену, чува се једна плочица од жада у стручној литератури названа Лејденском плочицом. Она спада у најстарије налазе из Тикала (Мексико). У њој је урезано 15 глифа-знакова које су употребљавале Маје. После једног имена које се не може прочитати стоји: „Спустио се доле владар небеске породице Тикала.“ Небеска породица? Који се владар спустио? То су питања која морају остати без одговора, али која ипак дозвољавају закључке.

Знао сам да морам да почнем од нечега, да поставим неку хипотезу па после да проверавам да ли је то све тачно. Зато сам се вратио, колико је то било могуће, у доба Аристотела, Сократа, Платона. Када сам само мало зачепркао по површини те литературе отворио се прави амбис знања, и то неистраженог знања. Сконцентрисао сам се на крају само на Платона. Ту је био кључ за почетак истраживања било које врсте.

Из многих извора знамо да цивилизација почиње са Сумерима, који су живели у долини између река Тигар и Еуфрат, али наука није никада доказала одакле су се одједном појавили Сумери. По мојим истраживањима Еденски врт се није налазио у Азији већ на потонулом континенту у Атланском океану. Библијска историја стварања потиче из долине Тигра и Еуфрата, али јој недостаје почетак, почетак који је старији од Старог завета, јер за такву тврдњу постоје само предања а никако неки опипљив научни доказ. На том потонулом континенту по Платоновим учењима живело је педесетак милиона људи са фанта-

Трчање за дугом

стичном цивилизацијом. Ту такође стоји претпоставка од које ћемо и ми поћи у овој књизи, да је цео континент нестао у снажној атомској експлозији коју су изазвали сами непажњом или их је уништила нека далеко моћнија цивилизација из свемира.

Али нису сви настрадали. Један део њих је ипак опстао јер је живео на рубу континента који је гравитирао делом према Африци а делом према Карибима. Врло је вероватно да су људи који су гравитирали према Африци једноставно напустили континет који је тонуо и прешли на афричко тло. То су уствари Сумери. То је тај почетак који је недостајао науци. Тако је са Сумерима почела цивилизација.

Друга, такође велика, група која је била на делу континента окренутом према Карибима и Мексичком заливу, отповила је према полуострву Јукатан где се настанила. Пошто се Јукатан налази у Мексику, било је најлогичније доказе за ову хипотезу потражити у самом Мексику Ситију, и то у Антрополошком музеју. Ту се налази прастара плоча Маја, такозвана накал плоча. Ту плочу је први дешифровао француски научник Шарл-Етјен из које се јасно види да су Маје биле тај народ који се населио на полуострву Јукатан у садашњем Мексику. Из дешифроване плочице види се да су Маје себе сматрале наследницима људи са континента Му, који су избегли катастрофу.

Пошто сам већ видео познате слике на рушевинама града који је нарастао сав у џунглу а који је добро познат свим археолозима, град Чичен Итца. Тај град је припадао Мајама. Са слика стоји јасна порука да је тај континент био подељен на десет држава и свака од држава имала је свог владара. Заједнички, односно највиши владар био је краљ Ра Му. Он је последњи са мањом групом људи и својом краљицом напустио континент како доликује (и данас капетан последњи напушта брод који тоне). Они су отишли преко мора у Африку, тачније у Египат. Са својим знањем и усавршеном технологијом они су се међу примитивним становништвом, чије су производне снаге и знање

Трчање за дугом

били на јако ниском нивоу, наметнули као богови. Значи легенда у Египту о Богу Сунца, који се звао Ра са женом Изидом нашла је своје научно покриће.

Закључак: Сви првобитни Богови у свим деловима света су уствари људи чија је цивилизација била далеко изнад знања обичних људи који су насељавали земљу. Из тога није тешко извући закључак да се порекло тих људи са тог потонулог континента може тражити само у свемиру.

Такође постоји претпоставка која се заснива такође на легенди да ово није једини потонули континент. Постојао је још један који се такође налазио у Атланском океану али сасвим горе према северу, односно северозападно од Велике Британије. Интересантно је да је тамо владала субтропска клима, цивилизација је била на тако високом нивоу да им је омогућавала да владају великим делом Европе. Континент је такође уништен космичком катастрофом. То је било отприлике 2200. до 2150. године пре нове ере. Постоје записи да су они завладали и неким деловима Африке. Да ли има доказа о томе? Како да не!

Када је још 1610. године Галилео Галилеј најсавременијим телескопом у то време открио четири Јупитерова месеца, скоро да му нико није поверовао. Тако је и данас, многи скептици не верују да су много пре Галилеја многи народи знали више о свемиру, упркос томе што нису имали телескопе и нису знали да читају и пишу.

Узмимо само за пример примитивне Пигмеје, који су живели далеко од сваке цивилизације у Африци, и одувек су планету Сатурн звали, звездом девет месеца. А тај најмањи девети месец пречника само 195 километра пронађен је тек 1966. године. Зар то није доказ да су ту некада давно оставили свој траг људи са потонулог континента крај обала Велике Британије који се звао Атланда.

Посета племену Догони Африка

Када смо већ у Африци, ту имамо такође још трагова племе Догони, које живи у јужној Сахари, а које су у прошлом веку истраживали научници Марсел Гријол и Жермен Дитерлен, и дошли до запањујућих одговора. То примитивно племе је знало, и преносило је то своје знање са поколења на поколење, да се Сиријус, звезда великог сјаја, састоји из две звезде, што се тек 1970-те године могло фотографисати и установити. Њима је такође било познато да патуљаста звезда за педесет година обиђе главну звезду. Знали су да је Земља округла и да се окреће око своје осе. Било им је јасно да Млечни пут има спирални облик, што је наука открила тек у прошлом веку.

И то је још један неоспоран доказ да су људи ванземаљског порекла имали контакте са домороцима из Африке којима су пренели своја знања.

Сада се намеће и питање само по себи, да ли су они оставили потомке који и данас живе са нама. На пример, свако је

Трчање за дугом

дете чуло за Гуливерова путовања, где су детаљно описана два марсовска света. Књига је објављена 1726. године, појединости приказане у њој тако верно, заправо још нису биле познате. Зашто? Зато што је тек 1877. године уз помоћ циновског телескопа наука утврдила да Марс стварно има два месеца који круже на удаљености три односно пет дужина свога пречника, баш онако како је писац те дечије књиге описао. Како је Свит тако добро познавао свемир? Ко је заправо он? На то питање наука још нема одговор.

Наука такође нема одговор ко је градио најзагонетнији велики камени круг, Стоунхенџ, који сам видео у енглеској грофовији Вилтшајр. Одмах у почетку се искључују Римљани и Келти који су се у Енглеској појавили тек у шестом веку, док је камени Круг подигнут око 1600. године пре нове ере. Вероватно да је то дело људи са потонулог континента Атлантида.

Кортезова тврђава Перу

Све ово можемо да доведемо у везу ако бранимо хипотезу да је све то дело људи који су живели ван земље, у космосу. Како објаснити највећу слику на свету коју сам имао прилике да

Трчање за дугом

видим у Перуу, наравно из авиона, а дознао сам да је она откри вена такође из авиона тек 1939. године. Она је дугачка 48 километара а широка 17 километара и представља цвеће, разне друге тропске биљке, као и животиње где доминантно место заузима гуштер и орао кондор, чији распон крила износи 150 метара. Поред ове слике човек никако не успева да докучи чему служе тајанствени простори на јужној приобалској равници у Перу. Ничег живог нема на сувој пешчаној висоравни која се повлачи од Пацифика до снежних врхова Анда. Године 1939. два човека у авиону посматрају простор изнад кога лете и откривају сложен сплет линија и геометријских облика невероватне прецизности, који се протезао километрима дуж безводне пустиње. Још од тада људи се питају: да ли је то некада било место за слетање ванземаљаца? Да ли је то, можда, био међугалактички терминал за огромне НЛО-е, који су, највероватније, у праисторијско доба донели на земљу праве претке човека?

Научници и археолози никада нису били у стању да објасне изненадни, нагли еволутивни и технолошки скок који је начинио *Homo sapiens* 10-15 000 година раније. Нема генетских објашњења за изненадно дуплирање масе људског мозга. У испитивањима, која су стручњаци спровели било је више теорија, али кључ загонетке није пронађен. Међутим, неки кажу да су објашњења ту, у пустињама широм света и легендама најранијих цивилизација. Оне указују на божанске посетиоце из свемира који су преносили своје искуство и технолошка знања на примитивног човека, а можда су се са њим чак и укрштали.

Цртежом је у перуанској пустињи у близини града Наска, покривен терен дужине педесет километра а ширине два километра. Равница се састоји од жуте земље прекривене танким слојем камена. Свака линија је направљена скидањем површинског слоја камења. Посао је био једноставан, али фасцинира изванредна прецизност линија које се километрима протежу праволинијски, губећи се на хоризонту и прелазећи јаруге и нагибе. Та прецизност се не може упоредити ни са којим достигнућем

Трчање за дугом

модерне технике. Цртежи се јасно уочавају само на фотографијама снимљеним из авиона на великој висини. Али, издалека у васиони пустиње су изгледале најпогодније место за спуштање на планету са толико водених површина као што је наша.

Када су Американци послали астронауте на Месец, они су такође за место спуштања одабрали површину сличну нашим пустињама. Нацртане на пустињском тлу поред Наска, линије и цртежи су представљале птице, паукове и рибе и предмете обожавања и били су практично невидљиви са земље. Можда је то био позив боговима да дођу. Птица је, свакако, била једина животиња која је према сазнањима старих Перуанаца летењем могла да се одупре гравитацији, а њихова пустињска птица имала је реп који се ширио попут издувних гасова као код ракете. Паук је имао изглед сличан америчком возилу конструисаном за кретање по површини Месеца. А рибе? Оне су вероватно представљале саме богове.

МЕКСИКО

Своје име Mexico је добио по астешком богу рата који се звао Huitzilopochtli или Mehitli, па су зато његови ратници названи „Мексичани“. Данас је то велика земља у Средњој Америци, са Сједињеним Америчким Државама над својом главом са севера и са Атланским океаном са истока и Тихим океаном са запада, простора на површини од скоро два милиона квадратних километара, и са више од 70 милиона становника, чији се број јако брзо увећава. Више од половине тог становништва живи у градовима, од којих је Мексико Сити далеко највећи, који се просто гуши од силног неконтролисаног прираста, својих становника. Са расне тачке гледишта, становништво Мексика се дели овако: око 30% су Индијанци, око 15% су белци, ако ту убројимо и Креолце, док остатак чине мешанци настали укрштањем белаца, првенствено Шпанаца и Индијанаца. За наша естетска схватања што год има више шпанске крви, Мексиканци су све лепши, посебно жене, и обрнуто. Ја сам у Мексику видео у просеку жене са највећим куковима на свету; ту скоро да и није било мешања, то су биле чистокрвне Индијанке. Најгушће је настањена Средишна зараван Мексика, која на југ допире до вулканских планина Невадо де Толука висине 4 578 метара, где су и врхови Попокатепетл висок 5 452 метра. У овом крају Мексика вулканска и сеизмичка активност тла је и данас јака.

Мексико је природним богатствима јако богата земља и на њеном тлу успевају многе културе, почев од памука, пиринча, кукуруза, кафе, житарица, шећерне трске, банана, помаранџи и других тропских култура, па све до пасуља, кромпира.

Трчање за дугом

Има доста скоро свих метала, укључујући и злато. Обишао сам и највећи рудник сребра на свету који се налази у малом рударском месту Таско, кад сам се спуштао од Мексико Ситија према Акапулку. По налазима нафте Мексико заузима друго место у Јужној Америци. Велике су такође и резерве угља. Сточарство је веома развијено. Развијен је риболов, нарочито морски. Шуме покривају око двадесет процената територије земље, има их свих врста, а претежно се искоришћавају махагони, кедровина, ебановина, боровина и ружично дрво. Но, упркос том силном природном богатству, стандард већине становништва је доста низак. Мексико има педесет поморских лука и петстодвадесет аеродрома и мањих авиоузлетишта. И да се зауставимо у нашем набрајању.

Мексико Сити

МЕКСИКО СИТИ

Оставља снажан утисак још из авиона, ноћу изгледа као новогодишња јелка. Треба релативно доста времена да се прелети за разлику од многих европских градова на које смо навикли. То је највећи град на свету, на 2 440 метара надморске висине, налази се на висоравни Анахуак, у њему живи око 25 милиона становника. Он се простире на невероватних 1500 квадратних километара. Онај ко се данас мучи идући кроз хаос Мексико Ситија, и не слуги да гази по значајном историјском тлу, јер је град саграђен на прастарим рушевинама. Милиони кашљу под облаком смога чија је концентрација највећа на свету. На свакој раскрсници налазе се семафори који мере загађеност ваздуха и када се појави црвена лампа, онда се ваде гас маске или навлажене марамике и стављају се преко уста.

Мексиканци, као потомци Астека, са фаталном равнодушношћу дозвољавају да их убија отровни ваздух. Можда је то божја казна што су саградили град на светим рушевинама.

Преко 20.000 аутобуса испушта плаво-црне облаке дима против кога не помаже ни филтер од навлажене марамике. Тридесет хиљада полицајаца у плавим униформама пискавим звиждаљкама и јужњачки спорим покретима усмерава ову лавину од аутомобила од којих је вероватно сваки трећи ауто, фолксваген, буба. Колоне аутомобила вуку се булеварима и улицама које су дугачке и до педесет километара. Зато никоме од туриста не пада на памет да се прошета до краја таквих улица. Аутомобили се вуку брзином коњских запрега, колико је угрожен живот види се увече по лампама које трепере па се понекада и угасе. Ако вам падне на памет да телефонирате било где, прави сте срећник ако то успете. Пијаћа вода увек јако мирише на хлор.

Мексико Сити подразумева такође и луксузне хотеле, у којима постоје одељења најфинијих париских парфимерија. Кафеи и бистрои, мали локали у фолклорном стилу и не баш увек солидна елеганција у сјајним авенијама, невешто скривају пренасељеност и сиромаштво овога света. Само неколико улица иза, чучи беда у четвртима које изазивају самилост, људи живе у разбијеним колибама надомак помпезних средњовековних катедрала и цркава.

У парку Чапултепек зелене се грмови и прастаро огромно дрвеће привлачи својим раскошним сјајем. По том парку су некада шетали кнезови Астека. Краљ Астека Монтезума Други саградио је на брежуљку своју летњу резиденцију. Недељом се овде сусрећу беда и богатство. Уметници и они који то мисле да јесу певају добро расположеним туристима. Туристи посматрају оригинални мексички стил живота. Снимају њихове игре и песме. Дечаци прилазе са својим дрвеним сандучићима, у којима се налази прибор, понизним, упитним погледом моле странце да им дозволе да очисте њихове прашњаве ципеле. Као да су пресељени на неки други свет, играју лепе девојке, таласају црном косом, великих тамних очију и тамне коже, попут ветра неког далеког времена. Странци купују у некој од стотину јувелирских радњи на авенијама, право и лажно злато, које лопови знају добро да разликују тако да су крађе сасвим нормална појава овде. Бутици из целог света излажу скупоцену робу а ту поред њих просјаци у поцепаним панталонама, са тамним очима и избораним рукама моле за неколико пезоса.

Мексико Сити је збрка контраста. Једна четвртина људи живи у лепим четвртима, док дуж пута за Пуебло станују босоноги људи у колибама од лима и картона. Наравно овде царује алкохолизам. Пије се текила или јевтина, јака ракија од агаве што није никакво чудо када је шездесет процената становништва без посла. Недалеко од ове пустиње и сиромаштва налази се грандиозна државна опера. Сваки дан свирају музичари на Плаца Гарибалди, обучени у сребром обрубљене огртаче са ше-

Трчање за дугом

ширима великих обода. Величанствене грађевине, као што су Палата лепих уметности, из доба колонијализма. Национална палата која је грађена за време Кортеза на рушевинама резиденције Монтезума, позната у свету по чувеним муралима Диего Ривере. Катедрале, цркве и музеји, говоре о историји и историјском богатству овога града. Иза свих ових контраста Мексико Сити пружа слику Астека и њихових предака. Нигде на свету не постоји такав град.

Сада када смо се одморили од утисака из савременог живота Мексика продужили смо пут још који сат вожње да би смо се вратили у прошлост Мексика.

Астеке

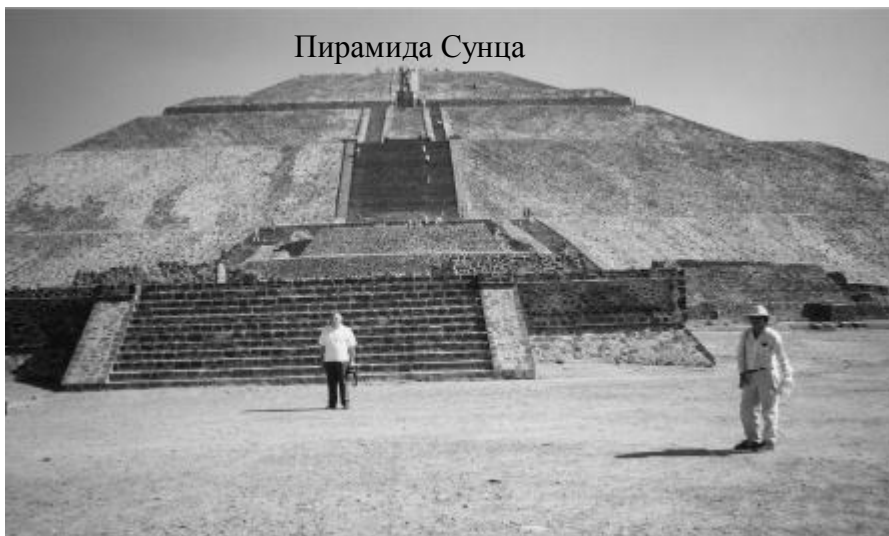
Трчање за дугом

Мурали Дијега Ривере -Мексико

ТЕОТИХУАКАН

Теотихуакан је био реткост по свом огромном пространству, док је по својој перфектној инфраструктури чудо. Модерни урбанисти могу овде много да науче. Са севера на југ протеже се три километра дуга улица; она се данас зове Пут мртвих. Са обе стране улице био је луксузни корзо, који су заклањале пирамиде и платформе храмова, булевар се према северу дизао неких тридесетак метара, тако да посматрач гледајући са југа, има утисак да широка улица од неких педесет метара води ка небу. Посматрач који стоји на доњем крају улице види „бескрајно“ степениште једнаких степеница које се стапају с Месечевом пирамидом. Пут мртвих завршава се испред Месечеве пирамиде, комплекса у виду степеништа, који заузима основну површину од 155 са 200 метара, то је отприлике као два фудбалска игралишта. Гледано одозго са месечеве пирамиде, на Левој страни рас-

Трчање за дугом

кошне улице налази се најмонументалнија грађевина Средње Америке - пирамида Сунца; она има основицу 222 са 225. Висока је 63 метра.

Сунчева пирамида има веће димензије од Кеопсове пирамиде. Трећи храм по величини јесте грађевина Цитадела, са храмом Кецалкоатла. Кецалкоатла је био летећи бог Астека и Маја. Сам храм је најлепши, најбогатије рељефом украшен. Змијске главе украшене перјем лелујају свуда околу, маске демонских бића зуре са степеништа и рељефа, тела змија пузе око подножја храма. Оно што ми видимо данас, обасјано сунцем, бело-сиво-смеђим тоновима, некада је блештало дивним дугиним бојама. Сваки бог и сваки демон имали су своју боју. Релјефи нису служили само као украс, они су причали неку религиозну причу.

Орнаментални мотиви и с унутрашње стране храма Кецалкоатла потврђују да је амблем летећег бога у облику змије био познат у Средњој Америци много пре доба Астека и Маја. Теотихуакан је са својих 200 000 становника био жив велики град, већи од античког Рима у доба Цезара. Грнчарство је некада код њих био уносан посао, јер се извозило све до Гватемале, а нама је силаском са пирамиде преостало да купимо ако већ не грнчарске производе којих више нема, као сувенир за успомену оно што је сада најоригиналније. Испод саме пирамиде постоје радионице за обраду обсидума, окамењене лаве црвенкасте боје коју можете купити у једној од безброј малих продавница сувенира. Ту смо присуствовали и презентацији шта се све може направити од кактуса; поред текиле, може папир, игла и конац.

За Храм Кецалкоатла се дуго мислило да је тврђава, откуда је и дошло оно име Цитадела, али су каснија истраживања показала да то није, већ да је то Храм бога ваздуха Quetzalcoatl, јер су тврђаве на тлу Мексика настале много касније. Иза овог Храма налази се огромна пирамида сазидана од грубог камена, украшена разним скулптурама. Тако, горњи део pročела пирамиде заузима скулптура огромне змије, која је представљала

Трчање за дугом

симбол бога ваздуха. Симбол бога ваздуха Quetyalcoatla је тако звана „Перната змија“. У сачуваним легендама око „Пернате змије“ према којој је бог Quetyalcoatl био бели човек с брадом, који је некада давно дошао са истока, како би народ научио уметности, знању, производњи. Пошто је извршио свој задатак, поново се упутио преко мора, обећавши да ће се вратити. Одлазак тог бога је сам бог повезан са звездом Венером чији одраз на узбурканом мору, за ведрих дана при заласку сунца, ствара слику „Пернате змије“ која брзо плива по мору удаљавајући се према истоку, дакле на ону страну куда је отишао бели човек, односно бог. Уствари то је био један од разлога зашто сам морао да одем у Акапулко, на обалу Пацифика да би то доживео. Стварно сам имао прилике да то видим тамо, појаву за коју наука још увек нема објашњење. Та околност можда објашњава зашто су Шпанци тако лако освојили Мексико јер је сав мексички народ, па и сам краљ Монтезума, био уверен да бели људи, који су се искрцали код Веракруза, представљају изласанике бога Qetlyalcoatla, који ево сада испуњава своје обећање о повратку.

Мисли се да је овај свети град служио само за велике религиозне свечаности, јер ту нико никада није становао. Из тог светог града понео сам дивне успомене и један необичан сувенир који сам купио у подножју пирамида од насртљивих уличних продаваца. Купио сам један мали календар Ацтека у базалту, који је мања копија од оне коју сам видео у Националном - Антрополошком музеју у Мексико Ситију. Тај календар се састоји у замршеном повезивању двадесет знакова, већином имена животиња, с низом бројева од 1 до 18. Комбинацијама ових знакова животиња и бројева, добија се непроменљив ред, без могућности да се икада и икако понови, док се не би навршило време од $18 \times 20 = 360$ дана, што је чинило једну годину. Том броју се онда још додавало још такозваних 5 „несрећних дана“ за време којих се нису смели обављати никакви

Трчање за дугом

верски обреди, а за људе који су били рођени тих дана, унапред се веровало да су несрећни.

А сада да се вратимо мало уназад у историју која се најбоље може видети и научити у антраполошком музеју у Мексико Ситију. Ако се задржимо мало дуже у павиљону Астека прво ће нам упасти у очи предивна маска од паунових пера њиховог легендарног свештеника и владара Монтезума (око 1466. године). Он је владао огромним царством које је имало неколико милиона становника и исто толико војника, па је дозволио да га покори шпанац Хернадо Кортес у име краља Шпаније Карла Петог. Кортес га је покорио са шачицом војника, уз помоћ барута, топова и пушака који су бљували ватру и стотинак коња. Астеке, као и Маје, први пут су виделе огањ из топова али и поред тога они би лако савладали неколико стотина Шпанаца, и поред тога што су први пут видели коње за које су сматрали да заједно са јахачем чине целину, непознато биће. Али они су се скоро добровољно предали јер су веровали у своју вишевековну легенду по којој је њихов бог Кецалкотла живео са њима 52 године и једног јутра је одјахао на небо на леђима пернате змије. Пре него што је пошао он је обећао да ће се вратити за 52 године. Сада када се појавио Кортес они су га дочекали као свог бога. Град Теотихуакан је заузимао простор од 18 квадратних километара (6 x 3). Унутар овог простора су многе грађевине, од које су најважније: Пирамида Сунца висока 63 м са пет тераса; Храм Quetzalcoatl или Цитадела; Пирамида Месеца, и још цео низ мање значајних грађевина. Све те грађевине су смештене дуж Пута мртвих који почиње испред Цитаделе, пролазећи поред Пирамиде Сунца и завршава се код пирамиде Месеца. Нема сумње, Пирамида Сунца је по својим размерама најграндиознији споменик у читавој Америци.

Сврха мог доласка била је проналажење доказа за хипотезу са почетка књиге, одакле су дошли такозвани богови који су помогли примитивним становницима да уз њихову технологију покрену цивилизацију напред. Доказ сам пронашао у Цитадели у

Трчање за дугом

облику амблема летећег бога у облику змије са пернатом главом који је био познат у Средњој Америци много пре доба Астека и Маја. Из овога извлачим закључак да су богови летели, значи дошли су из свемира.

Пошто сам пронашао главни и почетни доказ сада сам морао наћи и потврду таквог доказа, зато сам се упуту даље према југу Мексика.

Већ и сама возња од Мексико Ситија на југ, кроз шуме пинија, степе пуне кактуса и бодљикавог грмља, ватромет хибискуса и бугенвилеа, орхидеја свих могућих боја што висе у жардињерама дуж пута који се пење на 2.800. метара надморске висине, представља сан о надмоћности нашег прелепог света. За узану субтропску долину Карнавака, кроз коју сам се возио шаре ним аутобусом, вероватно не постоји више ни једна јарка боја која није нашла своје место на њему. Клима је блага, њиве плодне, људи су љубазни и стрпљиви, за наше европске појмове, прилично спори. Вијуга одличан пут са сликовитим интернационалним ознакама, тек на 1500-том метру надморске висине једна табла показује пут за Шочикалко који се налази на брду насталом од кратера вулкана.

Овде је настао астрономски центар са јединственом опсерваторијом. Шочикалко у преводу значи „место цветних кућа.“ Схватиће се зашто се тако зове само ако се баци поглед лево или десно. Долином доминирају, поред много откопаных грађевина, две пирамиде, постављене у правцу север-југ. Јединствена атракција због које сам дошао налази се под земљом. Стубови су укопани у стену и сви подземни ходници чине опсерваторију која има само једну осматрачницу десет метара под земљом. На самом врху налази се један отвор чији зидови формирају један шестоугаоник. Нисам случајно изабрао датум 20. јуна да дођем овде. Када 21. јуна у подне сунце дође изнад отвора, почиње велика чаролија. Доживео сам еквиноцијум (равнодневница) у подземној комори у стенама. Изузев дифузног округлог светла на тлу не види се ни прст пред оком. Око подне долазе Индија-

Трчање за дугом

нци са запаљеним свећама у ову просторију. Амајлије и посуде са водом коју доносе са собом постављају на средину и чекају небеску светлост која треба да осветли амајлије и воду. Сунце се полако диже и његова светлост пада полако кроз шестоугаони оквир у комору у којој се ми налазимо. Ово се дешава тачно у подне, 21. јуна. Прво почињу да клизе зраци по зидовима, сноп светлости постаје све шири, док потпуно не испуни отвор и целу комору под земљом. Изненада почиње рефлексија светлосних каскада од тла у свим правцима и оне обасјавају све око себе као неки ласерски зраци. Нико за сада није објаснио овај ефекат који траје 30 минута, довољно дуго да се испита. Просторија за то време сија као да је сва од кристала. Чему читава чаролија? Ко је измислио ексцентричну игру сунчеве светлости? Ко је израчунао степен нагиба отвора за упад сунчеве светлости тачно 21. јуна у 12 часова? Ко је конструисао шестоугаони отвор да би указао на шест боја спектра? Да ли је овде доле материјал обрађен да буде видљив само под поларизованом светлошћу? Или се доле налази флуоресцентни камен? Ово су питања без одговора. Докле је то досезало знање једног народа из каменог доба?

Зна се сигурно да Астеке и Маје са својим научним знањима то нису биле у стању да прорачунају, јер је тешко да се одгонетне тај феномен и на садашњем нивоу науке. Пошто нема одговора, намеће се онда сам логичан одговор да је то „дело“ богова или другачије речено људи који су дошли из свемира. Они су свакако желели да оставе трагове о свом доласку. Управо ја покушавам да идем тим траговима да бих склопио целину.

Пратећи траг настављам даље кроз Мексико. Мексико је дивна земља, која има скоро све, нафту, злато, сребро. Пут ме је сада водио даље на запад, тако да сам наишао на највећи рудник сребра у свету, Таско. Тамо је управо био фестивал музике, фиеста Мексикана. Музиканти су марширали улицама. На свим трговима било је пуно људи, играло се у ритму, како је то већ уобичајено у овој прелепој земљи. Људи су се тискали уз зидове зграда јер су ресторани са терасама били препуни, махом тури-

Трчање за дугом

стима. На самом тргу је била бина, а на њој су се смењивали учесници у предивним шареним народним ношњама, мушкарци са обавезним сомбрером.

АКАПУЛКО

Али пут ме је водио даље, у најлепше светско летовалиште Акапулко, стеци ште свих оних којима је стало да уз много пара кажу да су летовали у Акапулку. Ту можете видети много познатих личности из света филма, музике, спорта и политике. Мене је привлачио један спетакл, Воладорес, односно летећи индијанци. Имао смо убрзо прилике да их видим у једној атрактивној представи намењеној махом туристима због скупих карата.

Таско

После неизоставних и незаборавних маријачија чији одјек гитара и труба још дуго одзвања у мојој глави преда мном се указао приказ због кога сам превалио толики пут, од кога застаје дах. На сред бине стајао је метални јарбол висок 50 метара.

Пет индијанаца у црвеним панталонама са шареним прстеновима на ногавицама, у белим кошуљама и са капама живих, дречавих боја трчали су у круг. Четворица су свирала у фруле док је пети ударао у бубањ. Све се одиграло на малој платформи на висине од 50 метара. Плесали су у екстази, ноге су им цупкале у такту музике. Сада сви закачињу конопац на глежањ десне ноге, свирао је само један индијанац и када је музика

Трчање за дугом

престала, то је био знак да се преостала четири индијанца баце у понор са јарбола. То изгледа као успорен пад, јер је конопац био обмотан око јарбола а одмотавао се обртањем воладореса. У широким круговима су кружили око јарбола, раширених руку као да лете. То има своје значење. Четири индијанца окренула су се тринаест пута, то су педесет и два круга, а педесет и два је циклус календара Маја. Сваке педесет друге године плашиле су се Маје повратка богова, сваке педесет друге године тражиле су небеске правце универзума. Четири храбра индијанца отелотворавали су симбол и имитирали тај митски догађај. Ко су били тај народ Маја? Ко су били њихови преци? Да би се направила паралела између тог мита и стварности, вредело је такође погледати још једну атракцију у Акапулку а то је скакање у воду, односно у Тихи океан са стене која се зове Ке Брада. Са те стене доказују храброст многи млади људи из целог света. Скаче се са неколико спратова, од 50 до 200 метара, ко је колико способан.

Акапулко

Трчање за дугом

Сами бирају висину и ризик који она носи са собом и она нажалост односи свој данак сваке године. Вода Тихог океана толико је густа да помаже многим непливачима јер је тешко потонути, али зато одмаже скакачима са Ке Браде.

Оно што карактерише Акапулко, јесу на десетина километара дуге плаже, тачније цео низ плажа, с тропском климом влажног ваздуха, са ситним жућкастим песком и ветровима узбурканим морем, који често ваљају циновске таласе високе и по коју десетину метара. Ипак, ово су најчувеније плаже не само целе Америке, већ и целога света. Нарочито је много гостију из САД-а, у било које доба године. Модерни хотели су расејани уздуж обале. Овај у коме сам одсео зове се Монтезума са неких тридесетак спратова, на самој обали мора, у миљеу густог тропског растиња, с многим фонтанама и водоскоцима, с базенима слатке воде, са баровима у самом базену, али такође и са баровима и клубовима у самом хотелу, с ноћним животом који никада не посустаје. Сем мене, Југословена (у то време) хотел је пун гостију свих других раса и нација, без изузетака, и ја сам се у том шаренилу изврсно осећао. Кроз тропске пејзаже напуштам Акапулко вожњом између Пацифика и обронака Сиера Мадре, чији поједини врхови прелазе и 3700 м надморске висине. Пут води најпре према југоистоку, да бисмо се ускоро упутили ка унутрашњости мексичког копна, путем који вијуга, пење се благим успонима, пролази кроз ретко насељена места, мање или више пошумљене пределе, кроз пашњаке с бујном зеленом травом. Кактуса има све више и више, како одмичемо према унутрашњости копна. Не може човек заправо осетити шта је кактус док не дође у Мексико. Има их више од 800 врста! А онда, какви све облици: час кугласт, час чланковит, па онда у виду чунка. Каква разлика од оних сиротих облика кактуса што сам их гледао у Европи, у саксијама! Изгледа да кактус сву своју лепоту показује само слободан, у природи. Сад ми постаје помало јасно зашто Мексико у свом грбу има кактус. Па кактус је на просторима Мексика претходио свим благородним биљкама, пре-

тходио је и кукурузу, који је овде оно што је пиринач за Азију, или што је пшеница за Европу. Дуж алеја кактуса, које нико није засадио, долазећи са севера Азтеци су дошли у своју нову домовину. Кактуси су им били водичи, кактус их је хранио и појио, по кактусу су и назвали своје пребивалиште „Tenochtitlan“ што преведено с њиховог језика на наш значи кактус на камену. Данас је то огроман град који се зове Мексико (Mexico).

Наш пут води кроз савезну државу Оахака, с истоименим главним градом, кроз који пролазимо, и скрећемо према брду Монте Албан који је јако близу овог града. Уствари то чудесно брдо је био град који су Шпанци назвали Монте Албан, некада су Индијанци називали планином тигрова. После нестанка становника тог брда, града, читавих четресто година није био откривен.

Не зна се шта се десило са становницима који су одједном нестали, али се добро зна шта је откривено ту и то сам имао прилике да видим и да се упознам са тим чудним брдом, градом. Све је то откривено тек у 20-том веку, боље рећи откопано. Пирамиде налик на блиставе степенице, које воде у унутрашње просторе неба. Храмови с предворјима за хиљаде Индијанаца, опсерваторија, с посматрачницом уклесаном у пећини, стадион, са стодвадесет редова камених седишта под углом, по размерама непознатим ни из доба Рима, ни из доба Грчке! Гробље са стотинама поређаних гробова, од којих ни један не смета другом. Шарени мозаици, фреске са ликовима, призорима, симболима, хијероглифима. Свуда унаоколо скулптуре, попрсја, изобличена и достојанствена лица, а све то савршено моделирано, до филигранских детаља. Глинени врчеви, жртвено посуђе племенитих линија, урне геометриски правилне, са по четири ноге, а у свакој од њих прапорац, који зазвони на узбуну, ако неко хоће да их понесе. Па онда накит, који је пронео светом глас о ископинама на Монте Албану, с лажним вестима да је пронађено дуготражено благо Монтезуме, ископано из гроба његова наследника, краља Куахтемоса. Огрлице од по двадесет низова са по 854

Трчање за дугом

математички тачно изрезбарена чланка, од злата и драгог камења. Копча са јахачем смрти, наушнице, као да су изаткане од суза и трња. Украс за главу, тијара, достојна папе над папама. Наруквице с трбушастим орнаментима. Копче од тиркиза, бисера, корала, од зуба јагуара, од костију и шкољки. Златна маска, преко чијег носа и образа је навучена декорација од људске коже! Лепезе од перја гуетзал птице, какве није имала ни једна царица Византије, ни једна индијска махарани, ни једна савремена милијардерка, а ове мртве Индијанке, те „дивљакуше“ имају их и у гробу. И све је то остало неоткривено пуних четросто година. Кортез је умро, не откривши да на земљи коју је присвојио, лежи баснословно благо, вредније од блага Монтезуме. Град на Монте Албану, то је био град богова. Али ко је подигао тај град, и када? Ко су била племена која су пре доласка Шпанаца овде живела у подножју планине тигрова, да не кажемо Монте Албана? Ко су били градитељи, и архитекте, тих паганских катедрала? Откуда им материјал? Од чега су мешали боје за своје фреске? Којим оруђима су клесали? У чему се састојала метода рада драгуљара, процес „изгубљеног воска“? Разгледајући све то, стално су ми кроз главу пролазиле мисли које сам управо набројао.

Како објаснити да многи ликови на урнама подсећају на египатске сфинге, друге на бога Ра с птичијим главом, откуда рељефи на “Галерији плесача” направљени делом с негроидним типовима а делом у асирском стилу? Све је то нејасно и загонетно, ево и у 20-том веку? Планина тигрова је ексхумирана под вођством професора Алфонса Цасоа, тог мексичког Шлиемана, доказавши да најстарији радови потичу из епохе „баскетмејкера“, чије је постојање установљено према налазима на југоистоку САД. Можда су становници планине тигрова у некој вези са племенима чија се уметничка делатност ограничавала на прика зивање инфантилних глава, „baby face“? Али, ког су племена били становници који су плели кошаре и обликовали „baby face“? Јесу ли то били прастановници Америке, Монголи или

Ескимима, дошли овамо из Азије, или људи са Атлантиде, или можда народ изгубљеног племена Израела? Или су то били Олмеци, за које знамо да су дошли из „Земље гуме“ на обали Мексичког залива, који су се тетовирали, темена бријали, брусили и црнили зубе, о носевима носили обруче, обрезивали своје дечаке, навлачећи преко свога лица кожу одерану с лица непријатеља, исповедали своје грехе, јавно се парили са животињама, и имали календаре са годином од осамнаест месеци? Или су то можда били Запотечи, који су дошли после Омлека, и који још и данас настањују овај крај, и који су до пре неколико деценија говорили само језик „запотечки“? Дошли су затим Мехтеци, срушили власт Запотека, а планину тигрова су од тада па за многе генерације после, употребљавали као трђаву, као спортско игралиште, као звездарницу, као пантеон, а пре свега као место култа. Али којој су религији били посвећени ови храмови, ко је био њихов бог, Тотик, кога једна пронађена статуа приказује са украшеним вратом и појасом, са штапом у десној руци, и главом непријатеља у левој руци, коју држи за косу? А ко су они покопани тамо, покопани са силним богатством заједно? Јесу ли то били племићи, или свештеници, свеци или јунаци, тирани или мученици? Шта значе они хијероглифи нацртани ради обавештења: „3 мајмуна“, „7 тиркиза“, „4 тигра“, „3 змије“, „13 смрти“. Јесу ли то имена, или датуми рођења, или можда смрти? Према неким знацима, Мехтеци су своје светилиште напустили пре доласка Шпанаца овде, али се не зна зашто. Да ли због унутрашњих сукоба, да ли због сукоба са непокорним Запотецима, или због гладних година, или због расула религије, или због најезде непознатог непријатеља? Али ког, када? То се не зна. Поуздано се зна само то да је 250 Кортезових војника, године 1522. освојило овај град, а Индијанцима се губи траг.

СИНГАПУР

После обиласка тог чудесног брда кога су Шпанци назвали Монте Албан, некада су га Индијанци називали планина тигрова у Мексику, сакупио сам гомилу питања на које нисам знао одговоре, једино сам нешто наслућивао. А наслућивао сам да је моја почетна теза у овој књизи можда исправна, зато сам сматрао да је најбоље наћи праве одговоре од онога који је то истраживао и проучавао, од професора Алфонса Цасоа. Обзиром да се он преселио и живи у Сингапуру, пут ме је одвео управо тамо.

Шта рећи о самом Сингапуру који је професор изабрао да настави живот са својом животном сапутницом, Индијком. Сингапур је просторно мала држава, свега 580 квадратних километара, са око 3,5 милиона становника, претежно Кинеза, али и доста Индуса и Малејца. Република Сингапур, сместила се на самом јужном делу Малајског полуострва. Ко није чуо за Сингапур током II светског рата, за крваве борбе вођене са Јапанцима, који га онда и окупираше, оставши ту од 1942. све до 1945. године. Данас је познат као трговачки центар света одакле нам долази техничка роба и силне играчке које су преплавиле Европу. Данас, где се простиру модерне и богате четврти овог града само пре четрдесет година су биле ледине.

У једну не баш тако модерну четврт, у делу који је настањен махом Индусима, такси ме је довезао са прелепог аеродрома до куће утониле у тропско зеленило, где ме је чекао мој домаћин, Мексинац, професор Алфонса Цасоа. Прво је желео да ми покаже овај град за који тврди да се развио невероватном брзином и да наставља и даље да се развија, захваљујући првенствено, свом изузетно повољном географском положају, својој поморској луци, данас једној од највећих у свету, и разуме се

Трчање за дугом

својим вредним становницима, ненадмашним трговцима. Осим тога Сингапур је слободна царинска зона, што такође даје свој битни допринос брзом развоју града. Пошто смо обојица доста путовали по свету, брзо смо се сложили да је

Сингапур један од најлеших градова на свету. Но, укуси су различити, његова супруга, госпођа Цана тврди да је Њу Делхи најлепши. Али се и она слаже да је Сингапур необично чист град, вероватно због саме културе својих грађана а можда и због невероватно високих казни; рецимо за бачени папир казна је отприлике једнака њиховој месечној плати. Професор ме је на време упозорио да то није Мексико а ни Србија.

Сингапур

Цео град је прекривен камерама тако да полиција не само да стиже за неколико минута, већ су у питању секунде. Одмах се створе. Тако шетајући и узгред ћаскајући ја сам почео са својим питањима. Прво питање је било шта се десило становницима који су одједном нестали. Нажалост први одговор је био негативан. Професор то никада није успео да сазна. Такође није знао да ми одговори ни ко су били градитељи и архитекте, тих паганских катедрала. Ни за наоко просте ствари као што је мешање боја за фреске, није било позитивног одговора.

Сада када сам почео да добијам негативне одговоре, а толики пређени пут, почео сам да проверам своју хипотезу коју сте

Трчање за дугом

имали прилике да прочитате на претходним страницама, у делу који се звао *Континент Му*. Питао сам професора како да објасним да многи ликови на урнама подсећају на египатске сфинге, друге на бога Ра с птичијом главом. Само је слегнуо раменима. Док сам размишљао како да му изложим своју хипотезу, успут сам резгледао свет око себе, свет је јако уредан и отмено изгледа, приметио сам да свако негде и нечим тргује, али да се све то нуди на уљудан начин и до краја предусетљиво. На неки начин и професор Алфонса и ја смо трговали информацијама. Ипак сам се на крају усудио да изложим своју хипотезу која се заснивала на истраживању радова Платона, који је тврдио да је постојао континент Му који је потонуо. Заправо је бог Ра са птичијом главом уствари онај исти кога налазимо у египатској митологији, јер су ипак имали довољно времена док је континет полако тонуо да пређу са њега у Африку. Отуда и сфинге у Египту. Сада сам наставио даље, откуда рељефи, чије сам фотографије понео и показивао професору, на „Галерији плесача“ направљени делом с негроидним типовима а делом у асирском стилу? Професор се само благо насмејао и рекао: „ Па да, ви сте ипак схватили. Ако су могли становници континента Му да дођу у Африку и Америку, тачније у Мексико где су се преко полуострва Јукатан раширили свуда у Средњој Америци, зашто да нису негроидни типови дошли из Африке преко тог истог континента у Мексико. Ваша је хипотеза врло логична.“

Шетали смо кроз стари део града, кроз кинеске четврти, с кинеским натписима над радњама. Свртали смо у један ресторан и наставили нашу дискусију. Нисмо се скоро ни раскомирили ја сам већ наставио са паљбом питања, која сам наравно прибележио још у Мексику. Ког су племена били становници који су плели кошаре и обликовали беби фаце. Јесу ли то били прастановници Америке, Монголи, или Ескимима, дошли овамо из Азије, или људи са Атлантиде, или можда народ изгубљеног племена Израела? Не знам да ли је професор под утицајем печене патке добро расположен или из захвалности за мој пређени

Трчање за дугом

пут, који и није баш мали, рекао да до сада није знао одговор на то питање, али изгледа да сам ја својом теоријом о том потонулом континенту ипак најближи.

Сада обоје добро расположени на његов предлог, завирујемо и у неколико барова, где се може забављати у загрљају лепотице ноћи, да бих видео и изблиза осетио ту атмосферу, овде далеко на истоку. У свим овим „кућама“ затекосмо доста голуждравих девојака свих боја коже, а највише жуто путих, углавном „беспослених“, како се досађују, па је сваки намењик могућа шанса, или бар какво-такво разбијање монотоније. Но, треба рећи да су све девојке пристојне и ненасртљиве, за разлику од девојака исте професије на Тајвану, или Тајланду где сам се враћао у хотел са поцепаним рукавима. Јер, посао је посао, а посао којим се оне баве је најстарији занат на свету, па већ и због тога заслужују респект. Топло је, сунчано али највише што смета је висока влажност ваздуха. Имате утисак као да идете кроз неку водену завесу којој никада краја, једино када уђете у неку радњу или код мог домаћина, кући.

Мој новостечени пријатељ Алфонса, желео је да ми покаже нешто што га много подсећа на његов родни крај, Мексико. Одвео ме је у обилазак ботаничке баште, што сам доживео као ново уживање, нарочито зато што сам љубитељ орхидеја. Ту на једном месту можете видети све врсте орхидеја које постоје на нашој планети. Ко није љубитељ флоре, а јесте љубитељ фауне, може отићи до фарме крокодила. Пошто је мене терала жеља да сада видим и ово друго, замолио сам професора да одемо тамо. На крају не могу да кажем који су утисци јачи. Било је предивно и у ботаничкој башти као и на фарми крокодила. Ипак најјачи утисак је оставило пењање на брдо Маунт Фебел, надморске висине само 130 метара, где се налази прекрасни видиковац, са којег пуца живописан видик на велики део града. Нарочито је импресиван поглед на луку, крцату бродовима, свих застава света и тонажа. И на крају професор ме упита, који је јачи утисак, ово овде пењање или пењање на пирамиду Сунца у Мексику.

Трчање за дугом

Поштено говорећи овај. Сада када си тако поштен, заслужио си да те на крају одведем код својих великих пријатеља браће Тигар и Леопард, обрадовама ме професор. То је уствари била посета музеју браће Тигар и Леопард, проналазачима „чувене тигрове масти“ лековите за реуматичаре, што је овој двојници Кинеза донело велико богаство. Од тог њиховог великог богаства и ја сам добио бесплатно једно повеће паковање те масти и ако ми није требало, зато сам га поклатио госпођи Џани, у знак захвалности за изванредне индијске специјалитете које сам имао прилике да пробам.

Сада када смо разговарали неколико дана и кад сам добио потврду за своју хипотезу, желели смо да се мало опустимо и зачас смо се нашли у забавном парку под именом „Тигар Белм Гарден“ препуном посетилаца са свих мердијана. Уживао сам у свету маште, мотивисаном легендама и фолклором овог питомог поднебља. А онда у једном ресторани под ведрим небом, у подножју забавног парка, домаћини нам приређују изванредно занимљив спектакл, испуњен плесовима, играма и песмама староседелаца овог дела света, укључујући и полинезијске игре и песме. Све ми је то ново, и костими и ритмови, и сам изглед актера тог програма. У међу тачкама програма жонглери са змијама, кобрама, питонима, мамбама изводе своје „нумере“ а онда најхрабрији излазе да се сликају са змијама за успомену, уз неки мали бакшиш. За последњи дан ми је професор показао најатрактивнији део „његовог програма“ а то је била возња баркама, затим џункама, по заливу и једном реком, каналом кроз град. Увече ме је професор испратио до аеродрома и сасвим задовољан напустио сам Сингапур, где сам се лепо провео и што је најважније пронашао потврду за своју хипотезу о континенту који је једино Платон описао, а коју до данас нико није изнео на светло дана.

ХОПИ ИНДИЈАНЦИ

Добро је што још увек има индијанаца који су сачували легенде својих народа као што је унук Белог медведа, вође Хопи Индијанаца. Пошто сам се тада налазио у Мајамију на Флориди чуо сам случајно да се и он ту налази па сам одлучио да га посетим и чујем легенду о Хопи Индијанцима која се преносила са колена на колена. Са њим ме је упознао Џо Блумрих, бивши руководиоц Одељења за конструкцију пројеката при НАСА-и, у Хантевилу. Пре него што је индијанац започео своју причу, рекао је да је сазрело време за откривање истине о томе ко су Хопи индијанци,

и зашто су се населили тамо где сада живе. Џозеф ми је поклознио књигу коју је објавио као десетогодишњу студију која се зове „Каскара и седам светова“. Сада је хтео само да чујем из прве руке оно што је он десет година истраживао. Пре више хиљада година живели су преци Хопија на једном континенту у Пацифику, који се звао Каскара. Тада је избио интерконтинентални рат са становницима неког другог дела Земље. За време те епохе Хопија, почео је континет Каскара да тоне у океан. Сада од Каскаре само стрче највиши делови из воде. То су нека од данашњих острва јужних мора. За време постојања они су били у

Трчање за дугом

тесној вези са телесним бићима са планете Тонаотека која је доста удаљена од Сунчевог система. Та бића су се звала Катчини. Они су у одређеним временским размацима посећивали земљу.

Као и у другим легендама Катчини су на тајновит начин правили разне људе. Ти људи били су од велике мудрости и интелигенције. Они су правили беле, жуте, црне и црвене људе. Тако су почеле да се шире, највероватније, расе на Земљи. Интересантно да се то исто описује и у књизи Маја коју сам видео у Антрополошком музеју у Мексико Ситију, књизи Попол Вух у централној хроници Киче Маја. Катчини су увек са својим доласком обучавали домороце разним вештинама.

Катчини су сада практично преселили читав народ са тог континента који је тонуо на нови континент - Јужну Америку. За масовни транспорт коришћени су бродови, чамци, кануи свих величина, али оно што је интересантно то је да је један велики део људи пребачен ваздушним путем. На располагању су им стајале велике птице. Да су небеска возила према легенди била виђена показују слике, цртежи на стенама у Ораиби, најстаријем насељу Хопија. Цртежи показују савијене штитове на којима лебде жене.

Да легенде нису без основа, сетио сам се слика „летећих штитова“ које сам видео у музеју у Каиру. Те су слике мало другојачије и називају се „летеће небеске барке“. Посебно сам био фасциниран читавим јатом небеских барки које сам видео у гробници Сенмута у Деир ел Бахри, у Храму Рамзеса Другог, на западној обали Луксора.

Такође сам у једном живописном градићу, Ки Весту који је најјужнија тачка САД, чуо за легенду да на Кирбатима, групи острва Микронезије, лети прастари бог Нареау у љусци од коко совог ораха. Чуо сам, такође, да је Мекамека, „бог становника ваздуха,“ дошао на Ускрашње острво које се налази на крајњем истоку полинезијских острва, у шупљем јајету.

Када смо већ код ове теме да се подсетимо једног опипљивог доказа у индијској митологији. Тамо сам, у Индији,

Трчање за дугом

тачније речено у месту Агра, уз помоћ превода свога пријатеља доктора физике Ничевана, дошао до сазнања из њихове писане митологије, да је неоспорно постојао бог Вишни. Он је имао јахаћу животињу, птицу која се звала Гарудах (у преводу значи крило). Овом знаменитом човеку-птици, с крилима орла и телом човека, дате су многе особине. Био је натпросечно интелигентан, самостално је трговао, водио битке и наравно побеђивао. Тело му је било црвено, лице бело, а крила су се пресијавала на сунцу у златној боји.

Ускршње острво

Вратимо се сада поново на наше ванземаљце, Катчине. У самом музеју у Мексико Ситију постоји цртеж који представља правог данашњег астронаута са скафандером. Верује се да је то један од Катчина. Када су Катчини преселили целокупно становништво у Средњу и Јужну Америку и својим знањем помогли племену Инка да достигну невиђене цивилизацијске тековине, онда су једноставно нестали, одлетели са остављеном поруком

Трчање за дугом

да ће се вратити. Од кад су они нестали са својим саветима, почиње нестанак културе и цивилизације горе наведених народа.

Те легенде овде почињу од Инка цивилизације, али постоје докази да је у Јужној Америци живео непознат народ и основао једну од најчуднијих култура на свету, док једном у прошлости није одједном ишчезао као да је одуван са земљине површине. Он је оставио иза себе огромне камене кипове извајане у облику човека, који су расути по острвима Полинезије, а највише их има на Ускршњем острву, и огромне степенасте пирамиде, сличне онима на Тахитију и Самои. Тај народ је одваљивао од брегова камене блокове велике као вагони и преносио их хиљадама километара далеко по земљи, па их на крају усправљао један на други. Били су високи као шестоспратна кућа.

У доба доласка првих Шпанаца у Перу, Инка Индијанци су имали у тој планинској земљи своју огромну краљевину. Они су причали Шпанцима да је циновске споменике који су стајали тако напуштени у природи подигла једна раса белих богова која је ту живела пре него што су Инке дошле на власт. Они су имали велике браде и белу кожу и дошли су са севера, били су мирољубиви и научили су Инке свему ономе што су они могли да схвате. Били су знатно виши растом од Инка и напустили су Перу изненада, као што су и дошли. Изгубили су се у правцу запада преко Тихог Океана. Кон Тики је био врховни свештеник и бог Сунца легендарних „белих“ људи. Кон Тики значи Сунце Тики.

Баш у том правцу, на запад, налазе се Полинезијска острва која су од Перуа удаљена око 6.000 километара (то је као од Москве до Лондона). Када су први Европљани посетили острва видели су беле људе са лепршавим брадама, потомке првобитне расе, које су освајачи поштедели. Сами су урођеници изјављивали да су неки од њихових предака били бели.

Сетимо се сада поново Астека који су имали владара, који је у почетку био свештеник по имену Кецалкоат. По легенди то је било чудовиште „небеска змија“ које је у одређеним размацима долазило на земљу. Шта је сада овде интерестно, поред

Трчање за дугом

легенде Астека, летеће змије или боље речено змаја?. Змајеви се налазе као неизбежни мотив у свим митовима старих народа. Да ли је то случајност ако се они јављају код Египћана, Вавилонаца, Германа, Кинеза, Индијаца, Тибетанаца итд? У Кини је увек змај био симбол царства. Да ли је свуда у свим народима постојало заједничко присећање на саурсе, огромне гмизавце, који су изумрли пре шездесет милиона година када није било човека. Значи ту могућност морамо да одбацимо.

КАИРО

Египат треба почети Каиром и завршити Каиром. Каиро, непоновљив украс северне Африке а не само Египта.

Каиро

У Каиру сам био неколико пута, он заправо има чудну моћ да и оне који су га више пута видели магично привуче под своје раскошно окриље још једанпут. Сваки сусрет са египатским престоним градом нова је авантура из које се излази полуомамљен лепотом и мистеријом којој ни шест хиљада година није могло да науди. Нико са сигурношћу не може да каже колико људи живи у Каиру. Претпоставља се да их је око двадесет и пет милиона. Уз туристе који током читаве године обилазе Ел Кахиру, Победницу.

Град личи на узаврели мравињак. За неке је прљав, покривен пустињском прашином, за већину престоница хедонизма и симбол луксуза. У праву су и једни и други, јер наспрам сиротиње која поносно носи своју судбину, аристократске четврти чувају дух времена у којем су шеици, у мирису и диму наргиле, вековима господарили богатством и лепотом.

Отворени музеј са благом непроцењиве вредности и палминим баштама, за лепоту дугује Нилу, реци живота. Заблуда је да је то заслуга фараона, јер су они много више волели Луксор и Александрију где су и оставили више трагова. Моћна река која даје три жетве годишње, од памтивека је душа Египта. По њој данас плове лукусзни бродови са коцкарницама и трбушним плесачицама које заносним покретима маме уздахе и богаташе терају да их обасипају златом и еврима, мада нису имуне ни на доларе.

У центру Каира, на тргу Тахир је музеј са Тутанкмоновим благом. Египћани су и поред сталне најезде освајача успели да део непроцењеног богатства сачувају. У Националном музеју, међу 150.000 експоната из доба фараонских династија је Намеорова палата, први познати запис на свету, кип Аманофоса Четвртог, принца Рахотепа и Нофрет. Фасцинантна је Тутанканова маска од једанест килограма чистог злата.

Пред три колосалне грађевине, Кеопсовом, Кефреновом и Микериновом пирамидом, људска моћ добија право значење. Јер

Трчање за дугом

како објаснити склоп камених блокова тешких неколико тона, без везивног материјала, у савршено архитектонско чудо. Струњаци објашњење налазе у непостојању ега у старом Египту на температури од плус 50 степени Целзијусових, у срцу пустиње, без машина и помагала. Египћани су пре 4.000 година зидали пирамиде високе 146 и широке 230 метара ношени жељом да удовоље богу, фараону и својој земљи. У средишту средњовековног Каира је Хан ал Халили, базар из 1384. године, са уским улицама и крцатим продавницама.

Каиро, као и цео Египат, данас углавном живи од туризма. Све водеће компаније у Каиру имају своја представништва. Најскупље локације су поред Нила. Копте (хришћане) је данас тешко разликовати од муслимана, јер се сви осећају Арапима, без обзира на њихов статус грађана другог реда каквим их сматрају муслимани. Сви се они у Каиру деле по дебљини Новчаника и величини кућа. Међу хришћанкама и образованим муслиманкама разлике да готово и нема, јер је све више кратко потшишаних девојака у фармеркама и са мобилним телефонима. Наспрам неслућеном богатству, као противтежа, стоји Град мртвих, у којем међу гробницама Фатимида живи три милона сиромашних.

Трчање за дугом

ЕГИПАТ

Отпратили смо шта се дешавало са једном групом људи, који су отишли са континета Му, који је тонуо у океан и настанили се на полуострво Јукатан у Мексику одакле су се раширили према Пацифику и формирали две цивилизације, цивилизацију Маја и цивилизацију Астека.

Друга група људи са обода континента Му који је тонуо, а налазили су се окренути према Африци, као што сам већ сам рекао, са својим владарем који се звао Ра и његовом супругом Изидом нашли су свој мир, свој покој, своје царство и своје уточи-

Гиза

ште у Египту где су их прихватили као своје богове. Ако бисмо наставили даље истраживање у Египту и покушали да објаснимо оне мање познате ствари, дошли бисмо пре до правог закључка. Зато ћемо почети наше истраживање у Египту, не од истраживања мумифицираних људи, већ од мумифицираних животиња.

Мало је познато да су у Египту поред људи у много већем броју мумифициране скоро све животиње које су постојале, од птица до нилског коња. Зашто? У легендама скоро свих већих народа налазимо да су богови стварали различита бића, монструме

Трчање за дугом

и мешовите креатуре свих врста. Да набројимо неке. Да почнемо од најважнијих: апис-бик; сирене; Људи са дуплим крилима, са

Крокодилски град

два лица, четири руке, са две природе (мушко и женско у једној); људи са ногама коза, роговима на главама, са коњским копитима; онда на задњем делу коњ а на предњем човек, који чине једну целину, који су имали облик хипокентаура. Стварали су такође и бикове са људским главама, псе са четири тела, коње са псећим главама, затим змајолика бића свих врста - рептила, риба, змија. Све сам то имао прилике да видим обилазећи храмове и музеје по свету.

Највише их је било у Египту. На први поглед изгледа да је све то бесмислица. Ако је тако зашто онда у нас пиље њихови рељефи и скулптуре у свим већим музејима света? Људи са ногама коза и роговима, каква глупост! Да ли је баш тако?

Трчање за дугом

После обиласка манастира Метеори у Грчкој, био сам фасциниран оним што сам видео у Делфима, такође у Грчкој. Видео сам људе са коњским копитима и кентауре овековечене у античким приказима. У Лувру се моја ћерка дивила трима, свега десетак центиметара високим, фигурама, биковима са људским главама. Оне датирају из 2.200-те године п.н.е. Шта рећи за сфингу, за велики лик лава са људским лицем поред велике пирамиде из Гизе. Такође у Египту сам имао прилике да видим читаве алеје различитих сфинги које су се отргле пустињском песку, оне пиље у нас са зидова једног малог храма у Дендри у централном Египту. Оне имају лавље главе, са дугим гривама или главе павијана, али се завршавају змијским реповима.

Само да набројим неколико монструозних комбинација: тело лава са главом овна, тело пса са главом човека, тело овна са главом птице. У Мемфису, првој престоници фараона, имао сам прилике да видим људско тело са главом крокодила.

Ипак, најјачи утисак доживео сам у Багдаду где сам у националном музеју видео фигурицу „архаичне богиње“-прелепо женско тело са нежним грудима и главом монструма. Исто тако снажан утисак одаје двадесетак центиметара висок пехар „пехар Гудеа “ настао такође 2.200-те године п.н.е. Гравура на пехару показује мешанце посебне врсте, птичије канце на ногама, змијско тело, људске руке, крила и глава змаја. Мало даље на једном постолу приказује се "крилата богиња"- дражесно тело жене са ликом девојчице, рукама даме, са крилима на леђима и одвратне животињскње шапе уместо стопала ометају ову еротизирану слику.

Такође и немачка бајка о Лорелај на реци Рајни може захвалити за своје порекло античким сиренама. Сада покушајмо колико -толико да нађемо неко разумно објашњење. Ако је наука доказала да постоје летеће рибе и летећи (слепи) мишеви зашто не би постојали и летећи коњи. Порекло Пегазе је основано вероватно жељом људи да поседују летећег коња. Ако анализирамо кентаура, то је шематска представа коња и јахача

стопљених у једно. Можда су то Астеци и Маје доживели када су први пут видели освајача Кортеза са својом коњицом. То могу бити нека логична објашњења. Али какве везе имају та објашњења са просторима који су удаљени од других више хиљада километара и неколико стотина година. Ако то одбацимо онда нам остаје само фантазија и машта људи који су то сликали и правили. Откуд идентични монструми у свим легендама који су не само слични, већ и исти а такође одвојени вековима и континентима.

Остале су само две могућности приступа предањима уметничким приказима ових мешовитих бића.

1. Ових животиња никада није ни било. Оне су продукти фантазије. Онда су се стари сликари, вајари, шарлатани, залуђивачи народа, вековима договарали идући са континента на континент како да се шегаче са народом.

2. Овакве креатуре су некада егзистирале. У том случају су ова чудесна бића могла настати путем генетичког дизајна. Било који други закључак је немогућ зато што еволуција није била у стању да створи монструме такве врсте. Полни апарати и хромозоми животиња су различити, па такво спаривање не би ништа донело.

Сетио сам се сада приче локалног водича у Александрији, да није изгорела библиотека у Александрији, данас би свет изгледао много другојачије, јер је изгорело целокупно дотадашње знање света које је било сакупљено на једном месту. Тако о тим знањима остаће само приче, легенде које данашњим поколењима изгледају невероватне. Ако до данас наука нема неко разумно објашњење, онда нам не остаје ништа друго него да поставимо хипотезу као могућност, да је Бог створио и цивилизације на другим планетама. Ако је нека много напреднија цивилизација од наше пролазила поред нашег Сунчевог система, па јој је можда понестало енергије, горива а знали су да се такве сировине налазе на земљи, онда су усидрили своје васионске бродове и долазили на земљу према потребама у различитим

Трчање за дугом

временским интервалима и на различитим местима. Заправо све легенде говоре да су богови долазили са неба.

Можда су ванземаљци (богови) чекали на неки транспорт који се одуговлачио, а они су се досађивали, па им је Земља постала полигон за разоноду. Почели су да силазе на Земљу и да праве све и свашта, почев од пирамида па све до монструма са комбинацијама човек-животиња. После њиховог одласка остале су само легенде, а никада није пронађена ни једна од животиња о којима смо причали у претходном поглављу. Значи, нису могле саме да се размножавају, већ су прављене само за једнократну употребу, односно они су се забављали чекајући да одлете у свемир.

Када смо већ код Египта, да видимо о чему је писао Херодот, који је 448. године п.н.е ступио на тло Египта, као грчки мислилац и историчар. Када се вратио из Египта на своје острво Самос, био је очаран оним што је видео. Видео је вештачко језеро Мерис, које је описао као надљудско чудо са обимом величине 3.600 стадиона и са дужином која се може упоредити са морском обалом Египта. По данашњим мерилима то језеро је имало 640 километара. За упоређење Боденско језеро има 259 километара. У околини тога језера налазиле су се две пирамиде веће од Кеопсове у Гизи. На обали језера налазио се велики град који се звао Крокодилски град. Тај град је пронађен близу прве египатске престонице Мемфис. На обали тог језера је постојао један огроман лавиринт са 1.500 соба изнад и исто толико испод земље.

Шта је ту интересно за нас? Интересно је да се после Херодота као очевица тог огромног лавиринта јављају и многи други историчари који пишу о томе. Али то је све у супротности са науком, односно сигурним знањем египтолога, који су у последња два века безуспешно покушавали да открију тај лавиринт, али нису нашли никакав траг. Интересно је то што људи у то време нису познавали динамит, нити су имали приближну технику да направе тако нешто. Такође ни трага од

пирамида и од гробова дванаест краљева који су ту живели. Ако је језеро временом упила пустиња шта је било са лавиринтом када је била позната тачна локација? Ко је могао да га направи? Да нису можда опет ванземаљци који су чекали да их покупи неки њихов брод; дотле су се на земљи играли богова за примитивне људе.

Поставља се питање, док су чекали на повратак својих васионских бродова, и многи од њих можда умрли, да нису они ти прабогови који су сахрањени у пирамидама, да нису фараони можда потомци богова, односно ванземаљаца. Ако знамо поуздано да пирамиде не могу направити обични смртници са оскудним знањем и примитивном технологијом, онда остаје хипотеза да су пирамиде направили људи али наручиоци свакако нису били људи. Шта ако је велику пирамиду изградио неки бог-краљ, или потомак бога, ако се то догодило у време Кеопса, ако пирамида садржи тајне које још нису разјашњене и ако неки од тих богова-краљева лежи сахрањен у пирамиди?

Најбоље објашњење нуди сфинга. Она у томе моделу постаје грандиозно сећање на везу између земаљског и ванземаљског елемента, земаљске животиње и божанског интелекта. Она је окамењени симбол повезаности меса и аналитичког разума, примитивност из које избија снага и узвишена, ванземаљска култура. Кроз хиљаде година сфинга се смеши подругљиво и осећајно. Очи сфинге посматрају наш развој благо и са пуно разумевања све до оног дана када се нама буду отвориле очи. Тај дан стоји пред нама, скривене тајне се полако откривају и тако треба посматрати и ову књигу, као мали допринос скидању вела тајни са наших очију.

Да ли идеја о поновном рађању потиче баш одавде, из оног времена када су краљеви одлазили у дубоки сан? Да ли су фараони само имитирали оно што су знали, да су неки богови много пре њих били сахрањени, јер су „мртва“ тела само спавала и њих ће покупити богови - ванземаљци када се буду враћали са неког похода пролазећи поред наше планете. Да ли су се зато

Трчање за дугом

окоживали златом у својој гробници верујући да се тим златом може платити екипа која ће их разбудити.

Како сам већ напоменуо да су фараони можда били само имитатори, то се базира на чињеници да су људи одувек били изврсни имитатори. Људи су скоро у целом свету вршили деформације својих лобања да би личили на своје богове, ванземаљце. И ако без електронске размене, без путовања авионима, без комуникације путем сателита, ипак скоро на свим континентима у исто време долази до намерне деформације лобања. Желели су да личе на некога, ко је имао издужену лобању са испупчењима на слепоочницама, личећи на осу а потиљак има двоструко већи обим него нормално. На кога су хтели да личе? Вероватно на оне које су видели, којих су се свакако плашили и које су имитирали. А ти свакако нису са наше планете.

Долина краљева

ГОСТИ ИЗ СВЕМИРА

Из свемира су на Земљу долетеле две врсте човеколиких бића. Једни су за своје пребивалиште изабрали копно, а други море. На Земљи су остали док нашим прецима нису даровали многа знања и открили им тајне. И једна и друга врста свемирских гостију оставила је на Земљи исувише много трагова. Свуда их има на нашој планети, негде више, негде мање. Али сигурно да их има највише у Јужној Америци, и то у постојбини Инка, Маја и Астека.

Јужно од познатог језера Титикака, које су трагачи и пустолови претражили трагајући за „златним градом Маноа“ у Боливији, на висини од 3.800 метара, некада је постојао фантастични град Тиахуанако. Поставља се питање ко су његови градитељи? Одакле су дошли? На ово питање најтачнији одговор дају сами остаци Тиахуанака. Нису ли власници те праисторијске културе била човеколика бића која су на рукама имала само по четири прста, чији су ликови уклесани у чувену Сунчеву капију, која поред обичних календарских података нуди и прецизна годишња доба, кретања Месеца и ротације Земље? Ликови тих мистериозних бића исклесани су на многим мести ма, а њихова лица прекривају свемирски скафандери.

Познати перуански археолог Данијел Рузо својевремено је на Андима открио град Маркухуаши, чији су становници направили 12 вештачких језера од којих два још и данас користе Индијанци. На обалама тог језера уздижу се стене које једино 22.јуна, при заласку Сунца, откривају своје тајне: велики број исклесаних ликова људи свих раса што живе на Земљи! Ове необичне ликове Данијел Рузо је снимео и фотографисао својим апаратом, а када је филм развио, био је шокиран: уместо лика

Трчање за дугом

стараца, на негативу је био забележен лик младог човека без иједне боре, мистерија није ни до данас решена.

Готово читаво подручје Латинске Америке нуди још много загонетки. Шта представљају на пример, ликови „Људи јагуара“ који на главама имају необичне шлемове а тело им је прекривено одећом какву једино носе астронаути? Ко су градиатељи најзагонетнијег храма у свету, кога је у западним областима Перуа открио археолог Жулио Тело ? Храм је посвећен

Музеј јомон фигура -Јапан

богу-Јагуару, а толико се разликује од свих виђених храмова, јер храм представља верну копију васионског брода, којим су вероватно у ту област долетела из свемира та необична бића!

Слична сведочења можете наћи и у Јапану. У Јапану постоји безброј јомон-фигура, које потичу из древне прошлости, и све до једне подсећају на астронауте, копију специјалног скафандера за свемирске летове! Ко су били људи што су у

праисторијском Јапану носили ту одећу? Земљани свакако не. Легенда каже да су дошли са неба у ватреним куглама и да су се настанили на дну мора!

Јапански научници Мацумура и Цајсигу тврде да се ради о „капима“, тајанственим створењима што су донекле личили на човека. Према описима из старих записа и предања та бића била су двоножна, са две руке, а уместо прстију имали су мала пераја. Њихова кожа била је глатка и сјајна, имали су уску главу и велике уши. На главама су носили капе са четири шиљка.

Могли бисмо за кратко да одемо до Венецуеле где висораван Сарисаринама годинама крије тајну и где међу индијанцима кружи легенда о необичним човеколиким бићима „обучених“ у сребрно одело који лете са дрвета на дрво и они који им се случајно приближе остају на месту одмах мртви. Ту постоји огроман кратер који је откривен тек из авиона, који се никако није уклапао у конфигурацију терена. Ко је изradio тај широки кратер, чему је служио у прошлости и чему служи данас? Да ли на овој до сада неистраженој висоравни заиста живе човеколика бића које индијанци зову „еле сани“.

Кад смо већ код тајанствених бића која и данас узбуђују јавност отиђимо за тренутак на други крај света, на Хималаје одакле нам стижу вести и трагови неког бића које су назвали Јети. Двадесет деветог јануара 1974. године новинска агенција „АП“ из Хирошиме послала је вест коју су објавили сви листови света. Потврђено је постојање хималајског човека, популарно названог јети. Он већ годинама представља велику загонетку за многе научне експедиције, које се упућују у снежно беспуће огромних литица не би ли му се ушло у траг. Чак су и фотографисани трагови јетија. На фотографијама се види стопало са четири прста, дужине од двадесет центиметара.

Међутим, једнаку загонетку представља и чудовиште које наводно живи у шкотском језеру Лох Нес. Како јавља новинска агенција Ројтер, оно је добило конкуренцију, чак у Латинској Америци! Сваке ноћи обасјано пуном месечином, тврде перу-

Трчање за дугом

ански научници, из једног ледничког језера у перуанским Андима, излази чудовиште, змијског тела, дуго десетак метара, које прождире овце и леди крв у жилама чобанина из оближњих села.

Тврди се да ова перуанска неман, први пут појавила после земљотреса који је пре неколико месеци погодио то подручје и изазвао одроне терена недалеко од тог тајанственог језера!

У Бејруту сам чуо једну стравичну причу, коју су пре-причавали годинама сви они који су је у то време читали у либанским дневним новинама. Та стравична прича стигла је из Палестине и каже да у близини обале Леванта морнари често виђају велику морску змију. Да та прича није без основа постоји писани траг да је конзул у Бејруту, у свом извештају о трговини у Сирији, рекао да је жетва морских сунђера веома оскудна, што је дошло као последица појављивања једне немани, по величини равне једном броду, у близини Барутона, а испод чувеног Либанског горја. То чудовиште је прогутало неколико ронилаца, ловаца на сунђере. О каквој се немани радило? Хоћемо ли икада сазнати одговоре на ова питања?

Једна од мистерија је свакако и најзагонетнији дечак на планети, Тупачиамуро. Тајанствени дечак се изненада појавио 1973. године у области перуанског мртвог града Мачу Пикчу, којег су пре пет векова подигле Инке на врху Анда. Сељацима је рекао да има 12 година и да се зове Тупачиамуро и да потиче од старе прадавне принчевске породице старих Инка. Где је рођен? У Мачу Пикчу пре петсто година! Невероватно, немогуће!

За дечака су се заинтересовали научници, нарочито историчари језика Инка цивилизације. Дечак је са лакоћом одговарао на сва постављена питања, као најбољи познавалац те области. Своје одговоре је проширивао детаљима за које научници нису ни знали, али су наслућивали. Када је дечак започео разговор изворним Инка језиком, научници су били шокирани! Такав језик се нигде не учи а дечак никада није видео школу. Када су га питали у шали где је био до сада када тврди да се родио пре

Трчање за дугом

петсто година, рекао је само да је спавао и да се изненада пробудио. Спавао је у том граду у неком свом скровишту.

Говорио је о историји свог народа, о белим брадатим боговима који су дошли с неба и њиховом обећању да ће се вратити и да је он њихова претходница. Испоставило се да дечак познаје до танчина генеологију владара Инка и да поседује невероватно знање. Он тврди да када се врате његови преци са неба да ће бити владар свог народа, народа Инка. Знамо да су Инке сакриле своје злато од Шпанаца тако добро да никада није пронађено. Он је донео златне фигуре као доказ.

СУМЕРСКА ЛЕГЕНДА

Добро знамо да се почетак цивилизације на Земљи везује за народ Сумера. Ако смо већ на неки начин открили порекло цивилизација Астека, Маја, Инка, Египта, које се све везују за људе који су долазили са потонулих континената и који су у једном интерконтиненталном рату уништили сами себе, сада су нам остали још Сумери.

Персијски залив потрага за бићима-Акапалу

Познати амерички егзебиолог Карл Саган придаје велики значај легендама поморских народа. Легенда говори да су се некада, у

давној прошлости пре четири хиљада година, у крајевима око Персијског залива појавила необична бића „Акпалу“, која су људима даривала своја богата знања. Они су наводно живели у мору и захваљујући њима, сумерска култура се изненада развила из стања животињске примитивности.

Тој тврдњи придружује се и француски научник алхемије Рене Ало, који каже да су Сумери најпре живели на примитивним сојеницама на обали мора. Тек касније када су успоставили контакт са бићима „акапалу“ који су живели на дну Персијског залива, прешли су у дубину копна где су ускоро изградили градове и развили за то време фантастичну културу.

Такође, совјетски научници Агрест и Школовски, као и американац Карл Саган, тврде да нагли успон Сумера, отприлике изгледа овако: бића која су живела на морском дну излазила су у специјалној гњурачкој опреми на обалу и тамо преносили примитивним људима знања. Због тога су становници овог поднебља у сећању задржали „људе–рибе“ који су им помогли да обогате живот, убрзају свој развој.

Прво писмо се појављује у Сумеру, много пре књиге Постојања (она је написана 2700-те године п.н.е., много касније од времена у коме је живео краљ Соломон).

Сумерски списи, религија и технологија градње (пронашли су точак) створили су основу за све касније средњоисточне и европске културе. Нико незна одакле су Сумери. Зна се да су још пре 4000. година живели на месту где се налази Ирак, између река Тигра и Еуфрата. Није спорно њихово постојање, енигма је откуд њима примитивнима толико знања. Зато је врло логична претпоставка да су их добили од некога ко је био на много већем цивилизацијском ступњу, исто као и у случају, Маја, Астека, Инка и Египта. Докази о великом потопу до кога је дошло пре 6000 година откривени су у близини Ура (главни град Сумера), где је слој глине који је нанела вода три метра висок и покрива област већу од 100.000 километара квадратних. То је читав долину Тигра и Еуфрата, од Багдада до Персијског залива

Трчање за дугом

који је сада део Ирака, Ирана и Кувајта, а поплава је била гигантских размера и сасвим сигурно да је збрисала људску културу широм тог подручја, које ће касније постати земља Сумера. Сада када знамо приближно време Потопа, јасно нам је зашто се чини да су се Сумери појавили ниодкуда 4000 година пре нове ере, готово преконоћ по археолошкој терминологији. Пун процват префињене културе без икакве претходне историје, или доказа о њеном пореклу, заиста је мистерија.

Вероватан одговор, је да је претходни (пре Потопа) сјајни период у историји Сумера био изгубљен у катаклизми, а преживели Сумери морали су све да изграде поново од темеља. Њихово знање скривених тајни природе и науке на време их је упозорило о долазећем Потопу, дајући им времена да се упуте на места веће надморске висине, или су градили велике барке (као на пример Нојева). После Потопа нису сви остали на тој територији, многи су је напустили и упутили се у разне правце, поневши са собом свој језик, своје богове и митове. Мање напредним народима Европе и Азије мора да су изгледали као богови. Најјачи утицај оставили су у Грчкој.

Ако пођемо од хипотезе о интерконтиненталном рату у коме је неколико континената потонуло, зар није логично да су у том атомском рату учествовали и становници (ванземалци) који су живели на дну Персијског залива, па су пре почетка рата или за време истог својим бродовима излетели истовремено из мора, па су тако направили велике таласе који су поплавили копно и људи су их доживели као потоп, или је на њих бачена нека суператомска бомба која је подигла ниво мора и направила потоп. Док наука не да право објашњење библијског Потопа, за сада морамо да се задовољимо овом претпоставком.

Трчање за дугом

Манастир Свете Катарине -Синај

СУМЕРИ, АВРАМ, МОЈСИЈЕ

Желео сам да одем до манастира Свете Катарине на Синају да проучим из „прве руке“ шта се дешавало са народом израелским. Односно, да наставимо тамо где смо стали, а стали смо код Сумера и њихове цивилизације. Знамо да је Ур био главни град Сумера. Свакако знамо да је прва историјска фигура у Библији био Аврам. Аврам је отац јеврејског народа и он је 2000 година п.н.е. оставио свој град Ур, јер су Жидови, по наређењу божјем, под вођством Абрахама, напустили Ур у Калдеји и настанили се у богатој земљи Канаан, коју им је драги бог обећао, и да су живели сретно под руководством Абрахамових синова Исака и Јакова. Они су тада још били номади. Они су били приморани да увозе храну из Египта јер су их задесиле страшне суше. Тако су они приликом једног путовања у Египат пронашли свога брата Јосипа кога су као дете продали једном каравану. Јосип као паметан, није пропао, већ је напротив постао омиљени фараонов повереник. Када је чуо од браће за проблеме са храном у земљи Канаан, позвао је браћу да преведу народ израелски у Египат. Ту им је фараон доделио најбољу земљу у делти Нила, где су се настанили.

Али Јаков пре одласка из Палестине контактирао је са оцем небеским и он им је обећао да ће се они једног дана вратити у земљу обећану. Ту чињеницу треба запамтити јер се данас оспорава Палестина.

Народу израелском нису вечно цветале руже у Мисиру. Натерали су га да гради фараонове градове, да тешко кулучи, па је дошло до прогона. Пошто су почели много да се множе, фараон је наредио да се побију сва мушка деца да би их тако уништио.

Трчање за дугом

Јаков је имао малог сина Мојсија и да би га спасла од сигурне смрти мајка је малог Мојсија ставила у корпу и пустила низ Нил. Тог дечака је случајно спасла фараонова кћи која га је одгајила на двору као свог сина. Мојсије иако је одгајан на двору није изгубио своју „националну свест“ него се у зрелим годинама побунио против тлачења свог израелског народа. Пред опасношћу да буде ухапшен Мојсије бежи на полуострво Синај где постаје пастир.

Купина која гори а не изгара

Тврде да је то немогуће, а да је могуће уверавају се сваког дана многобројни туристи који обилазе манастир Свете Катарине. Вратимо се сада Мојсију који је видео грм који гори, а не изгара и када му се приближио, јавио му се Јехова: „Ја сам Бог твога оца, бог Абрахама, Исака и Јакова“. Те речи означиле су почетак дуге и неравноправне борбе између Мојсија и Јехове. Тада му је

Ту се он сретно оженио и напасао је стоку свога таста. Лутајући по гранитним стенама брда Синаја, он је изненада опазио да гори неки грм. На том месту је саграђен манастир Света Катарина и ту се још увек налази тај грм, сада огроман грм, купина која не цвета и никада не рађа. Купини није постојбина Египат. Египћани су покушавали да на хиљаду и шесто различитих места посаде купину и нигде се није примила. Значи, Бог је одабрао баш купину да докаже и нашој генерацији да он постоји, да практично, не из песка него из камена расте купина. Биолози

Трчање за дугом

Бог Израела нудио, шаљући га у Египат, да изведе народ свој из ропства. Мојсије је био реалиста и хтео је да зна како се зове тај бог. Сматрао је да не може да оде у Египат и каже да је представник горећег грма и да очекује да ће они поћи за њим. Када је Мојсије хтео да зна како се зове тај бог, он му је одговорио: „Ја сам онај који јесам“.

Синајска пустиња

Мојсије се замислио над тим одговором, превео га у треће лице једнине глагола бити: „Он јесте“ што хебрејски значи Јахве или према Библији Јехова. Пошто Мојсије није био задовољан тиме и изнео је да му народ неће веровати на реч, да је он божји изасланик, онда му Јехова повери мандат, односно учини га способним да чини чудеса, како би се знало да је послат од бога. Како се Мојсију није ишло у ту мисију, одговорио је да је он лош говорник и да чак мало и муца. Јехова немајући другог

Трчање за дугом

кандидата, рече му да узме Арона за помоћника који је добар говорник, а да ће он, Јехова говорити кроз његова уста.

Шарм ал Шеик

Када су Мојсије и Арон стигли у Египат фараон није хтео ни да чује да пусти израелски народ, него је тада Јехова послао на Египат инвазију жаба, скакаваца, кугу на стоку, помор дојенчади и тек тада је фараон дозволио да израелски народ изађе из Египта. Међутим, он се накнадно предомислио и послао војску за њима. Та оклопљена египатска војска достигла их је негде на обали Суецког залива, тачније на обали Сланог језера. Тада је Бог Израела подигао страшну пешчану олују која их је сакривала, док Мојсије није исушио Црвено море да његов народ може прећи пешице. Ако смо скептици и не верујемо у чуда, онда можемо да тврдимо да је вода била плитка, да се за време осеке или велике врућине и сама могла повући. Тада би и еги-

Трчање за дугом

пћани могли проћи а ипак нису јер су се појави велики таласи који су већину војске подавили. Тада су почели да лутају по пустињи Синајској. После три месеца лутања нашли су се Израелићани под брдом Синај, ту су се улогорили и остали годину дана. За то време Мојсије је добио десет божјих заповести и друге законодавне-религијске акте као и општу божју прокламацију народу израелском и био у личном додиру с Господом, улазио и излазио на Свето брдо, договарао се и стварао планове. Како је народ израелски био недисциплинован и неодговоран, посебно тврдоглав требало му је много тога забранити и много тога наредити. Стога је и издат закон о десет божјих заповести. Народ израелски је склопио савез с Господом обећаваши да ће извршити мисију народа изабраног која му је била поверена. То је било и писмено потврђено.

Како било да било, Мојсије, претећи Господом свемоћним успео је да спроведе референдум у питању савеза и мисије изабраног народа и како сам извештава, народ је то прихватио. После тога Бог се појавио у пламену и грмљавини на брду Синај и нагнао такав страх у кости свом изабраном народу. Господ је тада позвао израелски парламент на заседање на брду и ту је он онда седамдесеторици посланика, или како су их тада звали старешинама, одржао беседу и после тога је позвао Мојсија на договор. Наравно само су чули глас а нису видели Господа. Мојсије је позван на Синај, где су се израђивале плоче завјетне и где је добијао инструкције у погледу организације цркве и светишта.

И чим је Господ нестао, народ израелски одмах је погазио дату реч, погазио све оно што је на референдуму пристао и одметнуо се заједно са Ароном и чак направио такву глупост да је изградио себи бога у облику Златног телета. Мојсије је једва успео да умилостиви разљућеног Јехову и ту побуну је платило главом три хиљаде људи из најгрешнијег племена Левија.

Када су најзад Израелци дошли на обалу Јордана, на улазу у земљу обећану, Мојсије је послао шпијуне да виде каква

је ситуација тамо где су се упутили. Зашто је то Мојсије уопште радио, зашто му Јехова то није рекао када га је већ упутио тамо.

Јехова је морао знати каква је ситуација тамо, али услед других његових политичких потеза у свету поделе утицајних сфера са другим боговима, није му тренутно било у интересу да Израелћани упадну у Трансјорданију и потуку се са народом Моабитским. Стога је извео један успешан политички маневар.

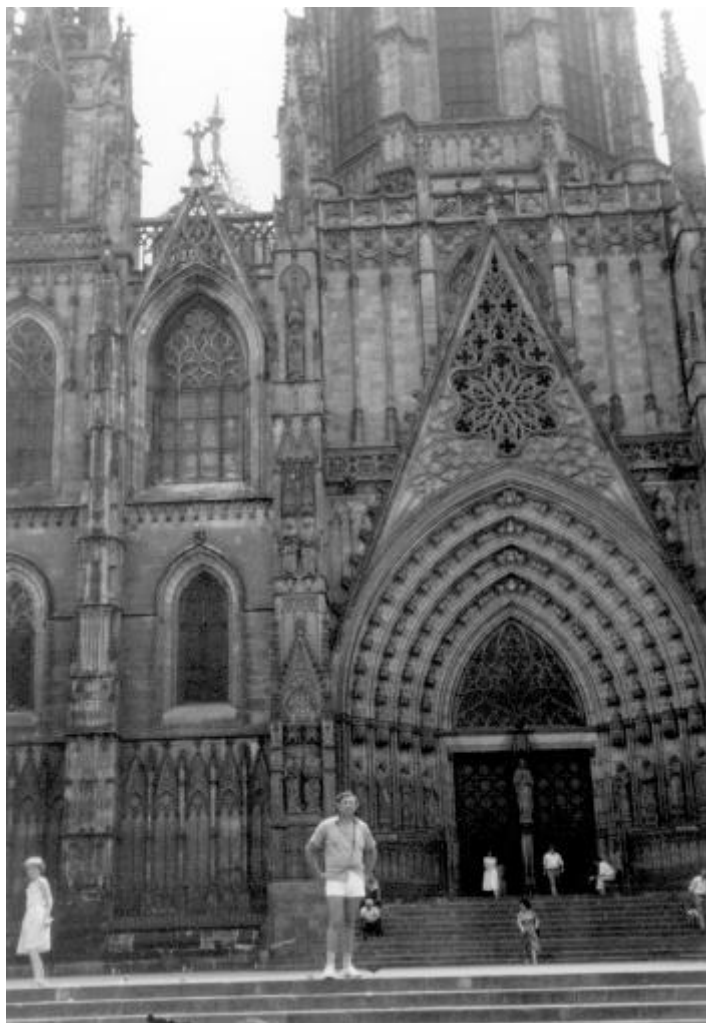
Шпијуни су се вратили и рекли да је немогуће ући у земљу Канаан, јер се тамо налазе горостасни људи којима Израелци не могу ништа. Када је народ то чуо опет је дигао побуну и хтели су да каменују Мојсија и Арона. Јехова је био поново љут и казнио је народ израелски да за још четрдесет година не могу да уђу у обећану им земљу Канаан. О томе шта су ту радили тих четрдесет година нема неких поузданих података. Зна се само да је опет дошло до побуне, против попова, тј. против фамилије Арон која је преузела власт. Тврдили су да је читав народ јеховин, што би они имали неку власт над њима. Јехова се није са тиме сложио него је ватром побио побуњенике. Зар од тада не почиње можда црквена догма да се не смеш бунити против Цркве и Бога? Када су се после тога и даље бунили Јехова је побио 15.000 људи. Онда је Јехова одлучио да је кућа Левија од њега одређена да врши поповску власт над народом израелским.

Изгледа да је Јехова био само израелски Бог. Али дошавши до саме границе обећане земље у коју нису могли да уђу, Мојсије и Арон посумњаше у моћ Јеховину. Обдарен од Јехове да лупи само једном штапом у земљу да би потекла вода, Мојсије у договору са Ароном, да се не би обрукали пред својим народом, одлучи да Мојсије од сада лупи два пута о земљу, што је сигурно, сигурно је. Дознавши за то Јехова се толико наљути да одлучи да их казни најтежом казном, да умру пре него што дођу у обећану земљу. Зна се да је Мојсије довео народ до Јерихона, па се онда попео на брдо које се зове небо где је предао душу богу осветнику.

Трчање за дугом

Тако су Израелћани најзад дошли кући. Али ту није био крај. Када је земља Канаан била опет погођена свађама, борбом за власт, непоштовањем Јехове, незахвалношћу, тада се Јехова на њих дефинитивно наљутио и изложио их за сва времена злоби и освети покварених људи у свим земљама у које су дошли. То је урадио због тога што су се на њега наљутили напустили своју обећану земљу и растурили се по целом свету. Али када су се поред свих лутања и патњи најзад вратили у своју земљу, земљу својих прадедова, Јехова је одредио Американце да их финансијски помажу, а Арапе да им не дају мира. Како ће се све ово завршити није јасно али је сигурно да израелском народу још није суђено да нађе мира. Иако су они још увек народ изабрани, сада се и то ставља под сумњу, јер не могу да докажу да имају уговор са Јеховом.

КАТОЛИЧКА ИНКВИЗИЦИЈА

Барцелона -Шпанија

Трчање за дугом

Да би остао доследан материји коју обрађујем у овој књизи, а обрађујем све познате мистерије, не могу заобићи најнејаснију мистерију, мистерију жене. За откривање бар делића те мистерије прави путоказ је била католичка библиотека у Барселони при Катедрали.

Моћни људи у првобитној хришћанској цркви обманули су свет тако што су пропагирани лажи које су обезвредиле жену и покренуле тас на ваги у корист мушкарца. У библиотеци сам пронашао да је отприлике први писани докуменат за ову страшну и монструозну лаж почео са Константином. Константин и његови мушки наследници су преобратили свет паганског матријархата у хришћански патријархат, тако што су покренули пропагандну кампању која је сатанизовала женско божанство и свети женски принцип заувек прогнавши богињу из савремене религије. Није било могуће порећи добра која је савремена црква чинила у данашњем напаћеном свету, но ипак је историја Цркве била пуна превара и насиља. Сурови крсташки рат вођен је три века како би се „преваспитали“ следбеници паганских религија.

Католичка инквизиција објавила је књигу која се може сматрати најкрвавијим издањем у људској историји: *Malleus Maleficarum* или у преводу, Вештичији чекић.

У њој је упозорен свет на опасност од жена које слободно мисле и упутио је свештенство како да пронађе, мучи и уништи такве жене. Међу „свештеницама“ налазиле су се све образоване жене, свештенице, жене мистици, жене обожаваоци природе, скупљачице биља и све „сумњиве“ које су нагињале свету природу. Бабице су такође убијане због своје јеретичке употребе медицинског знања за олакшавање бола при порођајима - што је била патња која је, како је црква тврдила, заслужена Божја казна због Евиног греха. Током три стотине година лова на вештице, Црква је на ломачи спалила преко пет милона жена. Пропаганда и крвопролиће су били ефикасни. Данашњи свет је живи доказ за то.

Жене које су некада слављене као неопходна половина духовног просветљења, прогнане су из храмова широм света. Није било жена ортодоксних рабина, католичких или исламских свештеница. Некада свети чин Hieros Gamos – природно сексуално сједињење мушкарца и жене кроз које свако од њих постаје духовна целина, одбачена је као срамни чин. Свети људи којима је некада сексуално спајање са својим женским, другим полови-нама било неопходно како би комуницирали са Богом, сада су се плашили сопствених природних нагона као ђавоље работе. При томе, ђаво је сарађивао са својим омиљеним помоћником женом.

Дани богиње били су завршени. Мајка Земља постала је мушки свет а богови деструкције и рата узимали су свој данак. Мушки его је провео две хиљаде година јурећи около без контроле свог женског пандана. Настао је живот без равнотеже и растуће непоштовање према Мајци Земљи. Ако жене убрзо не узму ствар у своје руке и силом наметну равнотежу, убрзо ће нестати живота са земље.

Константинова Библија је већ вековима њихова истина. Нико није индоктринисанији од самог индоктринатора.

Колико је Црква спремна да иде далеко само да би сачувала своју власт најбоље показује пример Марије Магдалене. Марија Магдалена је представљала мушкој Цркви потенцијалну катастрофу. Не само да је Исус поверио задатак оснивања Цркве жени, него је она угрожавала представу Христове божанске природе. Црква ју је, како би се заштитила прогласила за блудницу и уништила доказе о браку и на тај начин уништила све тврдње да је Христос имао живе наследнике и био смртни пророк.

Црква је имала снажну мотивацију да изведе такво заташкавање. Никако не би могла да опстане када би јавност сазнала за Христово потомство. Исусово дете би потамнело Христову божанску природу а тиме и хришћанску цркву, која се прогласила за јединог посредника до краљевства небеска.

Марија Магдалена је била трудна за време Христовог распећа. Ради сигурности Христовог нерођеног детета, није имала

Трчање за дугом

другог избора сем да побегне из Свете земље уз помоћ Исусовог ујака, Јосифа из Ариматеје. Магдалена је тајно отпутовала у Француску, тада познату као Галија. Пронашла је скровиште у оквиру јеврејске заједнице. Ту је родила своју ћерку, назвавши је Саром. Магдалена је припадала лози јеврејских краљева – Давида и Самсона. Пронађени су Магдаленини дневници, у којима је водила своје личне белешке о вези са Христом; четири ковчега докумената које су витезови темплари открили испод Соломоновог храма. Та документа су витезове учинила тако моћним.

У суштини потрага за Светим гралом је увек била потрага за Магдаленом, за њеним гробом, краљицом о коју су се огрешили.

Уколико се Исусова лоза буде развијала и гранала, изаћи ће на видело веза између Исуса и Магдалене и довешће у опасност основну католичку доктрину - ону о божанском Месији који није општио са женама, нити улазио у брачне заједнице.

Да би физички опстали јер их је прогонила католичка Црква, Христова лоза се помешала са француском краљевском лозом и на тај начин створили су заједничку лозу Меровинга. Меровинзи су основали Париз. Ватикан их је убијао једног по једног. Крајем седмог века са Дагобертоновим убиством (прободен у око док је спавао) лоза се скоро угасила. Дагобертов син Сигистберт, успео је да се спасе и продужи лозу којој је припадао Годфроа Бијумски, оснивач Sionskog Priorata. Он је наредио Темпларима да поврате списе Сангреала испод Соломоновог храма.

Потрага за Светим гралом траје вековима. Веровало се да је то предмет, бокал у који је ухваћена Исусова крв. Леонардо да Винчи је на својој чувеној слици, Тајна вечера врло лепо и врло јасно показао шта је Свети грал. То је жена. То је Марија Магдалена коју је Исус волео и која се на слици налази са његове десне стране. Сматрало се вековима да Тајна вечера представља тринаест мушкараца, јер нико није озбиљно анализирао тај лик. Леонардо га је толико вешто сакрио да само могу да га открију они

који посумњају и који га озбиљно проуче. Наше предубеђење је толико јако да побеђује наше очи. Мозак то понекад ради када су симболи јаки. У психологији тај се феномен зове skot.

Жена са Исусове десне стране била је млада и изгледала је побожно. Имала је стидљиво лице, прекрасну црвену косу и руке мирно прекрштене. То је Марија Магдалена. Рана Црква је морала да убеди свет да је смртни пророк Исус заправо божанско биће. Стога је свако Јеванђеље које је описивало земаљске аспекте Исусовог живота изостављено из Библије. Примећује се да су Исус и Магдалена обучени као одраз оног другог у огледалу. Њихова одећа је била обрнутих боја. Исус је носио црвену хаљину и плави огртач. Магдалена плаву хаљину и црвени огртач. Ако пажљивије посматрате слику уочићете да су Исус и Магдалена спојени у куку и да се нагињу на супротне стране као да обележавају јасно оивичен празан простор између њих. У средишту слике се сада види облик који симболизује материцу жене. Ако сада посматрате Исуса и Магдалену као елементе композиције, а не као људе, приметићете како се испољава један облик који чини слово М. Зар то није порука да је Магдалена трудна.

Сада позовимо мало историју у помоћ. Исус је био Јеврејин. Друштвена правила тог времена буквално су забрањивала Јеврејима да остану нежењени. Према јеврејским правилима целибат је био осуђиван, а обавеза сваког јеврејског оца била је да нађе жену за свог сина. Да Исус није био ожењен, барем једно библијско Јеванђеље би то поменуло и пружило неко објашњење.

За Исуса су везане многе мистерије. Да ли католичка Црква то свесно крије или једноставно нема доказа? Почев од самог његовог имена! Не зна се које је име добио приликом рођења. Могуће је да је током живота био познат као Јехошуа. То на хербејском значи ослободилац. Данас се оно преводи као Јешуа. То је значење само за име Исус. Христос је грчки превод јеврејске речи Месија (доносилац спасења, путем искушења греха). Реч Месија се појављује само два пута у Старом завету.

Трчање за дугом

Ја га у Новом завету нисам пронашао, једноставно га нема. У Старом завету нисам нигде наишао на пророчанство о доласку спаситеља света. Јевреји су ишчекивали појаву вође који би био земаљски краљ. Сличан Давиду. Јевреји нису очекивали бога и спасиоца света, они су очекивали политичког вођу.

Мени лично, чини се да Стари завет не иде Цркви у прилог, пошто не постоји оригинал Старог завета, већ само преписи. Поставља се питање веродостојности тог преписивања и питање где су оригинали, одакле се вршило то преписивање? Да нису можда у Ватиканској библиотеци добро сакривени?

Још један проблем за хришћанство представља веровање да је Исус плод чудесног сједињења Јехове и Марије. У древна времена на Истоку је постојала потреба да родитељи оних који ће бити људи-богови морају бити бог и жена. Као оправдање за ову тврдњу хришћани су узели назив који је Исус користио за себе „Син божји“. То је био стари назив за свакога ко је претендовао на престо. Сви су краљеви још од времена пре фараона, право на земаљску владавину заснивали на божанском пореклу.

Много пре појаве Исуса, древне личности су сматране боговима а рођене су од девица, да се само подсетимо: Гаутома Буда, рођен од девице Маје око 600 година пре нове ере, Дионис грчки бог рођен у штали, претвара воду у вино, затим Квирин, Агис, Индра рођен на Тибету, Адонис, Кришна хиндуско божанство, Зороастер, Митра и многи други.

Целокупни ауторитет Римокатоличке цркве почива на Исусусовом васкрсењу, коме осим дванаест изабраних апостола није присуствовао нико други. То је Цркви дало ауторитет који је опстао и до данашњих дана. Недвосмислени ауторитет са Исуса се пренео на апостоле а са апостола на свештенство и бискупе. Чак и данас папин ауторитет потиче од Петра, првог апостола, обзиром да је био први сведок васкрсења. Да још једном нагласимо да је било у интересу владаоца ране Цркве да се васкрсење прихвати као буквална истина јер је то створило ауторитет. Римску цркву су основали апостоли.

УТВАРЕ ЂАВОЉЕГ ЈЕЗЕРА

Седели смо око ватре и загрнути у ћебад посматрали немирну игру пламених језика и ослушкивали шумове ноћи. Негде, из далека допирала је весела песма брбљивих папагаја уз које се мешало неко чудно пригушено крештање, пуцкетање граница, тихо мумлање, отегнуто урликање и досадно једнолично зујање прашумских инсеката.

Језеро Титикака - Колумбија

Ослушкивали смо шумове џунгле, ни сами нисмо били свесни чега смо се плашили, можда притајене звери која се прикрада и чека прилику да некое забије своје оштре канце, или

Трчање за дугом

великих шарених змија што ломе ребра, или дивљих племена што своје жртве везују за ноге и остављају обешене на гранама високих стабала. Бојали смо се необичних прича везаних за експедиције које су трагале за чаробним градом Маном! Спина, загушљивост од влаге и трулежи која се испарава са дрвећа, и ваздух засићен мирисом смоле, нису успели да смање нашу будност јер смо знали где смо се упутили. А упутили смо се као једна већа експедиција од седамнаест чланова, истим путем којим је ишла и експедиција Вилијама Николса, која је такође бројала седамнаест чланова а вратили су се само двоје живих. Њих петнаесторо изгубили су живот на мистериозан начин. О чему се ради?

Мистерија коју у себи и на својим обалама крије Ђавоље језеро стара је колико и прва путовања на јужноамерички континет. Прве стравичне приче о горкој судбини похлепних Европљана датирају још из оног времена када су шпански освајачи и пустолови почели да пљачкају градове јужне Америке, када су чупали златне плоче које су украшавале зидове храмова и двораца древних Инка.

Но, ипак нису однели све. Свештеници Инка су скупили оно што се могло сакупити и сакрити, а преостали део блага бацили су у језеро Титикака. То је оно језеро на чијим су обалама Индијанци потукли велики број својих богова, белаца са дугим брадама, па су онда богови, наљутивши се на незахвалне Земљане, нестали заувек, одселили се и настанили се на Полинезијска острва. Након тога Инке су се повукле у брда и дубину џунгле. Нико никада није пронашао благо у језеру, чак су задњих година вршена истраживања у језеру и није пронађено ама баш ништа. Једино су остале снимљене траке експедиције које су указивале на свој ужасан крај; сви су говорили да из језера излазе неки људи и иду према њима. Они који су стражарили поред језера, они су први нестали. Она двојица која су остала жива и који су били најхрабрији јер су се повукли у џунглу и ту су стражарили, били су сведоци мистериозних нестанака својих другова који су

нестајали заједно са својим шаторима и опремом. Ми смо ипак заноћили у џунгли, додуше ништа нисмо ни нашли, ни видели, ни чули, али смо обишли језеро и од тог града није било никаквих остатака, јер се наводно налазио на средини језера на острву. Одмах смо се вратили јер нисмо хтели да заноћимо поред језера и да на својој кожи осетимо да ли су те легенде тачне или нису.

Све је то анимирало Колумбијске научнике и они су одлучили да провере језеро и да одбаце све те измишљене приче. Организована је експедиција коју су сачињавала двадест и три добровољца, међу њима су била и два из наше групе, два најхрабрија Колумбијца. Археолог и вођа експедиције Алсид Кабот је још првог дана са три добровољца кренуо чамцем преко језера. Никада се више нису вратили тако да се та задња експедиција завршила трагично и Ђавоље језеро полако пада у заборав.

Биолог Џек Хансон и зоолог Мигуел Дерина тврде да постоји могућност да у језеру живи нека праисторијска неман која ноћу излази из језера и гута људе и ствари и повлачи се одмах без трага у зелене дубине језера. Они своју тврдњу поткрепљују легендом која кружи да су житељи чаробног града Маноа, што је у језеру стајао на златним стубовима, морали да сваког дана дају, као данак змају који је живео у том језеру, више говеда. Када нису давали, змај би се разгоропадио и рушио град и узимао најлепше девојке. Када то више нису могли да издрже напустили су све и отишли у џунглу. Змај је тада уништио цео град. Постоји и друга претпоставка извесног археолога Брика Омтара. Он наиме, тврди да у гудурама које се уздижу поред језера, живи до данас неоткривено племе ловаца на људске главе, које ноћу напада преморене експедиције.

Пошто пишем о мистеријама, сетимо се још једне. На неким острвима поред Јужног пола истраживачи су открили земљу покривену живописним цвећем. Било како било, острва са цвећем већ деценијама збуњују научнике целог света. Ту су откривена нека незалеђена језера са топлом водом у којој су се

Трчање за дугом

истраживачи чак и купали. Топла језера на Антарктику, просто невероватно. Па и у Европи, на масивима Мон Блана налазе се цветни вртови Талаража и Аржантјеа! Како? Зашто? Зашто биолози већ једном не одговоре на та питања. Можда је томе узрок топла струја што пролази испод наслаге леда.

Експедиција Енглеза Скота је нестала 1911. године проучавајући Јужни пол. Тек 1947. године пронађен је његов логор. Пронашао га је адмирал Крузен. Шта је ту било необично да би се нашло на страницама ове књиге? Необично је да тридесет и пет година после напуштања логора од стране Скота у том логору је све било као да је време стало. Ниједна даска, ниједан ексер није зарђао, намирнице у конзервама биле су исправне као да су јуче донете из продавнице. Најчудније од свега да је испред колибе стојао замрзнут пас. Стајао је у покрету као да је спреман да повуче санке. Зашто није ушао у колибу, зашто није легао. Шта га је тако замрзло, просто конзервирало, много боље него што су мумије рађене. Чинило се као да је Скот овај логор напустио пре неколико дана. Невероватно! Зар заиста да време на Антарктику не тече? Тајанствене силе и закони што на њему владају збуњују научнике. Овде се човек осећа као у неком другом свету. Заправо то је и тачно, где не важе правила живота, где време стоји, небо се мења, а Сунце се у одређеном ритму рађа и нестаје, тако да се у току дана излази и залази неколико пута. Овде ветрови бљештаво светле. У поларним ноћима које трају по шест месеци у години, овде се подижу паклене снежне буре. Људи и пси као избрисани нестају, а онда се изненада појаве као неке лебдеће утваре. Ваздух је препун електрицитета, па се на врховима прстију и на носу појављују пламенови муње.

МИСТЕРИОЗНИ НЕСТАНЦИ

Ако сте за тренутак посумњали у досадашње излагање мистерија, са образложењем да се све то дешавало јако давно, да нема очевидаца и да се ослањамо само на старе записе и усмене легенде, онда ћемо прескочити векове и видети шта се то дешава у наше време када има очевидаца на све стране и скоро у свим земљама. Прво ћемо укратко изложити оне најважније и најинтересантније и онда покушати да на све то дамо неко разумно објашњење.

Многобројни нестанци појединачно; чак су се неки појављивали у сасвим другом времену а разлика у времену бивала је и по сто година, док су други нестајали и појављивали се на стотине километара од свог места нестанка. Постоје званични записи; нестајала су читава села а најкарактеристичније је 1930. године на северу Канаде када је нестало неколико ескимских села. У Шангају у Кини, у Историјском архиву постоји званична документација о историјском догађају који ћу вам сада испричати.

Почетком децембра 1939. године у централним областима Кине владало је панично расуло одступајућих армија са мноштвом избеглица. Јапанци су освојили град Нанкинг пљачкајући и разносећи све што се могло из напушеног града. Требало је задржати по сваку цену Јапанце да би се прикупиле армије у расулу. Изнад Нанкинга била су валовита брда препуна расутих јединица и избеглица. Пуковник Ли Фу Сие их је на брзину сакупио и организовао јединицу од три хиљаде војника. Са том војном групом утврдио се дуж пута, стварајући тако привремени фронт у дужини од пет километара. Последњу инспекцију целе линије извршио је око четири сата ујутру. Легао је да се мало одмори, а већ у седам сати пробудио га је узнемирени ађутант који никако није могао да ступи у везу са линијом фронта иако су телефонске линије функционисале до пре пола сата! Шта им се десило? Да их нису изненада побили Јапанци? Тешко је у то поверовати јер би се чула пуцњава. Пуковник је одмах са војницима из штаба отишао на линију фронта, али тамо у дужини од пет километара није било ни једног војника у рововима. Оружје остављено, ватра догорела, храна остављена. Нису могли да се предају Јапанцима јер једини пут је био преко моста на дубокој реци, а на мосту су пронашли чету војника која је чувала мост и која ништа није видела а ни чула. У каснијим заплењеним јапанским списима није било ни речи о некој предаји нити се икада појавио и један војник. Где је нестало три хиљаде војника, за свега пола сата колико није функционисала телефонска линија.

Сличан нестанак војника десио се када је у грађанском рату у Шпанији (1709-1714) нестало потпуно опремљених пет хиљада војника који су у маршу стигли до Пиринеја. Ту су поставили своје шаторе и пошли у брда и ту им се изгубио сваки траг. Никада се нису нигде појавили, нити их је организована потера нашла. Ту причу сам желео да проверим у Барселони, у Национално-историјском музеју, где сам пронашао аутентичне историјске податке, али сам добио и препоруку када сам већ ту да погледам у суседној Андори. Отишао сам одмах у Андору и

Трчање за дугом

наишао на скоро исте податке, али мистерија је остала са обе стране Пиринеја.

Генерал Сир Алан који је командовао Британском Осмом армијом, оставио је записан извештај у коме је тврдио да је у октобру 1915. године Прва норфолошка пуковнија са око четири хиљаде војника умарширала у облак из кога никада више није изашла. То се десило код Галипоља у рату са Турцима. Када су 1918. године Турци капитулирали, Британци су тражили од њих да одмах врате ту пуковнију из заробљеништва јер су мислили када су ушли у облак који се спустио до саме земље да су их заробили Турци. Турци су изјавили да никакв сукоб на тој коти ни су ни имали са Британцима, па самим тим нису ни видели Британце а камоли да су их заробили.

НЕСТАЛИ БРОДОВИ И АВИОНИ

Наша планета крије тајне које ће још дуго да нас збуњују, јер ми још нисмо довољно упознали Земљу и све њене хирове. Као доказ тој тврдњи је најкарактеристичнији загонетни троугао Флорида-Бермуди-Хаити. У том троуглу већ годинама загонетно нестају читаве ескадриле бомбардера, бродова и једрилица. Не треба заборавити да су са њима нестали и многи људи, једини сведоци тих несхватљивих и запањујућих догађаја.

Санта Марија

Када нестане неки брод или авион увек се помисли на неки удес, трагичан пад или потонуће. Али када авиони и бродови

Трчање за дугом

редовно нестају на извесним секторима, у пределима света што су тачно лоцирани, онда човек не може а да не задрхти од ужаса и помисли да су све у то умешане неке натчовечанске силе. Од безбројних примера у последња два века навешћемо само неколико ради илустрације.

Флорида

Петог децембра 1945. године пет бомбардера узлетело је из базе Форт Лаудердан на уобичајни рутински лет који траје само око два сата. То је дакле био нормалан рутински лет који су пилоти редовно обављали. Тог дана је било лепо време, што је увек карактеристика свих нестанака авиона и бродова, да је лепо време. Авиони су нестали, свих пет, у свим околним базама на стала је узбуна и почела је потрага. Један велики хидроавион са читавом спасилачком екипом од тридесет људи са најмодернијом опремом узлетео је у правцу мора. Али за мање од десет

Трчање за дугом

минута и он се изгубио, није се одазивао на позиве, на радио поруке. Једноставно је нестало! Без трага, без позива у помоћ. Одмах је у потрагу кренуло више од стотину бродова и три стотине авиона који су претраживали тај тајанствени троугао. Трагање је трајало две недеље по врло лепом времену али без икаквих резултата. Сада се поставља питање: ко су пирати који киднапују бродове и авионе у близини Флориде? Да ли киднаповање врше летећи тањира? Јесу ли то дела ванземаљских бића? Можда је у питању и несрећни прелаз из треће у неку другу димензију, или прелаз у неко другачије време од нашег? Атерирања у неком паралерном и невидљивом свету?

Педантни поморски статистичари забележили су да је прво нестало шведски теретни брод „Лота“ који је 1866. године из Гибралтара пловио за Хавану. Нестало је близу северне обале Хаитија. Тог дана било је лепо време као и увек.

Ипак најстрашнији догађај десио се 1880. године. Тада је са Бермуда заплвила британска фрегата „Атланта“ са посадом од 250 кадета и морнара. Никада се више није никоме јавила. Нестала је без трага.

Затим се ређају један за другим нестанци бродова, тако да је 1918. године из Барбадоса испловио брод „Киклоп.“ Брод је био последње достигнуће поморске технике тога времена. Био је грдосија, носивости 19.500 тона. Товар је носио за Норфолк, у Вирџинији (САД). Имао је 57 путника и 221 морнара. После само неколико дана нестало је заувек.

Нестанци авиона и бродова се настављају и даље, 1931. године изгубио се сваки траг у Карипском мору норвешком броду „Старенжер“ и његовој посади.

1950. године нестало је амерички брод „Сандра“. 1963. године нестало је амерички танкер „Мартин Сулфур“ и никада се о њему ништа није сазнало.

Напустимо за тренутак овај загонетни троугао. Кренимо ка југоситочним обалама Јапана, у подручје између Ајво Циме и острва Маркус у Ђаволје море, како један рукавац Пацифика на-

Трчање за дугом

зивају сви поморци света. Остало је забележено да је само од 1950. до 1954. године нестало девет великих супер модерних трговачких бродова. Постоје неке сличности између Карипског и Бавољег мора приликом нестајања бродова и авиона. За време нестанка увек је било лепо време. Никада ни један пилот или капетан брода није позвао у помоћ. У последњим тренуцима на магнетофону забележеним изјавама сви су говорили са запрепа-шћењем у гласу. Никада није пронађен ни један траг несталог авиона или брода.

Мајами – Флорида

Такође једна нерешена енигма састоји се у томе што су прво почеле приче по морнарским крчмама да круже о уклетим бродовима, бродовима који плове са мртвом посадом или без посаде и њихов сусрет са другим бродовима, овим другима доноси несрећу. Убрзо су те приче добиле потврду када је теретни брод

Трчање за дугом

„Сорнадо“ наишао на једрењак који је одавно проглашен несталим. Једрењак се звао „Марлборо“ и нестало је у једној бури 1890. године а „Сорондо“ га је сусрео 1913. године. Шта се са њим од тада дешавало, не зна се ни колико је несрећа изазвао? Прича о уклетим бродовима или лутајућим „Холанђанима“ како их поморци зову рођена је заправо много раније. Према старим поморским архивама она се први пут помиње крајем шеснаестог века када је холандска флота имала превласт на свим морима. Колико су у то време, а и касније приче о бродовима луталицама узбуђивале свет и распламсавале људску машту, најбоље сведоче многи филмови на ту тему. Познати сликари посвећивали су многа платна тој теми, а њоме су се инспирисали многи познати писци и у свету чувени музичари. Али ни научници ни поморски експерти нису успели да разреше ту мистерију.

Јавности је мало познато да у Лојдовом регистру постоји рубрика у коју се искључиво уписују бродови који су на мистериозан начин нестали негде на пучини. Известан број тих бродова се поново појављује после низа од више година на пучини, али увек са мртвом посадом или без ње.

Интересантна је прича везана за један перуански брод „Франциско Морено“ који је пронађен на Пацифику 1921. године. Иако је брод нестало седамнаест година раније, у једној пећи на њему још је горела ватра.

Такође је интересантна прича о уклетом броду „Мери Челесте“ који је пронађен после дванаест година лутања код Азурних острва. На њему није било живе душе изузев једног црног мачка, наравно живог! Брод је напустио њујоршку луку 5. новембра 1872. године. Натоварен сандуцима пића упутио се за Кубу, тачније Хавану. Брод је примећен 5. децембра негде испред Ки Веста, најјужније тачке САД, које је познато склониште гусара и место где су живели гусари. Када су други бродови пришли броду који се беживотно љушкао на слабир таласима, на броду није било ни једног морнара. Све је било на свом месту, роба и залихе хране били су нетакнути. Отпала је сумња побуне,

Трчање за дугом

јер је оружје било нетакнуто, такође ни гусари нису ништа урадили јер све је било нетакнуто, отпала је и могућност бродолома. Једноставно све је било на свом месту само посаде није било и никада се нигде није појавила а мачак није могао да објасни шта се десило са људима.

У марту 1932. године свет је потересла још једна прича о уклетим бродовима. Те године је на једном малом острву пронађен морнар Тед Контицер, који је посади америчког брода „Дијабло“ која га је пронашла испричао невероватну причу. Он је као морнар пре три године пловио на трговачком броду „Изабела Кејн“ који је носио товар памука. Једног дана на пучини десило се нешто чудно, читав брод је бљештао у жарко црвеној светлости. Када је погледао према пучини, према броду се ваљала нека бљештава светлост, нека кугла налик на Сунце. Освестио се на неком пустом острву где је провео три године док га нису пронашли.

ТАЈНЕ МОРСКОГ ДНА

Нигде на свету нисам видео тако чаробна јутра као у Полинезији. Сунце се рађа врло рано у облику огромне ватрене кугле која дуго израња из азурно плаве морске пучине нудећи раскошну лепезу пурпурних боја. И све у тим фасцинирајућим тренуцима, на разбацаним пацифичким острвима делује нестварно; и препланули домороци што хитају ка пенушавој морској обали и витке палме што пркосе небу, и дрвене колибе, и птице у лету, и зверињи урлик, и земља и море.

Све заправо гори у калеидоскопу необичних боја излазећег сунца, подсећајући неодољиво на нестварни приказ из научно фантастичних филмова на некој удаљеној планети.

Најјужније и најлепше острво у том необичном поднебљу, где међу шездесет хиљада староседелаца живи само пет стотина белаца, зове се Тангатабу.

Већ знамо да су се богови који су створили царство Астека, Маја и Инка, и да су се разочарали у њих јер су их напали на обалама језера Титикака и велики број њих побили. Они су се повукли преко мора где су се настанили на Полинезијским острвима. Чак и данас они имају своје потомке који су беле пути, плаве или црвенкасте, риђе косе који живе са домороцима мрке пути. Тај траг је лако доказати, али на тим острвима међу тим белцима постоји легенда о „златним људима“ црвене косе који су се једног јутра довели „Ватреним куглама“ с неба и нестали у океану. Ту мистерију наука до данас није чак ни покушала да реши, јер се сконцентрисала на истраживање космоса а не морских дубина.

Одувек се у мору чула нека бука, што су домороци тумачили као да богови у морским дубинама праве своје градове.

Трчање за дугом

Откуда овде такве легенде тешко је објаснити. Но, једно је сигурно, у овом крају су се у прошлости збивале чудне ствари. Тако је у историји остало забележено да је острво Фонуафо, које се налази недалеко од Тангатабуа, 1885. године заиста изронило из мора, да је после неколико година поново потонуло, да би се јавило поново тек 1927. године. Легенде кажу даље да су богови излазили из мора на својим ватреним куглама само онда када су желели да потопе неко острво.

Полинезија - Тангатабу

Ако одемо у други крај света, видећемо да у ирским легендама постоји мистериозно острво Бразил које је регистровано 1452. године код Ирске, да се затим у 18. веку региструје близу Северне Америке, затим поново се враћа на своје место, на обале Ирске. Такође постоје старе келтске приче о девет малих острва што се сваке седме године издижу из мора и да су на њима виђена нека човеколика створења.

Шта заправо знамо о мору? Да ли смо га потпуно истражили? Какве загонетке, коначно, крије морско дно у дубинама које ни најмодерније атомске подморнице и амфибије још нису успеле да посете. Колико има истине о боговима, необичним бићима, што су дошла у ватреним куглама са неба? Зар не би требало да схватимо озбиљније истраживање Сер Чарлс Лауфтона, енглеског чувеног природњака, који је у свом извештају Краљевском институту за океанографију у Лондону, доказао да је успео да на четири хиљаде метара испод површине Антлантика снимиме јасне трагове стопала неких двоножаца. Нису ли то можда отисци „богова мора“ који се често спомињу у легендама?

Идеја о животу људи под морем у специјално изграђеним грађевинама није нова. Сетимо се да су међу плановима „Појседононих коњаника“ тајне нацистичке организације, која је бројала петнаест хиљада чланова, налази нацрт подводног града из којег би се могло владати широким воденим просторствима. У нацрту су предвиђени и специјални уређаји који би рецимо, потапањем америчке или руске атомске подморнице кондензовали нуклеарну енергију довољну за потребе целог града за следећих пет хиљада година. Завршетак рата је спречио нацисте да то остваре.

Да легенде нису без основа, потврдио је амерички експерт за морску флору и фауну али се све то већ држи годинама у најстрожој тајности. Он је са групом својих сарадника у марту 1962. године, на морској обали Тасманије, пронашао необични организам који заправо није био ни биљка ни животиња. Тело тог загонетног организма било је чудног облика, дугачко седам метара а широко шест метара, покривено неком врстом крзна без очију, без уста и скелета, отпорно на ватру и хемијске супстанце. Вероватно одатле датирају дечије приче о Тасманијском ђаволу. Амерички природњак дошао је детаљним испитивањем до необичног закључка. Организам који је подсећао на гуму није састављен по било којој до сада познатој формули, већ је изван сваке стандардне класификације. О чему се заправо ради? Није ли

поменути мистериозни организам избачен из мора на којима су снимљени трагови стопала двоношца! Разумних двоножаца, или?

Море је по много чему налик на космос, што га више испитујете, откривате све више тајни! Морске дубине су својеврсна мистерија и данашњег времена. Најневероватније приче које су колале светом последњих неколико векова биле су, као по неком правилу везане за море. Море и океани непрестано „гутају“ бродове, нестају подморнице, појаљују се неидентификовани пло-

већи објекти и изнад и испод површине. Зато није ни чудо што многи људи тврде да се у морским дубинама налази база мистериозних летећих тањира.

Присетимо се вести које су до нас доспеле средином фебруара 1960. године. Тих дана, посаде бродова Нуево, хиљаду и триста километара јужно од Буенос Ајреса, приметили су неколико мистериозних подморница. Одмах је дат аларм, у залив су бачене челичне мреже и пошто подморнице нису хтеле да се идентификују, у помоћ су позване и америчке снаге. Пошто се мрежама које служе за лов на подморнице затворио залив тако да нико није могао да изађе из залива. 17-тог јануара аргентинско министарство иностраних послова предало је ноту амбасадорима двадесеттрију земаља, са питањима да ли нека од непознатих подморница припада флоти њихових земаља. Одговор на ову ноту гласио је негативно. За то време аргентински и амерички стру-

Трчање за дугом

чњаци затворили су залив Нуево према отвореном мору. Затим је упућен позив неидентификованим подморницама да се предају и изађу на површину. У противном употребиће се специјалне дубинске бомбе. Пошто одговора није било неколико часова одјекивале су дубинске бомбе у заливу Нуево. Али све је било узалуд. Када су подигнуте челичне мреже, ниједна мрежа не само да није била пробијена него није чак ни оштећена. Подморнице су нестале без трага. Уређаји које су Американци донели са собом регистровани су мистериозне подморнице, после бачених бомби регистровани су да подморница једноставно нема. Да ли су имале способност да се крећу кроз дно, кроз копно никада се неће сазнати.

После извесног времена све се то опет поновило али сада у Карипском мору, Американци су бацили неколико тона дубинских бомби без упозорења, али све је било узалуд. Септембра 1960. године Аустралијски ратни бродови установили су у близини Сиднеја, на дубини од само 150 метара, присуство непознате подморнице. Било им је исувише лако да је заробе, то су и покушали али је она једноставно нестала на просто несхватљив начин.

И онда се догодило нешто што је потресло целу Америку, као да се неко шегачио са Американцима зато што су притекли у по моћ Аргентини у уништавању мистериозних подморница. У самој њујоркшкој луци непозната подморница се сударила, боље рећи намерно се показала и оштетила огромни танкер „Алкаид“ и нестала без трага.

Исте године или мало касније на разним поморским меридијанима у Тихом океану, Индијском океану, на Антлантику, око Бермуда, око Хаваја виђени су мистериозни пловећи објекти који не припадају ни једној држави наше цивилизације. Нису увек били баш мирољубиви, 12. фебруара 1959. године, јужно од Њуфаундленда неко или нешто је пресекао дебеле и добро обезбеђене поморске каблове. Четири године касније изненада је потопљена америчка подморница „Треше“ која је

Трчање за дугом

крстарила Атланским океаном! Како је потопљена? Ко ју је потопио? Зашто није звала помоћ?

Не само легенде него и археологија потврђују да је на острвима дуж Санта Барбаре живела нека ишчезла раса. И сада се поред тих острва јавља један необичан феномен, из не тако удаљеног мора, попут неког сигнала, још увек са времена на време, букне пламен разноликих боја!

Исто тако недалеко од Ку-мамота на јапанском острву Кијушио, сваке године у ноћи између 31. јула и 1. августа, догађа се заиста необична ствар. Чим зађе сунце, и околинду покрије блага тама, са морског дна почиње да избија нека магична светлост наранџасте боје, која траје све до првих сунчевих зрака. Пошто наука не даје никакво објашњење, онда морамо да прихватимо неке легенде, где нама нека непозната цивилизација из космоса, која је некада настањивала морско дно на земљи, на тај начин жели да нам нешто

каже! Можда како је дошла и где се сада налази? Или пак нешто друго? Некако у исто време пилот Јокомо Шиу враћао се у своју базу када је изненада, изнад Ошима, јужно од Токија, приметио нешто стравично испод њега. Море се одједном отворило, испод њега и уз муклу експлозију из морске пене виноуло се нешто налик на сребрни диск. Јавио се бази и рекао шта је видео и питао шта да ради. Речено му је да летећи објект прати на одређеној

Трчање за дугом

раздаљини и чека даља упуства. Летелица је почела да мења боју, од јарко црвене прешла у наранцасту и нестала муњевитом брзином.

Како је недавно јавила јапанска агенција Кјодо, јапански биолози већ одавно раде на конструкцији вештачких шкрга, које би човеку омогућиле да буде под водом без ограничења, као риба. Успех није изостао па је недавно ова конструкција испробана. Том приликом први човек који је истински дисао на „шкрге“ провео је под водом читавих пет сати, удишући искључиво кисеоник издвојен из саме воде. Вештачке шкрге ни мало не личе на природне; то је, уствари, херметички затворена комора, опремљена батеријом плоча од силикона. Кисеоник које ове плоче упијају из воде, сада већ у гасовитом стању доспевају унутар, у комору, одкле га човек нормално дише!

Судећи по овим експериментима нисмо далеко од времена када ће човек заронити у мрачне дубине мора како бисмо доле градили предивне градове. Ако то можемо ми, зашто то није и могла нека далеко технички савршенија цивилизација која нас је посетила у давна времена?

Открића до којих долазе археолози и природњаци то донекле и потврђују. И још нешто, тешко је уопште тврдити да тренутно на земљи живимо једино ми. Јер како објаснити појаву летећих тањира, тајанствених пловећих објеката и необичних сигнала са морског дна, за које је утврђено да су вештачког порекла?

Ако легенде и предања могу да послуже као веродостојни показатељи, онда је заиста много доказа да су нашу планету посетили гости из свемира.

На јапанском острву Хокаидо и данас живи легенда о путницима који су дошли са неба у блиставим чамцима и необичним бићима од којих су домороци научили безброј корисних ствари.

18. јула 1954. године како је писао један од најтиражнијих листова Земље излазећег сунца „Јапан Тајмс“ посада једног јапа-

Трчање за дугом

нског брода забележила је заиста необичан феномен. Када је брод пролазио источно од Сахалина, са морског дна почеле су да допиру потмуле експлозије које су одјекивале у правилним временским размацима. Зашто су се експлозије чуле у одређеном ритму, попут сигнала? Још једна посада регистровала је детонације у тренутку када је пролазила недалеко од острва Кокоандо, и другом делу наше планете, у Северном леденом мору. Исто то су тада слушали и морнари једног совјетског брода чији је капетан поднео званичан извештај о том догађају. Неки совјетски научници су тврдили да се те експлозије чују када летећи тањире прелазе из мање у веће брзине, и да заправо не постоји пробијање звучног зида само на једном нивоу.

Само да се још једном подсетимо симпозијума у Мексико Ситију где је познати мексички палеонтолог и археолог Монтез донео аутентичне доказе да нисмо сами живели на земљи! Цео регион између река Џајла и Сент Џон - каже Монтез - покривен је рушевинама спаљених градова и кратерима проузрокованим ватром, довољно врелом да истопи сваку стену и метал. Даље, ка

Трчање за дугом

северозападу пустиња се завршава у подножју планине Шаста, за коју је изнео доказе да је била настањена директним бићима из свемира! Постоје очевици који тврде да су у планини видели мистериозне светлости и чудна створења у близини.

Такође изнео је нешто што се увек може проверити, да на малом бразилском острву Леносос, живе „деца месеца“. Ти људи се сакривају од сунчевих зрака и живе практично само ноћу. Зашто наука није заинтересована да испита тако очигледне доказе, или зна и само ћути о томе из неких нама сасвим несхватљивих разлога.

Колико наука није заинтересована за откривање истине и колико дуго живимо у заблудама најбољи је можда пример, откривање Америке.

Опште је прихваћено мишљење да је континент Америка добио име по хришћанском имену Америга Веспучија, богатог трговца из Севилје, који је пловио до новог света 1499. године, седам година након Колумба. Такође се верује да су многи Европљани и Азијати доспели на континент много пре ових познатих експедиција које су финансирали Шпанци. Претпоставља се да су темплари отишли у потрагу за земљом испод вечерње звезде коју су знали као „Мерика“.

Њих су 1307. године прогласили за јеретике, имали су одличан мотив да напусте стари и пронађу Нови свет. Њихови навигациони магнетски компаси и астролошке мапе биле су довољне да остваре тај пут.

Све то наводи да су неки од темплера једрили према западу у непознато, вијорећи своју поморску заставу на којој се налазила лобања са прекрштеним костима. И да су пронашли земљу западне звезде сто осамдесет година пре Колумба. За такву претпоставку потребни су и докази. Одговор, односно докази за такву тврдњу налазе се у Шкотској. Близу Единбурга налази се сеоце Рослин, где се налази Рослинска капела. Увидом у историјски музеј у Единбургу сазнао сам да је Рослинска капела саграђена 1441. године. Цела унутрашњост грађевине је украше-

Трчање за дугом

на дуборезом масонског и ботаничког значаја. Све греде и стубови су прекривени мотивима различитих биљака. Међу биљкама се налази алоја кактус и кукуруз. Колумбо је дошао на Бахаме 1492.године, Порторико 1493, на Кубу 1494.године.

ЛЕТЕЋИ ТАЊИРИ

Летећи тањири почињу некако да се јављају од 1946. године, зато ћемо да набројимо неколико најкарактеристичнијих примера.

Амерички пилот Кенет Арнолд добровољно се јавио у једну рутинску акцију тражења, коју је је 10.јуна 1947. године организовала Америчка војна авијација УСАФ, након нестанка једног транспортног авиона. За време повратка у базу угледао је изнад Стеновитих планина девет летећих објеката како клизе у правилном размаку. Кенетов извештај натерао је министра Фор

Кејп Кенеди

естала да о читавом случају обавести тадашњег председника Трумана. Тада је први пут формирана специјална комисија коју је држава држала у тајности, али не за дуго. Већ почетком јануара 1948. године амерички ваздухопловни официр Томас Мантел погинуо је у тренутку када се његов авион сударио са непознатом летелицом, облика изврнутог тањира.

Шта се догодило требало је да утврди комисија у пројекту Плава књига која је дата у искључиву надлежност УСАФ-а, а за руководиоца је постављен Едвард Рупелт. По завршетку књиге Едвард је извршио самоубиство, а иста судбина задесила је и остале чланове који су умирали од инфаркта један за другим.

Нуклеарни физичар Стантон Фридеман први је указао да сматра да летећи тањира долазе ван Сунчевог система. Тамо постоји нека звездана федерација, изузетно развијена, која жели да испита примитивно друштво као што је наше, које је почело да се пробија у космос и да га осваја.

Енглески нобелобац Франсис Крик је на основу испитивања камења донетог са Месеца утврдио да постоје жива бића ван Земље.

У научним круговима добро се зна да су „Аполо 12“ и „Аполо 15“ имали мистериозну пратњу и за њих је везана теорија о „добродошлицы“ коју је неко или нешто послао из свемира у време када је први Земљанин ступио ногом на месечево тло. Али нажалост та порука све до данашњих дана није дешифрована.

Астронаут Гордон је 1966. године након успешног лета у капсули „Џеними 11“ тврдио је да је видео, и снимео камером у боји, непознату летелицу.

Након катастрофалних атомских бомби које су 1945. године означиле крај Другог светског рата, наша планета је изашла из безличне свемирске анонимности. За њене бучне становнике заинтересовала се нека далеко супериорнија цивилизација, која

Трчање за дугом

је послала своје извиднице да прате развој живота на Земљи, и управо од тада се појављују летећи тањери.

Када је у САД лансирана прва ракета В-2, дакле далеке 1948. године, један неидентификован летећи објекат који је био у облику диска, летео је упоредо са ракетом и обишао око ње. Летећи диск видео се догледима од самог старта, телескопима и забележили су га и радари.

Радио аматери широм света, који су преко својих пријемника 21. јула 1969. године пет сати пратили дијалог између контроле лета у Хјустону и посаде историјског „Аполо 11“ на Месецу, једног тренутка чули су запањени глас Нила Амстронга: „Видим необичне ствари...Боже мој па овде су и други астронаути! Видим огромне предмете! Изгледају као свемисрски бродови! Гледају нас. Поређани су на другом рубу кратера! Посматрам их.“ Истог тренутака Контролни центар у Хјустону је прекинуо везу са „Аполом 11“. Зашто?

Требало би сада да се подсетимо изјаве мајора Патрика Пауерса, тадашњег директора Програма за васионски развој Армије САД, који је говорио о освајању месеца. Он је истакао да први људи који ступе на месец, треба да буду спремни да тамо затекну неку цивилизацију.

Следеће године, децембра 1962. године на скупу Америчког ракетног друштва у Лос Анђелесу, саветник Оружаних снага за питања живота ван земље, егзобиолог др Карл Саган је изјавио да човечанство мора бити спремно да се суочи са вероватноћом да су нас интелигентна бића из свемира већ посетила и да она имају или су имала базе на супротној страни Месеца. Он је вероватно имао у виду сазнања до којих су дошли астрономи почев од 1879. године када су на месечевој површини уочавали заобљене беле, полулоптасте објекте који су мењали места, односно кретали су се.

Додајмо још један феномен из 1961. године када је совјетски астроном Николај Козирјев изјавио да је на Месечевој површини опазио нешто што светлуца из кратера Аристархус!

Вулканска активност на беживотном месецу? Немогуће! Козирјевљев извештај су потврдила и четворица америчких астронома који су 29. октобра 1963. године из опсерваторије Ловел опазили два грозда јарке светлости северно од кратера Хердотус. Месец дана касније 27. новембра, црвене тачке су нестале са свог првобитног места и груписале се око јужног отвора кратера Аристархус, исто оно што је видео и Козирјев пре две године.

Први летови на Месец имали су задатак да објасне ове појаве. Првих шест „рендера“ стигавши на Месец мистериозно су нестали не пославши ни једну слику. Тек седма летелица је послала 4320 фотографија изванредне јасноће. На неким од њих лепо су се видела два велика бела, грудваста објекта у једном удубљењу, али је несхватљиво брзо све то повучено из штампе.

Један од најпознатијих уфолога на нашој планети Френк Едвардс први је, крајем јуна 1962. године објавио детаљан извештај о пет свемирских совјетских жртава. За нас је интересантни случај мушкарца и жене који су избачени у орбиту из Бајконура на Аралском мору, 17. фебруара 1961. године. Тог и следећег дана станице за радио праћење у Усали, Бохуму и Торину, између осталог забележили су и њихов последњи разговор: „Ево. Ево нечега! Овде је нешто!“ За тренутак на везама су владале неке необичне сметње, онда је мушки глас наставио: „Ја ћу га дохватити и чврсто држати, тешко је, ако се не извучемо свет никада неће сазнати о овоме!“ Нису се, нажалост, извукли и свет никада није сазнао шта се дешавало.

У архиви Националног Комитета за испитивање појава у ваздуху налази се и фотографија званичног дневника са уређајима за праћење из Кејп кенедија у Флориди од 10 јануара 1951. године. Главни програм тога дана био је испаливање ракете „Поларис“. Док се „Поларис“ пео, изненада је добио сапутника који је од ракете био дупло већи. То су забележили радари па се могло видети чак голим оком.

Извлачим сада документе везане за случајеве геодетске сфере „Ана“ и комуникационог сателита „Телстар 2“ који су

Трчање за дугом

својевремено збуњивали научни свет на нашој планети. „Ана“ је лансирана у орбиту у октобру 1962. године и била је опремљена са четири бљештава светла да би лакше снимала величину и облик земље. Сателит је два месеца стално снимао и онда је одједном заћутао. Престао је да функционише, светла су се угасила а инструменти престали да раде и шаљу податке на Земљу. Када је читав случај почео да пада у заборав и „Ана“ је била отписана, одједном у августу 1963. године почела је изне-нада да поново функционише. Сличан случај догодио се и са америчким комуникационим сателитом „Телстар 2“. Сателит је избачен у орбиту 7. маја 1963. године и савршено је функционисао све до 16. јула када је престао да функционише. Само три дана од оживљавања „Ане“ оживео је и „Телстар 2“ и наставио нормално да ради. Зашто су сателити ућутали? Да их није неко или нешто у међувремену проучавало? Да можда њихови инструменти нису „смели“ да забележе нечије присуство, или да нешто виде.

Када је 30. априла 1962. године пилотирао мајор Џо Вокер авионом Х-15 са камерама постављеним на задњем делу авиона, установљено је да је он био праћен са пет летелица у облику диска.

За време лета „Деминија 8“ у априлу 1964. године придружила су му се четири контролисана летећа објекта.

Када је прослављени мајор Гордон Купер у мају 1963. године правио задњи круг око наше планете, збуњено је јавио станици за праћење у Мукеи, недалеко од Порта, у Аустралији, да га прати неки зеленкасти предмет.

Док се „Демини 4“ у јулу 1965. године, налазио на двадесетој орбити око земље, контролу лета у Хјустону, обавестили су астронаути Џемс Накс и Едвард Вајт о приближавању сребрнастог летећег објекта.

И астронаути Јонг и Колинс видели су два летећа тела која су подсећала на цилиндре и повремено су зрачила пулсира-

јућом зеленкастом светлошћу, пролазећи поред њихове капсуле „Џемини 10“.

Сонда „Маринер 9“ на путу до Марса срела је такође загонетно светлеће тело које ју је неодољивом снагом скренуло са предвиђене путање. У Хјустону су васионски стручњаци уложили много напора да је врате на праву путању.

Сада моје набрајање, које сам прено из архиве Националног комитета за испитивање појава у ваздуху за одбрамбени временски период од 1965. године, да завршим нечим што је видело више милиона људи. Приликом директног телевизијског преноса са „Апола 12“ тајанствена летелица је снимљена и видели су је милиони телевизијских гледалаца широм света. Мистериозни предмет пресрео је „Аполо 12“ када се враћао са месеца. Тачно у 11 часова и 47 минута по средњеамеричком времену, 24. децембра, када се капсула са астронаутима налазила изнад Индијског, океана Чарлс Конрад је јавио да су опет угледали неиндетификовани летећи објекат који је бљештао јаком црвеном светлошћу

Посматрања и праћења показала су да се НЛО-и понашају веома разумно. Лете у одређеним формацијама и врло често их региструју над аеродромима, атомским станицама, централама и новим техничким постројењима.

Када је тако очигледно да они постоје поставља се логично питање, зашто се НАСА држи тако тајанствено, зашто ћути? Кома одговара да летећи тањери и даље остају најчуднија мистерија савременог човечанства?

Да ли Владарима из сенке, да ли Ватикану? Ако би то прихватили као чињеницу, онда би добили и доказ да наше Сунце није једина звезда способна да подржава и развија живот. То би свет окренуло наглавачке.

Ако смо констатовали да НЛО постоји, сада се јавља следеће питање, одакле долазе? Ако проучавамо легенде старих народа све оне тврде да долазе из ваздуха, из свемира. Без обзира на дневну политику, коме шта одговара, или на Цркву

Трчање за дугом

као једну догматску целину, научници из целог света труде се да одгонетну да ли смо сами у космосу. Полазе од претпоставке да нисмо сами и зато покушавају да успоставе контакте са другим цивилизацијама.

Шкотски радио-астроном Данкан Лунаи верује да сателит „Црни принц“ чије је постојање утврђено 1966. године, емитује када до њега доспеју радио сигнали са земље. Он се такође налази у орбити Месеца и увелико смета да сигнали са Земље продру дубље у свемир. Тај необични и загонетни кибернетички апарат већ годинама враћа све сигнале које емитујемо у том правцу. Данкан Лунан верује да је дешифровао део поруке коју емитује „Црни принц“. Она гласи: „Наш брод налази се у орбити поред нашег Месеца. Ми смо из сазвежђа Волар, звезде Ипси-лон. Ми живимо на шестој планети бројано од центра нашег система. Имамо два сунца и један месец.“ Ту се порука прекида. Направљена је нека грешка намерно да бисмо ми морали да је откријемо и докажемо колико смо интелигентни.

Поред логичније хипотезе да летећи тањира долазе из космоса није на одмет да споменем и претпоставку која има своје следбенике у научном свету, да НЛО имају своју базу у Калифорнији - у Долини смрти. Она је стварно необична, као да не припада нашој планети. У њој влада температура од 70-80 степени целзијусових. Окружена је злослутним планинама а која од памтивека носе стравична имена: Врата пакла, Погребни врхови, Ђавољи кланац, Мртва река. У једном делу ове долине диже се велики број стена које саме шетају! Долина смрти је позната по киши која никада није успела да дође до дна, већ на неких 700 метара висине испари, претвори се у пару. Многе експедиције које су испитивале ову долину никада се нису вратиле. Она је препуна камуфлираних амбиса, који су прекривени жућкастом земљом на којој не расте ништа. Неки уфолози тврде да су базе НЛО-а на дну тих замки. Свему томе можњемо да додамо и легенду са Исланда, која каже да се кроз тајни отвор на вулкану Хекла може доћи у подземне градове где живе потомци

Трчање за дугом

једне старе и нестале цивилизације. Десет хиљада година пре наше ере становници фантастичне Атлантиде прибојавајући се катаклизме изградили су у унутрашњости Земље систем тунела дугих 2200 километара. Ту су нашли спас за време земљотреса, а касније и за време потопа, најдаровитији мушкарци и жене. Они су конструисали летеће таџири којима посматрају живот на земљи.

Можда су летећи таџири времеплови, из којих нас наши прапрауници или прапрадедови свеједно, забављајући се на наш рачун, на рачун наше неупућености, пажљиво посматрају. Тој се могућности може приговорити да је нарушен временски редослед узрока и последица, јер ту последица претходи узроку. Зашто не бисмо посумњали у тако нешто, на овом ступњу науке то је немогуће, али ако се јави сумња наука ће свакако напредовати много брже него што можемо и да замислимо. Уколико је све ово практично неизводљиво, онда су отворена врата свим бесконачним противречностима. Шта би се догодило, на пример, ако би праунук убио свог прадеду. Да ли би се он опет родио?. Изгледа сулудо са аспекта данашње науке. Али шта ако је тачно оно што тврди професор Ј.А.Вилер добитник значајне медаље „Алберт Ајнштајн“ један од проналазача хидрогенске бомбе. Он тврди да упоредно са нашим универзумом постоји и други универзум, Суперпростор, из којег су разумна бића већ одавно открила начин за посећивање у „трен ока“ нашег универзума. У Суперпростору, како тврди Вилер, не постоје простор и време! У том тешко схватљивом свету све се догађа истовремено и одмах. Сваки се покрет збива тренутно, јер у овом универзуму путник је оставио простор и време иза себе. Где се налази тај Суперпростор, како се улази у њега? Где почиње и где се завршава? Када наука достигне такав ступањ да ће моћи да прати летеће таџири, онда ћемо и схватити како се улази у тај Суперпростор одакле вероватно излазе летећи таџири. Тада би нам Суперпростор омогућио да брже од светлости стигнемо из једног дела нашег универзума у други део. Наши би се свемирски

Трчање за дугом

бродови увукли пратећи летеће тањире у најближу рупу и кроз Суперпростор стигли до неког другог сунчевог система где би поново изашли из рупе и то би уствари био временоплов, којим бисмо ишли у будућност и у прошлост по жељи.

1899. године научник Маркони, послао је у космос слово „Б“ морзеовом азбуком. После двадесет и две године, 1921. године примљен је на Земљи морзеов знак „Б“. Такође последњих дана 1901. године Маркони је послао своју прву бежичну поруку преко Атлантика. То је била шифра слова „Ц“ и сигнал је био много јачи него они које је слао раније. Време од децембра 1901. до августа 1924. године када је слово „Ц“ дошло из васионе, само је за неколико месеци дуже од периода од двадесет и две године. Да ли је то случајност?

Од 1924. до 1946. године када су се појавили летећи тањирци дели нас двадесет и две године. Значи ли то да је неко ко је удаљен једанаест светлосних година од нас, за сво време ја вљао да нас чује? То би могла да буде звезда Ипсилон Еридани која је удаљена од земље 10,8 светлосних година.

Тесла је такође 1899. године слао серије правилних импулса радијације на подручје високе фреквенције са снагом од много милиона волти. Они су били регистровани на звезди Алфа Кентаури која је од земље удаљена 4,3 светлосне године. Одговор чекан девет година стигао је 1908. у облику свемирског брода, који је нажалост експлодирао изнад сибирских шума 1908. године.

Научници су оптимисти. Фотонска ракета ће једног дана остварити ту невероватну брзину, а тада оно што ми називамо време, готово да неће постојати за њену посаду. Претпоставимо да се фотонска ракета креће константним убрзањем од десет метара у секунди, онда би за 365 дана лета достигла брзину светлости. У тој летелици до Проксима кентаури лет би трајао шест година, али само за посматраче на Земљи! За посаду би трајао по закону релативитета, само три године! Што је циљ у космосу даљи релативна брзина фотонске ракете је већа, а

Трчање за дугом

истовремено се повећава разлика између сопственог и релативног времена. Пут до центра наше галаксије за посаду брода трајао би двадесет година, а за посматраче на земљи 60.000 година. Пут до границе свемира, ако је уопште има, за посаду би трајао само 42 године, а Земља би за то време остарила равно дванаест милијарди година.

Вероватно најстарији записи о изванземаљским посетицима откривени су у планинама кинеске покрајине Хунаи. Цртежи урезани у гранит, стари су четрдесет пет хиљада година, а приказују необичне ликове, васионске летаче, како стоје на ваљкастим летећим објектима!

11. октобра 1492. године у десет сати, шетајући палубом „Санта Марије“ Кристифор Колумбо је угледао „светлуцање у великој даљини“. Светло на небу је шетало, нестајало па се опет јављало а за све време мењало је сјај и јачину.

На дугој листи људи који су од заборавата отргли појаве необичних летећих тањира и бића из свемира, налази се и Гетово име. У својој шестој књизи аутобиографије описује сусрет са необичним бићима, која су по својој прилици били Свемирци.

1897. године примећене су чудне летелице јарке црвене боје на небу изнад Сакраментата, Сан Франциска, Њујорка, Чикага и Канзас Ситија. У исто време Јосе Бонила, мексички астроном с опсерваторија Затекас, посматрао је Сунце када га је запањила појава читаве армаде чудних летећих објеката. Бонила је избројао скоро сто педесет летелица, док су у непрекорном реду пролазиле испред Сунца. Ову необичну појаву успео је да фотографише.

Да се ванземаљске летелице појављују и дан данас најбољи је доказ догађај који се одиграо маја 1971. године за време лета ДЦ-9 немачке авио-компаније „Англантис“. Након што је са групом туриста узлетео са Дубровачког аеродрома јавили су загревачкој обласној контроли летења да је непозната летелица облика диска управо пролетела испод њих. Питали су да ли на тој маршрути лети можда још неки авион. Тог тренутка на дужно-

Трчање за дугом

сти су били контролори Марко Доган и Томислав Карнер. Добили су одговор: „Не, само сте ви“ Одмах затим позвала их је контрола летења из Будимпеште и питала да ли имају пријављен неки авион који иде према Будимпешти. Одговорили су да немају, али су им скренули пажњу да на радару прате неки неидентификовани објекат. Мало касније југословенски контролори летења приметили су како се са аеродрома у Будимпешти дижу са земље два авиона, по процени била су то два МИГ-а која су пошла у сусрет том неидентификованом објекту у сусрет. Само тернутак касније југословенски контролори су на екрану видели како су се та два авиона поклопила са тим трећим и нестали су сви са екрана. У Мађарској је објављено да су им нестала два авиона, вероватно побегла у неку западноевропску земљу.

Прекаљени амерички војници у Вијетнаму су оуглали на неочекиване ствари за време дугих година ратовања у џунгли. Али, оно што је 40.000 људи доживело 19. јуна 1966. у логору На Танг памтиће као шок свог живота - и то шок који је дошао са неба. Неколико стотина њих било је напољу и гледало филмове на тек добијеном кинопројектору, кад је одједном, из чиста мира, забљештала снажна светлост. Најпре су помислили да је пожар који се повремено појављује, а онда су схватили да то није. Кретало се час врло споро, а час необично брзо. Неки од пилота борбених авиона су проценили да се светлост налази отприлике на око 8.000 метара изнад земље. Затим је настала паника јер се светлост устремила на њих и зауставила на 150 до 200 метара изнад земље. Читава долина и околна брда су објављени као усред поднева. Све је било осветљено. Онда је почело да се диже и нестало је за неколико секунди. Оно што их је шокирало било је то да када се то тело поново појавио настао је мрки мрак и у логору је све стало. Искључили су се сви генератори и угасили су се сви мотори авиона и аутомобила који су радили.

ДА ЛИ СМО У КОСМОСУ САМИ

Деценијама су људи који су тврдили да су видели неидентификоване летеће објекте исмејавани и сматрани лаковерним будалама. Ипак опажања НЛО-а су се низала. Свака година доноси све више доказа поузданих и угледних очевидаца. Њихове изјаве стижу са свих меридијана глобуса. Нису то само обични грађани. Немачка филмска звезда Елке Зомер, која је касније прешла да живи у САД, је 1978. године у врту своје куће у Лос Анђелесу видела сјајну наранџасту лопту, пречника 7-8 метара, како се претвара у плаву. Сијала је и пловила небом попут великог месеца.

Боксер Мухамед Али је био на јутарњем тренингу у њујоршком Централ парку када је сусрео НЛО. Било је то 1972. а славни шампион је тим поводом рекао: „Подсећало ме је на велику електричну сијалицу на небу“.

Сер Ерик Гејри, премијер карипског острва Гренада, је 1978. године безуспешно покушавао да од Уједињених нација издејствује покретање званичне истраге о НЛО-има. Тврдио је да је и он сам видео један.

Најчувенији очевидац НЛО-а био је Цими Картер, који је још као гувернер Џорџије 1973. седео на својој веранди са још двадесеторо људи, после једне званичне вечере у Томстауну, када су сви по његовим речима видели НЛО који је био величине Месеца и неколико пута мењао боју од црвене у зелену. Касније, када је постао председник САД, наредио је покретање истраге о НЛО-има и одобрио 20 милиона долара у ту сврху.

Милиони људи тврде да су видели летеће тањире. Неки од њих чак мисле да су имали блиске сусрете. Има безброј књига у којима се појављују многи који тврде да су имали сусрете са

ванземаљцима али ми те појединачне случајеве у овој књизи нећемо обрађивати. Има људи који одједном схвате да не могу да објасне извесне „празнине“ у свом животу. Многи су те изгубљене сате или дане оживели тек под хипнозом, а њихове сензационалне приче постају стварност овога света.

Обично се мисли да су НЛО-и феномен модерног доба. У ствари, научници и астрономи су регистровали необјашњиве објекте на небу много векова раније. Све док човек није успео да полети, није ни могао да има јасну представу о пореклу тих објеката. Данас нам нова сазнања о васиони и летови у свемир пружају могућност за нова објашњења старих опажања и нове одговоре на неке од најзагонетнијих тајни у историји.

Ако су светски владари и оружане снаге избегавали одговоре када су у питању људски губици у покушајима борбе са неидентификованим објектима, они су још тајанственији када се ради о могућим хаваријама приликом слетања НЛО-а. И поред свега, процуриле су приче о томе како је у последњих 30 година на Земљу пало неколико летећих тањира, и да су тела ванземаљаца оживела сама од себе.

О НЛО-има су стизали извештаји из готово свих земаља света. Али, поједине тачке на глобусу су, изгледа, интересантније за ванземаљске летелице од других. У Великој Британији, Бразилу и Европи постоје области у којима су регистровани необични догађаји и у којима је становништво сведочило о невероватним стварима. Дакле, јесу ли НЛО-и навођени на специјалне циљеве? Ако јесу, зашто?

Огромна већина људи који су видели НЛО-е још увек је у животу и прича своје догдовштине са ванземаљцима и њиховим летелицама, које су се лепо завршиле. Други нису били те среће. Они су из оваквих, превише блиских сусрета, изашли са озледама и обољењима која одолевају тренутно познатим методама медицине. Постоје и други докази да бића из НЛО-а имају застрашујуће могућности за захвате над људима који уливају страхопоштовање.

Трчање за дугом

Обесхрабрујући досијеи са подацима о НЛО-има прикупљени током низа година значи да се они више не могу одлагати у страну као пука случајност. Јер, ако прихватимо чињеницу да летелице управљане неком ванземаљском интелигенцијом могу да контролишу наш ваздушни простор, има много узнемирујућих питања на која треба одговорити. Одакле они долазе? Ко их контролише? И, због чега су они овде?

Највећа мистерија је ипак везана за један догађај који се збио у бившем СССР-у. Била је то највећа свемирска катастрофа свих времена. Погођени међузвездани брод је променио курс према најближој планети, док му се нуклеарни мотор неконтролисано прегревао. Посада је била у лудој трци са временом и – изгубила.

Само на неколико километара од површине дошло је до заслепљујућег бљеска и они и њихов брод су се распали у заборав. Догодило се то на Земљи...30.јуна 1908.

То је последња запањујућа теорија којом су научници покушали да објасне једну од најзагонетнијих тајни XX века. Велику сибирску ватрену лопту. Годинама су се истраживачке екипе враћале са опустошеног терена на подручју Тунгуске реке, где је дошло до експлозије, не могавши да објасне природу огромног разарања другачије него гигантским метеоритом из васионе који се ту зарио у земљу. А онда су људска достигнућа у области васионских летова бацила нову светлост на цео случај.

Ватрена лопта је примећена одмах по свитању дана. Каравани преко кинеске пустиње Гоби су се зауставили на свом вијугавом путу да виде шта то гори на небу. Убрзо затим и становници на југу Русије су угледали цилиндрично цевасто тело осветљено плавичасто белом светлошћу, које је за собом остављао разнобојни траг. Временом, траг се полако губио. А онда у 7 часова ујутру дошло је до експлозије. Становницима ретко насељених области мочвара и шума чинило се да је смак света.

„Најпре је бљеснуло јако светло“, испричао је сељак Сергеј Семенов, који је седео на трему испред своје куће у

Трчање за дугом

Ванарви, 70 километара јужно од центра експлозије. „Било је толико топло да сам морао да устанем. Кошуља ми је била готово изгорела на леђима. Огромна варена лопта је прекрила велики део неба, после чега се све смрачило.“ На оближњој пијаци људи су лица прекривали да се заштите од несносне топлоте. Неколико секунди касније били су одбачени у ваздух када је ударни талас огромне снаге погодио село. Сељак Семенов је такође пао и онесвестио се. Кровови кућа су се рушили а комади земље су летели у ваздух.

Још ближе реци Тунгуски, разарање је било веће. Сплавар Илија Потопович је имао рођаке који су поседовали крдо од 1500 ирваса. Од крда су остала само угљенисана тела животиња.

Ватрени стуб који је настао могао се видети из града Киренска који је удаљен 400 километара. Густе црни облаци издигли су се двадесет километара изнад Тунгуске. Удари грома који су уследили могли су се чути на 80 километара удаљености. Сеизмографски центар у Иркутску, 900 километара јужно од Тунгуске, је регистровао подрхтавање слично земљотресу. После пет сати једна енглеска метеоролошка станица забележила је јаке ваздушне таласе изнад Северног мора. Научници широм света су касније упоређивали своје записе и установили да су ударни таласи сибирске експлозије два пута обишли глобус.

Практично сво дрвеће у зони од 70 километара је било спаљено и ишчупано. Земљиште је изгледало нестварно. Леонид Кулик, који је руководио првим истраживањима Совјетске академије наука, је изјавио: „Тресетне мочваре у овој области су просто изобличене и цео крај је пружао доказе о неизмерној катастрофи“. Куликова истраживања су показала да се експлозија могла видети и чути на површини која је четири пута већа од Енглеске. Он је ревидирао своју првобитну теорију да је удар изазвао један метеорит и закључио да је то последица читаве кише метеорита. Баш та хипотеза је била проблематична. Кад год су метеорити раније погађали Земљу, остављали су кратере.

Трчање за дугом

У Аризони је један од највећих метеорита за које се зна оставио кратер дубок 200 метара и широк 1200 метара. Један Тунгуз је јавио да је нашао необичан комад сјајног метала. Други су тврдили да су им се на крдима ирваса јављале крaste и болести.

Годинама су научници расправљали о ватреној лопти. Онда је августа 1945. изнад јапанског града Хирошима експлодирала Америчка атомска бомба на 600 метара површине. Када је совјетски научник Александар Казнацев видео бомбардовано подручје, сетио се призора идентичног разарања у Сибиру. И у Сибиру и у Хирошими је дрвеће испод удара остало читаво, док су стабла под углом савијена заједно са зградама. Печуркасти облак, заслепљујући бљесак, ударни талас, црна киша - све то примећено 1908. готово 40 година пре нуклеарне катастрофе. Он је претпостављао да је изнад Сибира експлодирао нуклеарни васионски брод са Марса. Остали научници су прихватили нуклеарну теорију, мада су се двоумили око њеног васионског порекла, зашто баш са Марса када се то не може доказати. Даља проучавања у Русији и Америци су показала да је енергија ослобођена експлозијом износила 30 мегатона - 1500 пута је била већа од оне над Хирошимом.

Професор Цигел је преко сведочанства очевидаца дошао до закључка да је предмет изводио маневаре на небу, мењајући правац у луку од неких 600 километара пре него што је експлодирао, и да је био цилиндричног облика са репом позади. Узорци земље из области удара су открили куглице силицијума, магнезијума и гвожђа. Та велика вештачка летелица била је тешка, по процени совјетских научника, око 50.000 тона. Верује се да се спуштало ка Земљи пре него што је експлодирало. Руси су тврдили да после те хаварије годинама нису виђени летећи тањире, када су поново примећени били су много мањи и далеко покретљивији.

Да ли је то највећа васионска несрећа свих времена? Ако је НЛО имао посаду, она није једина била жртва удеса. Совјетски лекари верују да је на хиљаде руских сељака настрадало.

Трчање за дугом

Становници уништених села поред Тунгуске реке били су познати по добром здрављу и дугом животном веку. Међутим после 1908. тамошњи лекари су извештавали о великом повећању преране смрти због необичних обољења која пре нису постојала тамо. Биле су то болести изазване радиоактивним зрачењем.

Почели смо поглавље, да ли смо сами у космосу, зато да у прилог тој тврдњи додамо мишљење Америчког научника Харлов Шеплија који је изјавио: „ Ко је уверен да смо у космосу с више од стотину хиљада милиона, милијарди или билиона звезда нешто посебно и надмоћно, напосто је смешан.“

Тврдњу професора Шеплија потврђују и научници Енимс Рисерч Сантра НАСА-е у Калифорнији, који су непобитно идентификовали аминокиселине изванземаљског порекла. То откриће је први неоспоран доказ о ванземаљској хемијској еволуцији, доказ о процесима који су увод у живот!

Те сензационалне аминокиселине, познате као најважнији саставни део сваке живе ћелије, пронађене су у изобиљу у метеориту што је 28. септембра 1969. године пао у Аустралији у близини Мучисона у Викторији. То откриће потврдили су и лабораторијски огледи извршени на материјалу од којег се састоји поменути метеорит. Дакле у свемиру постоји живот. А да ли постоје разумна бића? Шта о томе каже наука?

Професор Карл Саган, истакнути стручњак на подручју егзобиологије сматра да се на многим планетама развио живот. Да ли на њима има разумних бића, који попут нас истражују свемир, тешко је рећи! Нижим облицима живота на нашој планети било је потребно много времена да се развију, даљи развитак до човека збио се, међутим сразмерно брзо. Пратимо ли историју разних народа на земљи, очито је да су се различите високо развијене културе уздигле до извесног „просвећивања“. И тада, уместо да задрже то стање и да чак напредују, све су уништиле саме себе - или жудњом за моћи и ратовима, телесним и

Трчање за дугом

душевним пропадањем, или мењањем интереса, што би напoкoн изазвало сопствену пропаст.

То није чудо ако знамо шта одликује нашу планету, различите расе, различити језици и националности, верске и идеолошке разлике, образовне и класне разлике, супротне политичке институције и економски проблеми. Укратко, све оно што наше растројено човечанство није решило ни до дана данашњег.

Нашим светом владају жудња за влашћу, грамзивост и површност? Не постоји ли опасност да ће злочин, самозадовољство, душевна тромост, плитка забава, полако али сигурно, заменити старе моралне вредности?

Није случајно што је Бог формулисао десет Божјих заповести и предао их Мојсију да их рашири по свету. Да ли и друге планете на којима живе разумна бића муче муку са оваквим проблемима?

Да ли је нека цивилизација у прошлости открила нашу планету, да ли су нас свемирци посећивали и да ли су они „богови“ о којима говоре многобројне легенде?

У новембру 1961. године на састанку Свемирског одбора Америчке академије науке, који је одржан у „Гри Бенк“ Опсерваторији, донет је једногласни закључак да се постојање ванземаљских разумних бића сматра датом чињеницом, то јест да се на свакој планети са условима за живот, пре или касније појављује и разум.

Сви они покушавају да ступе у контакт једни са другима и све зависи од ступња технологије сваке планете посебно. А да ли је важна баш толико технологија? Зар на Земљи није било много народа у којима је цветала култура, али без технологије? Зар технологија није направила од СССР-а, као супротност другој суперсили САД-у, опасност да свет буде уништен у атомском рату! Сада када је та опасност нестала са нестанком СССР-а и Варшавског пакта, остаје друга много већа опасност која такође води потпуном уништењу живота на земљи, која води телесној и душевној дегенерацији човека.

Трчање за дугом

Због тога евентуално ступање у контакт са другим бићима са друге планете донело би прави препород Земљи, јер би туђа искуства и савети омогућили да се реше сви на изглед нерешиви проблеми. Друго, постојећи страх од неке друге цивилизације са неке друге планете вероватно би ујединио све Земљане.

Зар није могуће да се комуницира са бићима са друге планете помоћу телепатије. Ако смо ми као несавршена бића у могућности да путем телепатије комуницирамо једни са другима на малој раздаљини, зашто не би нека далеко савршенија бића из космоса могла да са нама комуницирају телепатски само у једном смеру. Од њих према нама, без повратне везе. Уосталом ко од нас може да докаже да јединствени генији, што се векови-ма јављају на нашој планети, у свим крајевима наше планете, нису створени преношењем мисли изванземаљских разумних бића? И ако ти генији нису свесни тога, они можда обављају задатке својих „наредбодавалаца“ са других планета? Они ће нас једног дана можда и спојити са становницима других планета на исти начин као што нам помажу да нам технологија иде брже напред.

Нека сада поставимо само теорију да нас представници неке галактичке цивилизације усмеравају да постигнемо виши степен технологије сопственим умом и који нам повремено дају ињекције научног надахнућа. Средином осмнестог века дошло је до првих почетака, до првих додира с непознатим извором драгоцених информација. Неко или нешто престало је са посматрањем и испитивањима живота на Земљи, па су почели људима да сервирају изванредно значајне информације које су се односиле на природне науке. Ширење информација је вршено преко изузетних личности, преко нарочитих гласника, људи високих моралних вредности, који нису ни помишљали да извуку неку материјалну корист из знања којима су располагали. Зато није случајно што су ти највећи умови умирали као пуки сиромаси у једној хотелској соби са неколико центи у џепу. Да бисмо

поткрепили ову тврдњу да набројимо само неколико најзначајнијих научника тога времена.

Прослављени енглески писац Џонатан Свит је први човек који је описао један летећи тањир још 1726. године у свом делу „Гуливерова путовања“. Био је то уствари округао облик пречника седам километара којим се управљало магнетски и који је лебдео над Тихим океаном! Астрономи тог летећег отока Лапута су двеста година пре открића, знали да постоје два мала Марсова месеца. Да није можда Свит био гост интерпланетарних бића, која су базе имала на Месецу и Марсу па је тако уз помоћ маште могао да опише фантастична путовања свог јунака Гуливера.

Затим Хенри Кавемдиш. Два столеће пре Алберта Ајнштајна, он је успео да израчуна девијацију и да дође до истог резултата као Ајнштајн. 27. маја 1775. године он је извео невероватан експеримент, производио је електричне шокове. Како је Кавемдиш црпео своје податке за те експерименте, поставке и научна решења? Како је могао да наговести изуме који ће се догодити тек два века касније? Није ли био у вези са мисионарима из свемира, њихов представник, човек који је требао науку на Земљи да усмери у правом смеру.

Према наводима Мадам де Помпиур у њеној књизи „Вечите теме“ гроф од Сер Жермена је тврдио да поседује тајну вечне младости. Увек је изгледао као да има четрдесет година и онда када је имао деведест и неколико.

Истраживајући релативитет, кванте, свеprisутност или биолокацију, антигравитацију, путовање кроз време и паралелне универзуме, Руђер Бошковић није ни слутио да ни научници два века касније неће доћи до значајнијих открића од њега, а о његовим поставкама вероватно ће расправљати и научници из двадесет првог века.

Значи ли то да су наши преци пре потопа у древној прошлости живели према својој вољи? Значи ли то да су тачне белешке на глиненим плочама, што су их Сумери исписали

клинастим писмом, а које су говориле о 23 сумерска краља који су живели укупно 24 510 година.

Да ли се мистерија Жил Вернових предвиђања крије у чињеници да је био видовит и парапсихолошки феномен, или је на необјашњив начин постао средство бића из Свемира? Можда он није био свестан неке своје везе са космичком цивилизацијом, можда је једноставно био програмиран. Понашао се и писао онако како му је „унутрашњи глас“ говорио. Жил Верн је тачно знао када ће умрети. Баш на тај дан спалио је све своје белешке и свој радни дневник тако да ништа није оставио и онда је легао и једноставно умро.

Наш славни земљак Никола Тесла одрицао се својих патената у средини где је све засновано на профиту и брзом уновчавању идеја и изума. Умро је као што је и дошао у Њујорк, са хрпом књига и четири цента у џепу. Тесла је за време свог научног рада успео да многе своје невероватне идеје претвори у реалност. Покушавао је да успостави везу са другим цивилизацијама у свему, што значи да је био уверен да Земља није једина планета настањена разумним бићима. Био је на путу да открије на који начин неутралисати гравитацију.

Веома је добро позната чињеница да се неки изум рађа онда када је време зрело за то. Због тога се често дешава да исти изум готово истовремено открију двојица или више њих, који су радили и истраживали независно у различитим крајевима света

Као прилог оваквом размишљању да на крају додам мој сусрет у Амстердаму у Холандији са двојицом познатих антрополога, Иваном Сандерсоном и Бернадом Хевелмансом који су боравили у САД, где су прикупљали нове доказе о постојању „снежног човека“! Наишли су у једном циркусу на нешто невероватно. У леденом блоку налазио се Неандерталац. Они су добили дозволу од власника циркуса, који је тај ледени блок купио у Кини да могу да фотографишу. На тој слици мртви Неандерталац је на лобањи имао сасвим јасне трагове ране од куршума. Ватрено оружје у праисторији? Тада су ми показали снимке из

Трчање за дугом

Музеја природне историје у Лондону у коме се налази један необичан експонат. То је једна лобања, која је својевремено пронађена у једној Родезијској пећини. Али, то не би било толико интересантно да лобања на левој страни нема савршено обликовану округлу рупу. Лобања војника убијеног пушчаним зрном. Ништа чудно, да није лобања стара 40 000 година. Тада сам то упоредио са оним што сам видео у московском музеју за палеонтологију, а то је лобања бизона пронађена код Лене (Јакутска Социјалистичка Совјетска република). Она има савршено кружни отвор који, према резултатима стручне експертизе, потиче од дејства зрна неког ватреног оружја. Лобања је стара неколико стотина хиљада година. Откуд оружје у праисторији, уколико није припадало посетиоцима из свемира или некој савршеној цивилизацији која је уништила саму себе у неком атомском рату.

Ово поглавље можемо да завршимо човеком који је још пре четири деценије најавио телекомуникационе сателите, свемирске бродове, методу лета на Месец - Жил Верн данашњице, британски астрофизичар Артур Кларк.

ВАСИОНСКИ СУДАРИ И ЕКСПЛОЗИЈЕ

За нас је веома интересантна теорија коју је поставио још 1950. Имануел Великовски, научник руског порекла који се доселио у Америку, зато што нам одговара да је упоређујемо са догађајима из Библије за коју сматрамо да је најверодостојнији писани докуменат.

Он тврди да су заправо друге планете играле пресудну улогу у развоју живота на Земљи - чак су и одговорне за облик Земље какав ми данас познајемо. Он објашњава потресе у Свемиру, што је проузроковало избацивање Венере и Марса у орбиту ближе земљи. Катаклизме забележене у Библији и предањима Маја, Кинеза, Астека и Египћана су вероватно последице тих потреса у Свемиру.

Према Великовском, Венера је била део Јупитера, све док се пре 4.000 година после експлозије није одвојила од њега. Ковитлала се према Сунцу пламтећи и вукући за собом пругу од прашине и гасова. Земља се померила ка ивици те струје средином XV века пре нове ере и фина црвена прашина је обојила кишу. Сетимо се Библије: „Сва вода Нила се претворила у крв“, записано је у Библијској књизи о Егзодусу. Затим је уследила метеорска киша, зар није по предању Астека: „Из облака уместо воде падала ватра и ужарено камење“.

Када су се гасови сјединили и образовали нафту, „људи су се давили у лепљивој материји која је падала са неба“, према запису у Попол Вуху, светој књизи Маја. На другим местима нафта се палила приликом уласка у земљину атмосферу, па су од Сибира до Јужне Америке забележени пожари страховитих размера.

Трчање за дугом

На крају каже Великовски, Земља је била предмет јаког деловања гравитације ове нове планете и избачена је из своје осе. Урагани и поплаве су уништили острва, потопили континенте за које смо тврдили да су нестали у једном атомском рату. Можда је ово логичнија претпоставка него атомски рат, сраvnили су градове и изменили лице континената. „Небо и земља су изменили места“. Персијанци су са страхом посматрали како после три дана светлости дођоше три дана таме.

Зар није можда баш тада Мојсије повео Израелћане преко Мора. Чудне гравитационе и електромагнетне силе, као и потреси земљине коре, су нагомилали воду уз обе стране морског корита. Док су Египћани следили своје бивше робове, снажна електрична муња је прошла између Земље и Венере, а вода се излила натраг на своје место и потопила их. Зар то није логична хипотеза. Неколицина преживелих после ове светске катастрофе суочила се са глађу. Међутим храна је изненада почела да пада са неба - мана Израелћанима, амброзија Грцима, маду Индусима. Зар то не би могла да буде последица деловања бактерија или електричног пражњења у Земљиној атмосфери и утицаја на угљенике у репу Венере како је тврдио Великовски.

Баш када се земља привикла на своје ново рачунање времена, Венера је поново претрпела велике промене, око 1400 година пре нове ере, и исто тако катастрофалне ефекте. Након свега овога усталила се у својој орбити и оставила наше претке на миру. Али у XIII веку пре нове ере она је прошла сувише близу Земље. Опет је дошло до географских промена које су у Библији записали пророци Исаија, Јован, Јаков и Амос, а Хомер у *Илијади*. Још једном је требало ревидирати календар, јер година од дванаест месеци са по тридесет дана више није била тачна. Према кинеској књизи бамбуса, „звезде су падале као киша, а земља се тресла“. У неким деловима света Сунце се одмах по изласку спуштало назад иза хоризонта, док се Земља поново померила из своје осе. После тога Венера и Марс су се усталили у својим орбитама и више нису на нас утицали. Ова

Трчање за дугом

теорија уједно даје и одговор на питање зашто је Марс заменио Венеру као надмоћније божанство код Грка и Римљана.

Великовски је устао не само против прихваћених научних принципа и начела, већ и против Дарвинове теорије непрекидне еволуције. Тек у наредних тридесетак година, када су васионска путовања открила многе тајне о Марсу и Венери, његове теорије су потврђене више пута. Исмевали су га када је говорио да Венера има реп сличан комети, да је много топлија од Земље, ругали су му се када је говорио да Марс има површину пуну кратера и да његова атмосфера садржи ретке гасове аргон и неон. И данас они представљају феномен који смо делимично у стању да објаснимо.

СТАРИ ЗАВЕТ

Позваћу се опет на Библију. Хебрејски пророк Езекиљ је у Старом завету записао да је у VI веку пре нове ере посматрао необични облак како се спушта на пустињу у близини реке Чебар у Вавилону. Био је боје ћилибара, слично ужареном металу, окружен ватром која се сама од себе палила. Из њега су изашла четири предмета са много точкова и много светилки, а из њих су изашла човеколика створења одевена у светлуцава одела са „кристалним ореолима“ на главама. Мора да је описао нешто слично астронаутима из XX-тог века. Ако наставимо да утврђујемо истинитост библијских легенди, не можемо заобићи ватрени стуб који је водио Мојсија кроз дивљину, а пророк Илија се на небо одвезао у ватреним кочијама. И једно и друго ће се касније поновити са Исусом на Планини преображења, када су били ужарени од „облака“ на коме су стајали.

У Новом завету су ватрени стуб и гласови „војске са неба“ јавили пастирима о Христовом рођењу у Витлејему, а „сјајна звезда на истоку“ је водила мудраце до корпе са дететом које је родила девица. Исус је имао магичне и мистичне моћи и уздигао се ка небу на облаку. „Кад бих вам причао о земаљским стварима ви ми не бисте веровали“, говорио је ученицима, „како ћете ми веровати ако вам будем говорио о небеским стварима“? Анђели Господњи су били божји гласници који су долазили са неба - Данило их је звао чувари - и било им је дозвољено да склапају брак и једу људску храну. Да ли су то заиста били дошљаци са НЛО-а који су подучавали и „спасавали“ примитивне народе? Да ли је то заслепљујуће светло, које је преобразило Павла на путу за Дамаск, био НЛО који је вратио Исуса да понови своју мисију? И да ли је други Христов долазак, са застрашу-

Трчање за дугом

јућим призорима и појавама на небу и групом облака и анђела, заиста представљао инвазиону флоту свемирских људи у НЛО-има?

Док са једне стране читајући Библију покушавам да схватим шта се заправо дешавало, са друге стране наука тапка у месту и не даје праве одговоре, једино можемо само да набрајамо разне претпоставке, као што је једна коју је изнео Сер Фред Хојл, професор астрономије на Кембриџу. Он верује да је људски живот дошао из свемира - развијајући се од вируса и бактерија које су на земљу донеле комете. Хојл је међу првима који су индентификовали облаке прашине који су нечујно летели свемиром и који су у себи садржали микроорганизме. Тврдио је да се једна комета пробила кроз један од тих облака пре 4.000 милиона година, сакупљајући из њега вирусе и бактерије који су затим кондензовани залеђеним капима воде на њеном репу.

Када се комета, наш први НЛО сударила са Земљином атмосфером, треће је истопило залеђене капи прљаве грудве залеђених гасова. Ћелије које образују живот су се распршиле у магли стварајући касније на планети биљке, животиње и људе.

Ја сам такође пронашао да је грчки филозоф Анаксагора имао сличне идеје 500 година пре нове ере, доказујући да семе биљака и животиња лебди у свемиру, чекајући да нађе погодне услове за развој.

Нове научне методе су доказале да облаци васионске прашине садрже такве хемикалије као што су метан, мравља киселина, формалдехиди, супстанце неопходне за стварање једноставних живих ћелија. У једном облаку било је целулозе, виталног везива за молекуларне везе.

Да ли су онда комете могле створити живот и на другим планетама, и у неком другом облику. Др Шервуд Чанк из Истраживачког центра Ејмс у Калифорнији каже да су милиони кратера на Марсу и Венери настали углавном од комета. По речима Др. Волфрама Тимана са Универзитета у Бремену, Немачка, хемијска еволуција се дефинитивно развијала на другим планетама

Трчање за дугом

од међузвезданог материјала. Он каже: „Све је више доказа да у космосу има још планета као што је Земља.“

Сер Бернард Ловел један од водећих радио астронома на свету, верује да у нашој галаксији има око 100 милиона звезда у Млечном путу, које по хемијском саставу и температури потпуно мажу органску еволуцију. Зато су шансе да је Земља једина планета са животом...врло, врло мале.

НЛО, ДА ЛИ СТВАРНО ПОСТОЈЕ

Милиони људи широм света су извештавали да су их видели. Ипак, данас све више влада признаје постојање објеката на небу који долазе однекуда изван људске контроле. Упркос америчкој пракси да пориче могућност постојања НЛО-а, њихова армија има упуства како да поступа са њима. ЦИА је 1957. године признала: „Једно је сигурно, ми смо посматрани из свемира“. Русија, Италија, Бразил и Аргентина су издали званична саопштења о опажањима у којима недвосмислено прихватају постојање НЛО-а. Француски министар одбране Роберт Галеј је 1974. године изјавио: „Непрекидно се гомилају опажања светлосних појава које су час округле, час јајасте и које се одликују изузетно великом покретљивошћу.“

Ни Енглеска не одбацује могућност постојања летелица са ванземаљском посадом. Представник Краљевског ратног ваздухопловства је изјавио: „Министарство одбране не одбацује могућност да интелигентна жива бића постоје и у другим деловима галаксије.“

Изгледа да на Земљу стижу у таласима - 1947, 1952, 1954, 1966, 1973 и 1975.

НЛО-и, су изгледа били у стању да одоле свим законима природе, барем онако како то ми схватамо, па је то могући разлог због чега научници одбацују њихово постојање, залажујући се за свет у коме је све рационално и објашњиво. НЛО-и се крећу брзином разорном за људска бића и лете брже од звука без експлозије звучног зида. Мењају правац и висину као да се шале са земљином тежом и производе високонапонске електричне набоје од којих не само што су осветљени, него и прекидају снабдевање струјом на земљи. Познати су чувени нестанци струје у

Њујорку и Паризу без икаквог логичног објашњења; наука каже да је то немогуће, а више милиона људи кажу да је могуће јер нису имали струју више часова.

Многима од њих управљају бића која би се могла поделити у три категорије: мала створења нижа од 1,20 метара, са несразмерно великим главама и једноделним сребрнастим и зеленим униформама; на дошљаке човековог раста са крупним очима и танким уснама и на дивове више од два метра.

Одакле они долазе? Најпопуларнија је она теорија по којој су то посетиоци са других планета. Уфолози су запазили да се рекордне године по опажањима 1967. и 1973. подударају са временом када је Марс у својој орбити најближи земљи и питали су се морају ли Марсовци да чекају погодне услове за пут, баш као што Руси и Американци прецизно одређују тачан термин лансирања својих станица на Венеру.

По другој теорији, дошљаци из НЛО-а потичу са саме Земље. Ајнштајн је први развио теорију да два света могу постојати у различитим димензијама, да се међусобно преплићу, при чему сваки остаје, углавном, невидљив оном другом.

По трећој теорији се доказује да су се интерпланетарни путници давно настанили на Земљи, привикавши се на језик и обичаје Земље у коју су се спустили. Ралф Блум, троструки добитник награде Америчке научне фондације, каже да научници нису никада на задовољавајући начин одговорили зашто су неки људи интелигентнији од других, или рођени за вође, и верује да та супер бића могу спроводити експерименте са људским животом. „Најозбиљније, особа којом сте ожењени може бити потомак бића изван Земље“ - каже он.

Кенет Хјуер, бивши предавач астрономије на Њујоршком Хејден планетаријуму, каже: „Могуће је да су наши преци дошли из свемира као бића у васионским бродовима. Или су они, можда присутни у великом броју а да ми нисмо ни свесни њиховог присуства. Они могу бити у сасвим препознатљивим облицима али и у облику човека кога ви знате, са ким се дружите, са

Трчање за дугом

ким уосталом и живите.“ Таква тврдња би можда објаснила „људе у црном“ које су пријављивали неки очевици НЛО-а.

Четврта теорија каже да НЛО-и потичу из средишта Земље. Вековима су неки научници доказивали да Земља није чврста, већ шупља. Платон је говорио о „широким и уским тунелима у унутрашњости“, а будистичка доктрина учи о подземном свету Агхарту, где милони људи живе у правом тропском рају, у којима влада Краљ света, шаљући људима на површини поруке преко калуђера, који путују тајним пролазима чији је излаз, вероватно у Хималајима, на Тибету. Требала би да се посвети пажња предањима да преживели са Атлантиде, живе испод земље са далеко напреднијом технологијом од наше.

У XX веку је Адолф Хитлер организовао масовну потрагу за тунелима у унутрашњости Земље. Веровање у подземни свет чуда се појачало када је контра-адмирал Ричард Бирд 1947. летео 2700 километара око Северног пола, а 1956. године 3700 километара око Јужног пола. После оба лета он је тврдио да је прешао преко планинског подручја без леда, са језерима и зеленом вегетацијом, које није забележено на мапама.

Затим су 23. новембра 1968. снимци са америчког сателита ЕССА- 7 приказали Северни пол без свог уобичајног покривача од облака - и открили савршено правилан, таман круг. Присталице идеје о шупљој земљи су одмах поверовали да је то улаз у подземни свет. Говорили су да она није округла, већ спљоштена на врху и дну, тако да се прави полови уствари налазе у ваздуху. Због тога, кажу, компас одступа за по 240 километара и на Северном и на Јужном полу, док оба отвора - и на Арктику и на Антарктику - представљају места где се појављују НЛО-и.

Било да одакле долазе, шта НЛО-и намеравају? Зашто их интересује Земља? Јесу ли то богати, млади галатички плејбоји у међузвезданим спортским возилима који уживају да муче Земљане? Или, ипак имају озбиљније намере?

Можда је њихова планета постала неподесна за живот па траже нову?

Трчање за дугом

Можда су забринути што се човечанство уништава играчкама као што је нуклеарна енергија, коју не могу разумети нити одговорно користити и контролисати?

Можда виде човечанство као неку врсту зоолошког врта који се редовно медицински контролише да би се видело како се развија, с тим што се поједини људи повремено киднапују у циљу укрштања и побољшање врсте у будућности.

Верујем да је наш проблем нуклеарног загађивања заинтересовао неког у свемиру. Мислим да се налазимо пред званичном посетом ванземаљаца Земљи.

Можда су то само извиђачки летови који најављују Христов долазак за 2009. годину

Можда њих не интересује да се овде настане, њих је једино брига шта ћемо урадити када се отиснемо од Земље. Они знају да је питање само времена, можда не више од 100 година, када ћемо ми послати своје бродове у покушају да постанемо део Галактичке федерације. Пре него се то догоди они желе да знају колико нас добро познају, јер они тренутно на Земљи виде примитивно друштво које се само бави племенским ратовима без икаквог смисла и сврхе.

Мислим да дошљаци неће завршити своју мисију док већина људи на Земљи не прихвати постојање НЛО-а и док их човек не буде могао разумети на научној и техничкој основи. Они својим надлетањем заправо читају наше мисли и слушају наше разговоре. Вероватно да сви ми верујемо да имамо посла са неком напредном цивилизацијом у односу на нас. Ја претпостављам да ће временом њихово појављивање постати нешто сасвим обично. Када их схватимо и када већина прихвати њихово постојање, тада ћемо их срести лицем у лице и знати да су ту.

На крају све зависи од нас. Ми држимо кључеве свемира за које нисмо ни знали да постоје. Од нас самих зависи хоћемо ли искористити тај кључ или нестати у бесмислу рата.

БИБЛИЈСКИ КОД

Да ли ћемо искористити тај кључ или нестати у неком бесмисленом рату, да ли је баш тако? Да ли то стварно зависи од нас самих? Зато ћемо се сада при крају овог првог дела наше књиге позабавити тиме, односно да ли је све детерминисано, одређено или није?

Тај код је открио др Елијаху Рипс, један од највећих стручњака математике, која лежи у основи квантне физике. Библијски код је откривен у оригиналној хебреској верзији Старог завета. Тако је написана прва Библија. То је оригинални језик Библије. Први је Исак Њутн сматрао да се у Библији налази скривено пророчанство о људској историји.

Скривени текст Библије кодиран је једном врстом временске браве. Она се није могла отворити све док није пронађен компјутер. Библија је конструисана као циновска укрштеница, кодирана је од почетка до краја речима које се повезују дајући једну скривену причу.

Постоји Библија испод Библије. Библија није само књига. Она је компјутерски програм. Она је прво уклесана у камен и руком записана на свитку пергаментa, најзад штампана као књига, чекајући нас да је сустигнемо проналаском компјутера. Запањујућа је чињеница да је Библија кодирана да открива догађаје који су се десили након што је она написана. Чак се и датум кога је Нил Армстронг ступио на Месечеву површину, 20. јул 1969. године, налази у Библији.

Ако се будућност може предвидети, може ли се она мењати? Да смо знали за Хитлера раније, да ли смо могли да спречимо Други светски рат? Да ли је Кенеди могао да буде спашен? Ако су ту кодиране све вође Другог светског рата Рузвелт, Чер-

Трчање за дугом

чил, Стаљин, Хитлер, ако је кодиран Наполеон, Шекспир, комунистичка револуција у Русији 1917. године, ако је све кодирано, на први поглед оно што може да се декодира јесу јаке, јавне, историјске личности и историјски догађаји. Они се могу декодирати јер је управо предвиђено шта ће се догодити. Зар није могуће нешто што ће звучати као научна фантастика, да је у Библији која је бесконачна, са безброј милијарди комбинација је управо свачији живот, сваког обичног малог смртника, уписан и предвиђен како ће да га проживи. Сетимо се само лотоа где треба да се погоде седам бројева од само тридесет и девет, па то не може да се погоди са вишемилионским комбинацијама. Можда је Бог дозволио да се са проналаском компјутера декодира само оно што је најважније за људски род, а касније ће можда дозволити са свако декодира свој лични живот, како би имао прилике да га промени, избегне несреће које га чекају. Зар није Библија можда књига Живота.

Ајнштајнова теорија релативности такође је кодирана. Очигледно да ће одговор који је Ајнштајн тражио бити нађен не у наше три димензије, нити у његовој четвртој димензији, времену, већ у петој димензији за коју се сви квантни физичари слажу да постоји. Најстарији религијски текстови такође тврде да постоји пета димензија. Они је зову „дубина добра и дубина зла“, Рај и Пакао?

Библијски код је чврст научни доказ да постоји нека интелигенција која је пре 3000 година написала Библију, да постоји Бог. Он је једини могао да напише и предвиди све оно што ће се десити за 3000 година и много касније, све до самог краја, ако уопште има краја?

Бивши Совјетски Савез постао је једно отворено тржиште, радикалне арапске државе су потенцијални купци а Израел је очигледна мета. Распала се империја која је поседовала 30.000 нуклеарних оружја, 40.000 тона хемијског оружја, и десетине хиљада научника и техничара који знају како се прави то оружје, али не знају како да преживе.

Сада када се вратим опет Библији ту је кодирано и име Гадафија, Либије. И речи либијска артиљерија су кодиране. Атомски артиљерац је такође кодиран у Библији и дата је тачна локација са које ће, по Библији како гласи: „Господ ће довести народ против њих из далека, који ће се ступити као лешинари“. Локација је дата, Пизга, планински венац у Јордану, иста планина на коју се Мојсије попео да види Обећану земљу. Изгледа невероватно да стварне речи Старог завета, писане пре 3.000 година, откривају локацију једног атомског оружја које треба да се лансира против Израела. Ако је заиста постојао код у Библији, ако је заиста говорио о будућности како би земља Библије могла бити уништена, када би народ Библије могао бити збрисан, било је упозорење које је најкасније декодирано, довољно важно да се појави чак и у нормалном тексту.

Рекао сам већ да је Библија једна циновска укрштеница. Ако се знаци који се спуштају одозго на доле укрсте са знацима који иду од лева на десно, онда се добија јасна реч. Ако знамо да је у Библији буквално све било записано, оно што се већ десило и што се може лако проверити, да видимо шта стоји у Библији што се још није десило и што је најважније за нас.

Трећи светски рат! Упозорење о месту, времену и начину на који би се наш свет могао суочити са стварним светским, нуклеарним ратом било је скривено у најсветијим стиховима Библије пре 3000. година. Када смо отворили „запечаћену књигу“ у трагању за трећим светским ратом, открили смо да је година у којој би он почео била приказана у свитку од двадесет и два реда који су централни у Библији. Тај свитак се зове „Мезуза“. Он садржи 170 речи за које је од свих 304.805 слова оригиналних пет књига Библије. Бог је наредио да се чувају на једном посебном свитку и поставе на улазу у сваку кућу. У старојеврејској години 5766. односно 2006. години кодирано је тих 170 речи. Светски рат је кодиран као „Атомски холокауст“.

Такође је било кодирано да ће Други светски рат започети у 5700. години, односно по модерном календару 1939. године. У

5700. дошао је крематориј, говори пуни скривени текст, предкажујући не само рат, већ и крематорије Холокауста. Уместо нуклеарног рата између суперсила, свет се сада може суочити са једном новом претњом - терористима наоружаним нуклеарним оружјем.

Тероризам је кодиран са „Светски рат“. Изненадни колапс Совјетског Савеза променио је свет. Он је укинуо америчког главног противника, али и направио највећу светску залиху нуклеарног оружја доступног терористима. Пад комунизма је био предказан у Библијском коду. Реч комунизам се укрстио са речима, пад и руски. Кина је кодирана одмах испод.

Ако је Библијски код исправан, (мада се дубоко у души надам да није), нуклеарни терористи могу изазвати следећи светски рат. Када нуклеарно оружје падне у руке неодговорних земаља, Други светски рат се завршио атомском бомбом. Трећи светски рат може такође започети атомском бомбом. Јерусалим, град за који се највише борило у историји, јасно је кодиран у Библији као мета предказаног нуклеарног напада.

Сада независно од овог декодирања Библије, та мета Јерусалим, потврђена је у најстаријем пророчанству Апокалипсе, оном нађеном нетакнутом међу Свицима Мртвог мора, 2500 година старој књизи пророка Исаије „Изненада у трену, Господ Свемогући доћи ће са громом и земљотресом и великом буком, са олујом и пламеновима прождирујуће ватре“.

Ово је тачно визија једног „атомског холокауста“ какав је предвиђен пре хиљада година, изражен речима које је један древни пророк могао искористити да га опише.

Сада опет послушајте Исаију: „Спуштен ниско, говорићеш из земље, твој говор ће мрмљати из прашине, глас ће ти бити као духа из земље, из прашине ћеш шаптати. И твоји многи непријатељи постаће као фина прашина, десиче се то изненада и у тренутку.“ Ово је необичан опис једног древног мудраца, али савршена визија стања после атомског напада.

Трчање за дугом

Јерусалим, центар три главне религије западног света, град у коме је владао Давид, у коме је умро Исус, у коме се Мухамед уздигао до неба, могао би бити збрисан у једној коначној бици до које би довела верска мржња.

Пророчанство је толико конкретно, да ће после атомског удара на Јерусалим доћи до инвазије на Израел са севера, односно да ће напад предводити Сирија уз помоћ Ирана и Либије и да ће у рат одмах бити умешани и Русија, Кина и Америка.

Такође у Библији су кодирани и сви важнији догађаји који немају везе са људима. Кодирани су и препознати сви већи земљотреси који су потресли свет. Такође стоје кодови са тачним датумима и локацијама на којима ће се дешавати земљотреси. По тим предсказањима критичне су године 2014-та и 2133-та. Тада би најјачи земљотрес потресао целу земљину куглу, а епицентар би био у Јапану. Такође следећи најјачи земљотрес погодио би Калифорнију коју би скоро збрисао са лица земље.

Значи, предвиђена апокалипса неће почети у некој далекој земљи већ у Сједињеним америчким државама, Кини, Јапану, Израелу. Највећи земљотрес који је икада погодио Сједињене државе, земљотрес у Сан Франциску 1906. године био је кодиран пре 3000 година. Такође је и велики земљотрес у Кини који у коме је настрадало 800 000 људи био кодиран пре 3000 година.

Такође у Библији су кодирани сусрети земље са небеским телима. Тако је пре шездесет и пет милиона година један астероид већи од Монт Евереста ударио у Земљу на месту где се сада налази Мексички залив, експлодирао снагом већом од 300 милиона водоничних бомби, и убио све диносаурусе. „Астероид“ и „диносаурус“ кодирани су заједно у Библији.

Пошто се полако приближавамо крајњој дефиницији шта је заправо Бог, успут не можемо пребећи и божански број, број ПХИ. Број ПХИ је изведен из Фибиначијевог низа прогресија познатих не само по томе што је сваки наредни члан низа једнак

Трчање за дугом

збиру претходна два, већ и по томе што се количник суседних чланова запањујуће приближава броју 1,618—ПХИ !

То је основни елемент компензације природе. Број ПХИ је одредио сам Творац универзума. То је Божанска прогресија. Однос мужјака и женки у једној кошници даје тај однос у корист женки. Ако у свакој кошници у свету избројите женке и поделите број женки са бројем мужјака увек добијете број, ПХИ. Ако посматрамо шишарке, сунцокрет, распоред листова на стабљикама, у свему се види доследност природе, односно божанске пропорције.

Леонардо де Винчи први је указао на божанску структуру људског тела. Био је први који је указао да је људско тело буквално састављено од грађевинских блокова чији је пропорционални однос једнак броју ПХИ. Измерите растојање од врха главе до пода. Потом тај број поделите са растојањем од пупка до пода. Добићете ПХИ. Измерите растојање од рамена до врхова прстију на руци, и поделите са растојањем од лакта до врхова прстију. Поново ПХИ. Растојање од кука до пода поделите са растојањем од колена до пода. Поново ПХИ. Сваки човек је ходајући пример Божанске пропорције.

У хаосу овог света постоји неки дубински ред. ПХИ се налази свуда, у пирамидама, знаку Уједињених нација у петокраци.

БОГ ПОСТОЈИ

Вернике широм света узбудиле, а колеге физичаре поделиле су речи: „Има Бога. Сматрам да је то сада научно доказано.“ Руски академик Генадиј Шипов, директор московског научног центра физичког вакуума који делује у оквиру Међународног института за теоријску и примењену физику Руске академије наука - изговорио је ове речи које су се понајмање очекивале од једног доктора физике, поготово у земљи која је дуже од седам деценија исповедала милитантни атеизам.

Шипов је био убеђен да у васиони постоји информација „неповезана са материјалним носиоцем“ која дејствује тако да ствара саму материју. Сви су људи повезани на „космички интернет“. У неку руку може се рећи да Шипов верује да материју заиста рађа празнина, односно физички вакуум, и да до тога уистину долази уз помоћ речи „И реч би у Бога и Бог би реч“.

Конкретније Шипов уверава, да електрони, када прелазе са једне орбите на другу луче тзв. торзионе таласе чије постојање доказује честица неутрино, а чији импулс (спин) се притом може одвојити од самог електрона. А пошто се у васиони, укључујући и њу саму и галаксије, све врти при чему се простор-време још и уврће, постоје моћна торзиона поља, док су слободни спинови „носиоци“ информација које условљавају и покрећу многе процесе који су довели до „стварања света“ и на тај начин дејствују и до данас. Овај процес наука није у стању да објасни, за сада је ово једино објашњење постанка материје. Својим „вакуумским једначинама“ нешто слично је претпостављао и Ајнштајн структура вакуума представља потенцијално стање материје. Да сада то поједноставимо да би смо могли лакше да схватимо. То значи да стварање материје из ничега

помоћу „Речи“ настаје онда када до те „структуре“ допре информација коју преносе торзиона поља. Дâ се сада закључити да Шипов сматра да у васиони постоји „информација“ неповезана са материјом, која не само да је неповезана, засебно, него да та „информација“ ствара и саму материју. Овде је интересантно споменути да је то као у Библији: „И Реч би у Бога, и Реч би Бог“. Ово је такође доказ да Библију треба схватити много озбиљније него што се схвата.

Све што постоји ми себи можемо представити као нешто што има седам нивоа, од којих су прва четири: чврста тела, течности, гасовита тела и елементарне честице. Овај четврти ниво рађа се из петог, нивоа физичког вакуума, како смо схватили Шипова. То је потенцијално стање свих видова материје. Ако покушамо да схватимо Шипова, онда се на шестом нивоу вероватно рађају торзиона поља, чије постојање се дугује увртању простора. Та поља не само да претходе стварању материје, него су и инструмент помоћу којих се из празнине, из вакуума, рађа материја. Ако прихватимо ову теорију као тачну онда можемо ићи и корак даље и претпоставити да су та примарна торзиона поља такође носилац свести.

Ако то схватимо тако, зашто онда не би постојала могућност да човеков мозак у крајњој инстанци као сам производ свега до сада реченог, има своје „слободне спинове“ импулсе. Значи да је човеков мозак опремљен пријемницима предајницима који му обезбеђују „торизионо општење са васионом“.

Ако смо некако објаснили ових шест нивоа, остао нам је још један, седми ниво. По нама то је претпоставка о постојању Васионског Разума (Торзионог Бога) у форми космичког апсолутног „интернета“ чије су „хелије“ или „неутрони“ и интелекти свих живих људи, зашто не можда и животиња и биљака. Ако сада идемо обрнутим редом, од седмог нивоа на доле, поставља се питање: не производи ли баш Спољни Разум торзију простора-време и није ли људски мозак истовремено и корисник у мањој мери и створац тог „интернета“?

Трчање за дугом

Ако сада прихватимо ову невероватну теорију као логичну и тачну, онда нам је лако објаснити како „функционишу“ пророци. Пророци и екстрасенси су људи обдарени способношћу да сопствени мозак укључе у космички интернет, односно у „резонанс са нашом Торизионом Васионом“. Тако је лако схватити како су пророци долазили до информације и како су тачно могли да предвиђају догађаје у будућности. Заправо то можемо да замислимо као један велики точак са информацијама који се окреће у круг. И ви, као пророк, који се налазите у том кругу, када се укључите у тај круг, или космички интернет, ви онда видите и прошлост и будућност. Напр. лево или уназад се налази прошлост а десно или напред се налази будућност. Зависно од пријемника сваког пророка појединачно, неко може да види будућност само 100 година, неко 300, а неко 1000 година унапред.

Да објаснимо још шта су пророци. Најједноставније, то су обични смртници, обични људи који се разликују од нас осталих, обдареношћу да примају информације са тог космичког интернета. Обдарени добијају баш тражене информације и примају је, свака информација има своју фреквенцију. Ту је сада и питање њихове енергетске обдарености, саме концентрације, слободност информације, количине информација које су понуђене у одређеном тренутку.

Када нам је јако тешко, када не можемо да решимо сами наше проблеме, онда се у очајању молимо. Поставља се питање зашто? Ко ме? Откуд то. Од када то? То су ствари наши покушаји да стварањем усмереног торзионог поља утичемо на мисли и планове Васионског Разума (Бога). Сасвим је вероватно да се наши мозгови налазе у директној вези са васионом, које сами нису ни свесни, већ да на процесе који чине Торзионог Бога на неки начин утичу на наша људска дела. Изгледа да су многе ствари у нашем животу детерминисане, предодређене и боље речено народним језиком, да постоји судбина. Ако прихватимо да постоји судбина да ли је можемо променити? Већ смо наговестили да можемо да утичемо молитвама које упућујемо

том Разуму. Па зар ми нисмо сви повезани преко тог Разума свако са сваким, зар нам о томе не говоре наши снови. Зашто не бисмо били повезани и са мртвима, када ћемо једног дана ми који сада живимо бити мртви. Да ли су многи људи који тврде да могу да комуницирају са мртвима, баш сви шарлатани или можда и код њих има надарених као код пророка.

Информација о нама, о догађајима, о постанку, о свему из прошлости и садашњости, уписана је на нематеријалној енергији, енергији која је Творац свега материјалног, односно сама енергија је Бог Творац. Она је садржана у свему створеном, али све створено није у енергији, тј. енергија прожима све што је створила и што је материјално. Бог је свуда. Бог је у свему и у нама, али ми нисмо у Богу, само су наше информације, и сва збивања у њима. Знам да је ова материја исувише тешка за обичне грађане зато да још мало то појасним. Говорим стално о информацији, закључак је да је информација у Богу, а он је свуда (погрешно је рећи у васиони) и нема никакве везе са материјом. Сама информација је веома битна ради одржавања природне равнотеже кроз поштовање свих природних закона. Да она не постоји, све створено би престало да постоји. Међутим, енергију (Творца) можемо својим језиком ради лакшег разумевања називати и „космички интернет“ на који су сви људи и догађаји повезани. Да ово појасним још боље, мада ће многим људима бити непријатно да чују ово, јер су до сада кршили природне законе и заповести и мислили су да Бог не постоји и да ће се из овог живота у коме су живели врло лепо, али врло непоштено, „извући“ и отићи некажњени. Да их у овом њиховом поквареном животу, животу на туђој муци и невољи нико неће казнити, јер они који их требају кажњавати и они су за кажњавање. Свако дело које смо урадили, које се коси са природним законима и са Божјим заповестима, свака реч коју смо изговорили, свака мисао коју смо помислили, све је то забележено на космичком интернету. Значи, ту имамо све податке о нама и наша добра дела, добре речи, добре мисли чине позитиву. Такође наша лоша дела,

Трчање за дугом

лоше речи, лоше мисли чине нашу негативу. Када се све то одвага, на основу тога та космичка енергија, тај Разум, одредиће вам и награде и казне. Представља ли смрт човека прикључење „личности умрлог“ Суперразуму, растварање у њему или њену деградацију и њено искључивање - ако се тако може рећи, из „горзионог интернета“? Зависи како је ко заслужио у овом животу.

Није ли Исус Христос на Земљи проповедао учење и морал упрво Васионског Суперразума? Не среће ли душа умрлог на почетку свог бестелесног пута, поготово што многи од оних који су преживели клиничку смрт сведоче о проласку кроз нешто налик на тунел и свом утапању у бескрајно сијање Светлости и Добра, баш тај Суперразум, при чему и сама смрт може бити „нова форма спајања са колективним Васионским Разумом.“ Васионски Разум (Бог) постоји сам по себи и његово постојање је независно и неусловљено. Све остало и сама васиона су Божје творевине.

Бог је себе великодушно открио у Светом писму, људе је обдарио вером у Његово откривање. Ту престаје физика и почиње теологија. Сва доказивања божјег постојања, па и ово сада што ја чиним показује нешто друго: због спаса човека од самога себе и указивања (њему) шта ваља чинити, енергија, Бог, жуди да себе прикаже постојећом енегијом и да кроз мали број напредних људи, опомене остале, пошто опомена и откриће кроз Библију и Исуса Христа нису уродили плодом, бар у толикој мери колико је потребно за опстанак човечанства. Тачно је да је Исус Христ, син Марије, зачет по вољи Свевишњег Творца, односно божанском енергијом, Богом, ради проповедања морала и правилног понашања. Знамо да његова мисија није дуго трајала, није био опште прихваћен. Оно што је дао, за оно време је било на неки начин мало, али данашњем човеку и много више било би мало. Распећем Исуса, човек који је био одбачен од Бога, сада је почео са новим падањем. Зато сва доказивања Божјег постојања доказују нешто друго: човек жуди да своја сазнања о Богу прошири, продуби, учврсти. Он томе посвећује свој разум

и вољу. Тим својим моћима људско биће као творевина не може обухватити Творца.

Ипак сваки покушај је добро дошао па и овај који ја чиним. Пре него што напустим поље физике и уђем у теологију, није на одмет да се каже, да се Бог не потчињава логичним законима, јер је он Логос, надлогичан, него се логици потчињава човек и тако долази до идеје о Логосу. Тако човек упознаје Бога који постоји од вечности, пре икаквих доказа и апсолутно независно од њих. Дакле, докази не доказују Бога, него само упућују на Њега и указују на Његову егзистенцију. Али када смо већ код логике, није на одмет да се осврнемо на нешто што је чисто људски, нелогично. А то је атеизам. Спор атеиста и теиста стар је колико и трајање човека и света. Ни један ваљан разлог у прилог постојања Бога или против, никада није био довољан да убеди противника. Чим се појави неко ко верује у нешто, будите сигурни да ће се одмах наћи неко ко не верује, а затим неко ко сумња, а на крају неко ко је равнодушан на све то, и за кога то питање не постоји.

Атеисти поричу Бога, али побуна против Бога је могућа само уз претпоставку постојања Бога, јер је борба против нечег што не постоји бесмислена. Атеизам тако несвесно пориче нешто што јесте, а не што није. Атеизам није логички могућ зато што на место негираног Бога успоставља новог Бога. Зашто је атеизам тако брзо пао, одржао се само неколико деценија и то само на неком додуше великом делу земљине кугле. Зато што порицање Бога у већој мери изазива интерес за Бога, него што шкоди његовој величини.

Врхунац глупости и уклањања правог ауторитета и инсталирање лажног на његово место, представља следећи вулгарни стих: „Не верујем у небеса, већ у Маркса и Енгелса“. Бог се не одбацује толико због истине и знања, колико због интереса и да-те користи. То је само заблуда, али заблуда у корист једног интереса и то искључиво материјалног. Свакако да су појави атеизма ишли на руку и греси Цркве. Сиромаштво које овде не поисто-

Трчање за дугом

већујемо са социјалном бедом која се увек може превазићи, престало је да буде идол Цркве. Жеђ за богатством захватила је и Цркву. И на крају да изведем закључак да у људском друштву атеиста у дословном смисли и нема. Почне ли атеиста себе и свој став да одређује у односу на Бога, он већ показује да има појма о Богу - иначе како би се дистанцирао од њега? Сви они научници који кажу да Бог не постоји, пре или касније прихватају постојање, Апсолута, Вационе, најчешће природе, а под тим у ствари подразумевају Бога.

У читавом Универзуму влада један застрашујући скривени поредак, који не може бити случајан и ниједан поредак који људи заснују не водећи рачуна о метафизичким истинама не може бити ни трајан ни добар. Сваки поредак заснован на неправди и насиљу мора пропасти и одвести оне који су га створили и подржавали! Зар није довољно за ову тврдњу окренути се само мало у прошлост сваке земље, сваке државе, сваке цивилизације и видети како је ко прошао. Најбољи је и најближи пример наша историја, историја Србије. Овакво стање и околности у време када је писана ова књига, за многе следеће генерације које ће читати ову књигу, сложиће се свакако да су и садашњи властодршци отишли како су и дошли и да је све што су радили овом народу уписано на космичком интернету и да сигурно неће моћи да избегну заслужену казну. Земаљски суд у Хагу је дечија играчка у односу на прави Божји суд.

Духовно-интелектуална еволуција људског рода потпуно је аналогна еволуцији људског схватања Бога. У време паганизма имали смо много богова са чисто људским особинама и понекад надљудским способностима, који су људима чинили добро и зло! У старом Завету сусрећемо се са једним Богом, који је склон гневу и кажњавању.

Тек са појавом Христа упознајемо ново лице Бога, а то је Лице Љубави, праштања и безграничног разумевања и тако долазимо до још једног темељног принципа метафизике, а то је закон Љубави, Вере и Наде.

Трчање за дугом

Чиста љубав је „материјал“ од које је сачињена метафизичка (духовна) суштина света, док је сам Бог такође љубав, која није само атрибут, већ и „примарна супстанца“ из које је све настало.

Вера је најмоћније оруђе са којим човек располаже и нема разумевања без вере, као што нема ни истине без вере, о чему је говорио и сам Христ.

Нада представља снагу духовног погледа у будућност, а манифестује се као машта и способност визуелизације и само у садејству љубав, вера и нада највећа је моћ. Све што није усклађено са ова три принципа метафизичког закона пре или касније пропада, нема никакву вредност, подложно је злоупотребама и неће усрећити човечанство. Као што ћемо видети у овој књизи свет је исувише искомпликован да би се могао објаснити само уз помоћ науке. Само уз помоћ натприродног покушаћемо да разумемо мистерију постојања.

Кроз целу људску историју однос науке и религије се мењао од узајамне подршке до огорченог непријатељства. Религиозна доктрина је пре седам векова потпомагала рађању експерименталне методе, после чега су средњевековни научници почели да „откривају божански план“. Вера и разум су се убрзо разишли и револуционарни мислиоци као Коперник, Галилео, Дарвин и многи други, чија су се учења супростављала црквеној догми били су жигосани као јеретици. Са просвећеношћу у 18-том веку, наука добија још већи ауторитет и моћ и долази до дефинитивног разлаза. Сада међутим, вера и наука опет постају пријатељи. Теологија и наука улазе данас у један нови однос. Уместо да подривају веру и осећај духовности, научна открића им данас дају потпору.

Теорија „Великог праска“, на пример, данас неким научницима пружа доказ о смислу, који стоји иза постанка свемира. Еволуција, тврде неки научници, пружа доказе о самој природи Бога, а „Теорија хаоса“ којом се описују процеси као што су климатске промене, тумачи се као „врата кроз која Бог делује у свету“.

Физичари су данас открили знаке према којима је космос идеално створен за живот и појаву разума. Према њиховим открићима, природне константе (непроменљиви бројеви, као што су снага гравитације, наелектрисање електрона или маса протона) су тако идеално подешене да би се у било ком другом односу атоми расули, па не би могли да буду међусобно повезани, а звезде, цео космос и живот не би постојали!

Наука, а и ја у овој књизи полако улазим у изузетно танано поље, изгледа, јединствено, или пак непосредно спојено, са фином енергијом наше свести и вере. Теоријски је могуће да се, утицајем можданих таласа, на том нивоу покреће и као физичка стварност остварује оно у шта чврсто верујемо. Рецимо, ако чврсто верујемо у торзионе таласе они ће у огледима почети да се конкретно показују, слично као што се искреном вернику приказује Божја присутност.

Надам се да смо успели да објаснимо да је Бог створитељ света, значи и творац материје. Применимо ли Ајнштајнову теорију релативности, моћи ћемо да извучемо веома занимљив закључак. Принцип релативности нас учи да су простор и време атрибути материје. Значи Бог је створио простор и време, онда простор и време не могу да садрже Бога, односно Бог не може да постоји у простору и времену. И на крају да закључимо питањима која обично постављају деца али и одрасли: зашто не можемо да видимо Бога? Не зато што је он далеко, напротив, веома је близу, свуда је, у нама и око нас. Ово је аналогно нашој немоћи да видимо ваздух који нас окружује. Ваздуха постајемо свесни једино када дува ветар. Слично, Бога постајемо свесни једино кроз Његова дела, кроз која нам открива своје присуство.

II ДЕО

МИСТЕРИЈЕ УМА

БУДУЋНОСТ

Све је више доказа да се надчулне силе пробијају у наш свет и утичу директно на земаљске догађаје. Од суштинске је важности да их људи упознају јер тако ће открити како се ствара будућност. То и јесте сврха ове књиге, мали допринос да колико-толико, схватимо шта нам се дешава и да предвидимо нашу будућност.

Постепено схватамо да материја има све мање утицаја а да заправо све више треба да поклањамо пажњу енергији јер се целокупна наука последњих година окренула управо проучавајући енергију. Између осталог знамо сви добро да кроз нас, увек и свуда продире зрачење различитих енергија. Изгледа да су за сада најважнији мождани таласи. Наука је већ открила да они имају неочекивана својства и неслућене могућности. Утицај тих невидљивих вибрација на човека, природу и сам живот изучавају научници широм света, али нажалост углавном у војне сврхе.

Открића о скривеним космичким силама и непознатим моћима ума чувају се као најстрожа тајна. Покушаћемо да бар делић тих тајни извучемо на светлост дана и то из чисте радозналости. Књига је написана у ту сврху и то је једини мотив писања ове књиге.

Научници у САД (Стендфортски институт), такође у Русији (научни град Семипалатинск) као и осталим светским силама, теже да овладају енергијом мисли и употребе је против људи, односно једни против других у војне сврхе. Да би успоставили земаљску власт, они дирају оно најтананије, људску душу. Не базиру се на садржај Библије, на поруке, сам Бог је поставио границе пред Ђаволом, када је дозволио Сотони да кушајући недужног Јова, удари на иметак, потомство и тело праведника, али

Трчање за дугом

да не дира у оно најдрагоценије, у људску душу. Цитат: А Господ рече Сотони: „Ево ти га у руке, али му душу чувај“ (Јов.2,6)

Први директор Менло парка и Стенфорд института Х.Е.Путоф који је руководио истраживањима од 1972-1985, чудио се зашто је влада 1955. године дозволила да се објави само један мали део докумената која потврђују улогу њихове обавештајне службе, ЦИА-е у истраживању психичких и парапсихолошких феномена. Влада је имала своје разлоге вероватно шаљући поруку некој страниј влади, али она је објавила само око триста страница, вероватно од неколико десетина хиљада страница које се односе на разне фазе истраживања пси-феномена. Намера ове књиге је да преко конкретних примера, опипљивих чињеница покуша да открије најминималнији врх тог леденог брега.

Психички феномени су већ неколико деценија предмет истраживања у оружаним снагама водећих светских сила. Откриће да је природа тих појава повезана са зрачењима, посебно са дугим таласима, употпунила су некадашњи совјетски слоган: „Ко влада царством електромагнетног спектра, господариће светом“. У том спектру су, поред осталог, радио и космичке вибрације, затим видљива светлост и мождани таласи.

Још у току Другог светског рата Винстон Черчил је, 6. септембра 1943. одржао говор на Хардвардском универзитету у САД. Том приликом је указао на један сасвим нов образац по коме ће будући освајачи света покушати да завладају светом. Черчил сматра да ће будући освајачи употребити знање, ум и да ће то бити много јаче од сваке војне силе. Цитат: „Контролисати оно што човек мисли нуди далеко веће добити од одузимања земље других народа или њиховог исцрпљивања експлоатацијом. Будућа империја биће империја Ума.

Одмах после завршетка Другог светског рата на Тевисток клиници (Велика Британија) при универзитету у Сасексу почиње се под руководством бригадног генерала Џон Роулнг Риса, који

Трчање за дугом

је формирао стручну групу за контролу ума, понашање и „испирање мозгава“. Тако се у истраживање непоновљивих феномена свести и непознатих духовних сила укључила и војска.

Истражује се утицај непознатих природних сила и скривених моћи ума на тело, разум, душу и будућност. Будући да су нова сазнања премашила сва очекивања, те институте плаћају моћне банкарске породице Рокфелер, Морган, Малон и укључују их у мрежу владара из сенки као што су Савет за спољне послове, Билдерберг група и Трилетарална комисија. Добијена сазнања тајно се користе за остваривање свог коначног циља - моћ владања над природом и људима.

Искуство нам показује да се у садашњости већ назире сенка будућности. Ајнштајн је открио везу између материје и енергије, ако би сада неко открио везу између енергије и информације, онда по релативистичким једначинама, само обавештење има своје неко време које зависи од брзине његовог простирања. Поједностављено речено, суштина поруке до неког доспева раније, а до другог касније. При томе садашњост није нека стална одредница, па обавештење о догађају може до примаоца поруке да стигне и пре него што се догађај остварио у материјалном свету. Наиме, изгледа све оправданије да целину људима појмљеног света сагледавамо преко четири нивоа стварности: Духовног (архетипског), душевног (менталног), астралног и материјалног. Оно што се већ догодило на вишим нивоима неминуовно се преноси на ниже све до најнижег, материјалног. У том светлу материјалне појаве представљају груби отисак духовне стварности. У чулним облицима непрекидно струји оно што је већ било у духовном свету, а што ће се на земљи тек догодити. Те поруке будућности преносе се преко симбола (нарочито у сну), знакова и сигнала. Ако се таква порука разложно саопшти, онда се догодило пророчанство, видовитост, предказање или предвиђање.

Главни задатак пророка је да људима саопшти оно што Бог од њих тражи. Пророштво додирује најдубље мистичне уви-

де у тајне будућности. Пророк саопштава оно што му Бог открива, он објављује и нешто што се односи на будућност. Највећи хришћански пророк је апостол Јован, писац Еванђеља и Откривења. Апостол Павле је ценио дар пророштва али је сматрао да треба проверавати, показало се да је био у праву јер су се јавили многи лажни пророци.

Такође постоји по истом принципу на који смо указали у почетку овог поглавља, да обавештење о догађају може да стигне до примаоца поруке и пре него што се догађај оствари у материјалном свету. То зовемо видовитост. Видовитост је способност да се види унапред у времену, да се помоћу знакова који се површним гледањем не запажају, сазнају тајне будућности. Видовити људи називу сенку која у времену претходи неком догађају. Тај дар имају особе са развијеним духовним чулима. Трагови видовитости се такође јављају скоро у сваком човеку као предосећај или слутња.

Међу нама се посебно издвајају особе које могу да читају људске мисли, да виде оно што се дешава у даљини.

И на крају долазе предвиђања која се претежно заснивају на узрочно-последичном следу догађаја. Чулним опажањима или мерењем апаратима, а на основу чињеница, изводе се закључци и предвиђања, процењује, погађа, прогнозира и претпоставља шта се може очекивати у будућности.

Прекогниције, односно пророчанска предосећања будућних догађаја, називају се такође и научним именом ЕСП (Екстра Сензори и Перцепције). Деле се на неколико поља од којих су најважнија: Видовитост, Телепатија, Телеметрија, Снови. Разна гатања, гледање у шољу, гледање у длан, читање будућности из карата, немају са овим научно признатим феноменима никакве везе.

Славна Џејн Диксон, најпознатија и доказана видовњакиња из Америке, предвидела је дан, 23. новембар 1963. године када ће бити убијен Џон Кенеди. То је рекла на ручку са

пријатељима у једном ресторану у Бостону истог дана када је Кенеди мало касније убијен.

Холандска полиција се годинама користила услугама познатог холандског видовњака Питера Харкоса приликом откривања најтежих убистава. Увек је својим услугама проналазио убице.

Видовитост путем телеметрије је урођена способност да се додиром извесне ствари и околности „виде“ како из прошлости те ствари, тако и будућности.

Из свих ових примера намеће се питање да ли је могуће да смо везани за „судбине“ које не можемо избећи?

У том светлу, посебно обећавају открића у области односа између времена и информације, енергије, можданих таласа и мисаоних слика. При томе се до предвиђања долази захваљујући следећем сазнању. Знаци, симболи и мисаоне слике представљају посебан вид енергије која има значење. Та енергија успоставља везу са општим временом кроз коју и у садашњости, струји сенка онога што ће се тек десити.

Међутим, једно питање ће вероватно много заокупљати пажњу истрживача у овом веку: да ли та енергија која има значење, само преноси поруке или и утиче на исход будућих збивања. Ако се то докаже, значи да је то поље „разума“ значење енергије мисаоних слика да помаже у остваривању намера и жеља онога ко такве поруке шаље.

Сав видљиви свет је симбол невидљиве духовне стварности. А све физичке силе, топлота, електрицитет, радијација, привлачење, симболи су духовних сила у царству небеском. Симбол је нешто трајно, а сигнал (знак) оно пролазно, што долази од тог трајног. Сигнали су све промене, радње, збивања и стања у материјалној сфери. Пратећи смисао знакова (сигнала) који проничу до њиховог симболичног садржаја из кога сазнајемо духовну суштину која се појавила преко физичких појава. На пример, вода је симбол Божје благодети, а поплаве и потопи су сигнали да нешто није у реду и да духовне снаге на то реагују.

Предсказања су када се на основу различитих знакова и сигнала изводе закључци о ономе што ће се тек догодити. Ти знаци се јављају кроз мисли и осећаје, снове, односе међу људима и стварима, кроз небеске и друге природне појаве.

Та нит неостварене светлости зрачи кроз време и спаја Мојсијево боговиђење на Синају са Исусовим преображењем и богојављањем на Гори Тавор.

Уз помоћ науке разум прониче у све тананије области материје и енергије. Апарати су вишеструко премашили могућности телесних чула. Објашњене су многе загонетне, како се раније сматрало мистичне појаве. Међутим иза ограниченог поља чулне стварности простиру се бескрајна поља надчулне стварности. У њене скровите одаје наука неће можда никада да крочи. Одатле нас додирују она надразумска знања која назиремо духовним чулима. Можда није лоше направити поређење са истим ефектом, изазивање земљотреса. Претпоставка да постоји тајно тектонско оружје за изазивање земљотреса нашло је потврду давне 1898. године када је Тесла конструисао посебан електромеханички осцилатор којим је изазвао вештачки земљотрес на Менхетну, свакако ненамерно, јер није био свестан да се вибрације преко стуба из његове собе који је био повезан са песковитим тлом на коме се налази центар Њујорка, бити тако јако и разарајуће.

Сазнања о можданим таласима наговештавале су и фантастичне могућности да се путем усмерених мисли могу покретати тектонске силе и изазвати земљотреси. Далеко испред свог времена, мишљење о томе имао је и Никола Тесла. У тексту како космичке силе утичу на наше судбине, он каже: „Теоријски би се могло рећи да се може мислити о тектонском земљотресу и учинити да се догоди као резултат мисли, јер пред само ослобођење маса мора да је у најосетљивијој равнотежи. Изван сваке сумње је да човек може да изведе такве потресе и можда је близу време када ће то и учинити“.

Трчање за дугом

Изгледа да је то време дошло. Ево једног феномена који је обишао зачас земљину куглу као вест дана. А све се догодило 8. јануара 2000. године. На телевизији „Палма Плус“ у Јагодини је гостовао Спасоје Влајић, писац више књига. Тада је управо вршио презентацију своје књиге и у глуво доба, у 12 часова и неколико минута после поноћи, разговор је кренуо о тајном Теслином оружју и могућностима да се мислима покрену земљотреси.

Мисаоне слике које су тог тренутка стварали гледаоци у Поморављу и Шумадији који су пратили ову емисију, су посебан вид енергије која има значење. Када нешто замислимо онда та енергија са зрачењем, коју зрачи мозак, одлази у јединствено вибрационо поље. Оно препознаје садржај наше жеље и тежи да је спроведе у дело. Изгледа да природа заиста помаже да се остваре наше намере. Тада се десило нешто невероватно, у исто време тачно у минут десио се земљотрес који је уздрмао цело Поморавље са епицентром у Јагодини. Изгледа да је теоријски могуће да усмерене мисли убрзају земљотрес који би се можда и сам десио, вероватно, само мало касније. За вибрацију знају у свим армијама света јер се свуда забрањује да се преко моста иде стројевим кораком јер постоји могућност да се због вибрације сруши мост.

ТРИ ВЕЛИКЕ ПРЕТПОСТАВКЕ

Суочен са проблемом смрти, неизбежним карактером своје физичке пропасти, човек је смислио три велике групе хипотеза.

1. Смрт означава потпуни и непобитни крај. Прекид виталних функција са собом аутоматски повлачи нестанак менталних процеса. Јединка је поништена. Молекули њеног тела се распадају, њихови атоми се распршују у природи.

То је класични материјалистички став „ја верујем у оно што видим“. Оно што смета код ове теорије, је то што ја уствари никада не видим своју смрт. Ја могу да видим смрт других, али не своју. Ради се дакле о спољној тачки гледишта а не о свом личном искуству.

2. Човек поседује индивидуалну бесмртну душу која ће бити кажњена или награђена у зависности од извршених дела за време свог земаљског живота. То је, глобално и шематски, становиште трију великих библиских традиција - јудаизма, хришћанства и ислама.

Овај став покреће изванредно познат број тешких и скоро нерешивих проблема: према којим критеријумима ће бити суђено деци која су рано умрла, нека чак и на рођењу? Како помирити идеју о једном Богу и љубави и правде са неумољивом несрећом свих оних који се рађају и живе у условима очајничког отуђења – физички или ментални хендикеп од самог рођења, крајња беда, запачена средина, јер ниси могао да бираш где ћеш да будеш рођен? Ако божанска самилост на крају треба све да разреши, чему смо онда сви морали да се подвргнемо таквим доказима, зашто нам је било досуђено толико патњи? Између осталог мала је

сатисфакција замишљати своју судбину везану за бесконачност, полазећи од једне једине и, такође кратке реинкарнације.

3. Трећа хипотеза предлаже, за нашу бесмртну душу, перспективу неограниченог путовања кроз простор и време. Кроз безброј форми и садржаја, неуништиви духовни принцип следи своје премештање, из једног постојања у друго, мењајући тела и животе налик глумцу који мења улогу, костиме и декор.

Ради се о једној визији суштинског и ритмичког универзума, следу периода реинкарнације и смрти који одговара фазама активности и одмора и који се може поредити са смењивањем будности и сна, удисања и издисања, ширења и скупљања.

Поле вишегодишњег проучавања мени је ипак на крају била најближа ова задња идеја, то је уствари основна идеја. Око те идеје су се стално гложиле разне школе хиндуизма и будизма око тачне природе и врсте процеса, али и у најудаљенијим духовним традицијама постоји заједнички фонд - од античке Грчке до Јапана, преко Индије, Тибета. То веровање није потпуно одсутно ни из јудаизма, ни из хришћанства, ни из ислама, у њиховим најезотеричнијим и најтајним формама.

На Западу, пре оријенталног таласа који тренутно познајемо, велики писци као што су Ламартин, Иго, Балзак, Нервал, Едгар По или Волт Витмен су одлучно прокламовали своју веру у реинкарнацију. Идеја се прилично развила у САД, где су многи случајеви проанализирани и научно доказани. У Бразилу сам схватио да је спиритизам скоро национална религија, реинкарнација је постала народно веровање.

Ипак је очигледно да су духовни истраживачи хиндуизма и будизма били ти који су ову хипотезу испитивали најтемељније.

РЕИНКАРНАЦИЈА

Човек је састављен од страхова, радости, жалости и нада. Умиру му родитељи, вољени, дете, пријатељи. Човек нема избора, мора да се суочи са истином. Да ли умрли егзистирају, на неки начин даље? Да ли је са умирањем готово или нас богови и духови позивају на одговорност због земаљских дела? Пет хиљада година људске историје није дало никакав одговор на вечна питања. Не постоји ни један научно оправдани доказ да постоји живот после смрти, да постоји поновно рођење. Зато ћу се радо придружити трагању за одговорима о животу после смрти, јер је исувише тужна и мучна животна прича сваког од нас, да је све низашта? Кратак живот за дугу смрт? То не сме, то не може бити! Живот мора имати свој смисао изнад смрти. Постоји шанса да се избегне смрт, како? Поновно рођење!

Томе ће бити посвећен овај други део књиге. Морам да верујем у то и да се чврсто држим тога, за поновно рођење у једном много лепшем животу, јер тек тада данашњи живот добија неки смисао. У нади светле очи и расту крила, сада наше свакодневно мучење, диринчење, патње, бес и свакодневне неправде имају неки смисао, јер самим тим постају сношљивији.

Још почетком нашег века, у науци је било опште прихваћено становиште, посебно у филозофији двадесетог века, а кулминирало је у марксистичкој филозофији, правило да се човек рађа без икаквих искустава, као чиста неисписана табла - *tabula rasa*. Пре марксистичке филозофије ово су учење прихватили и разрадили Џон Лок и емпиричари. Емпиризам је филозофски правац који, тврди да је емпирија (искуство) једини или главни извор сазнања. Они поричу постојање унутрашњег искуства те идентификују искуство и спољашње опажање. Из

Трчање за дугом

филозофије је овај термин прешао у науку, посебно марксистичку, свакодневни живот и политику, где се најчешће употребљава као назив за давање предности искуству а не теорији или апстрактном размишљању.

У науци су први довели у сумњу ово учење, а онда и оповргли психоаналитичари. Они су доказали да сем биолошког (ген-кода) постоји и психолошки континуум чије се индиције могу пратити од самог човековог зачећа.

Рођење је тако престало да се сматра за искуствени почетак. Као следећи почетак, пак, односно следећа непролазна баријера, указало се зачеће. Ако се већ померила граница са рођења на само зачеће самим тим, аутоматски поставља се као питање евентуално постојање пре концептивних искустава.

О овим искуствима постојали су подаци у разним антрополошким студијама, а и предањима народа других цивилизација. За још увек доминантни западњачки начин размишљања, међутим, начин мишљења без органског супстрата нема менталне активности, замисао о преконцептивним садржајима представљала је нешто потпуно неприхватљиво. Чак и према Фројду, дубока подсвесна вера у живот после смрти само је пројекција у будућност фантазија и подсвесних мисли везаних за живот у материци. Као и увек, међутим, јавили су се и озбиљни истраживачи са другојачијим погледима и тумачењима.

Да постоји и другојачији научни приступ навешћу Џои Лилиа, који је говорио о резултатима својих истраживања подсвести. Јасно каже да евоцирани садржаји изгледа „прелазе“ почетак испитиваног мозга и „везују“ се за неке раније мозгове. Роналд Ленг, пише о стању потпуне субјективне јасноће и извесности догађаја не само пре рођења, него и пре зачећа, као и пре инкарнације. Постоје, осим тога и такозвани реинкарнациони психотерапеути, а неки веома развијени терапијски системи - таква је на пример, антропозofsка медицина - током третмана, брижљиво воде рачуна и о такозваним кармичким карактеристикама

Пре него што се упустим у истраживачке методе реинкарнације, мора ћу у самом почетку да размотрим да ли уопште такво истраживање има неких реалних основа. То је важно због тога што не смемо да заборавимо да је реинкарнација у Западној традицији искључена из научне па чак и верске догме. Чак је и религиски аспект био важнији и престављао је већу препреку за научна истраживања претходних живота. За разлику од Запада, на Оријенту, реинкарнација се третира као питање вере и ништа више од тога, које не тражи никаквог доказа изузев вере.

Шта дакле, с обзиром на ово горе речено, може да значи ова књига у којој се говори о неким мојим личним размишљањима, искуствима и методама како сам дошао до тих искустава, као и „техникама“ за практично истраживање претходних живота.

Једноставно, ништа друго до исто што и за остале књиге из домена „граничних, трансценденталних теорија, наука“ са оне стране науке, физике, хемије, итд. За некога ова књига може бити извор необавезне забаве и попуњавање слободног времена. За неког другог приручник за интегрирајућа истраживања.

Неке од техника које ћемо навести за „практично истраживање претходних живота“ полазе од већ научно испитаних феномена. Ако томе додамо још једну чињеницу да на вери у преконцептивно искуство почивају и читаве цивилизације, отвара се могућност за хипотезу да је зачеће само још једна од безбројних „крајњих“ граница. Такође пружа се и прилика писцу ове књиге да обиђе места где су настале прве цивилизације, сакупи информације и објави их у овој књизи.

Главна питање које се поставља поводом ове књиге, у већи је пре свега са нашом решеношћу колико далеко смо спремни да се упутимо правцем који нам она наговештава.

Ова књига није повезана ни са једном религијом. Треба одмах скренути пажњу ако изаберете да истражујете сопствене реинкарнације, јер и „најживља сећања“ су потпуно нетачна и бескорисна док их не проверите у историјским околностима.

Трчање за дугом

Самообмана је врло честа појава као и остале људске заблуде. Права потврда је уствари свесно испитивање ваших осећања. А да ли је то могуће, проценићете сами.

Чувени амерички пророк Едгар Кејс, а чак и неколико далековидих лекара, дошли су до открића да извесне психијатријске и физичке болести имају корене у претходним реинкарнацијама, а без знања о њима лечење је много теже.

Ако половина човечанства верује у реинкарнацију, зашто не бисте и ви. Не на основу истраживања и искуства, већ из религиозних побуда. Реинкарнација лежи у срцу хиндуизма у Индији, ламаизма на Тибету и будизма на Тајланду, Шри Ланки, целој југоисточној Азији. Била је широко прихваћена и у Кини пре комунистичке револуције, затим доживљава један период стагнације и поново узима маха задњих година и у Јапану.

Да бих дошао до правих одговора отишао сам на Тајланд, у Бангкок. Ту сам схватио да класични будизам учи да постоји размак између тачке смрти и рођења и да у том периоду јединка нема душу, како би они то рекли, *anata*, значи „без душе“. Ако човек нема душу шта се онда реинкарнира? Шта путује кроз време од тела до тела? Будизам учи да је душа у том временском периоду, односно вакууму у клопци. Ово су добра питања на које нисам нашао задовољавајући одговор на Тајланду. Али и поред тога то њихово тумачење нисам одбацио јер управо тај будистички парадокс може да представља реалност која може да буде важна за свако истраживање реинкарнације.

У Ватикану сам схватио да Западни (хришћански) концепт душе је у окултном изразу друго тело, енергетском возилу људске психе које преживљава физичку смрт, док Православни хришћани верују да је душа бесмртна. Ништа од напред наведеног није лако да се усклади са уобичајеном сликом реинкарнације као процеса којим се суштина индивидуалности ослобађа физичком смрћу и лети кроз небески свод док не нађе ново погодно тело да се настани. Савремени хришћани поричу овај процес, тврдећи да дух налази трајно уточиште у рају или паклу,

Трчање за дугом

углавном зависно од понашања у људском телу и настављају да компликују слику изражавањем вере у физичко васкрсење у неко време у будућности.

Не бих желео да утичем на ваша схватања али ипак морам да вам скренем пажњу да свет није онакав какав вам се чини а ви лично сте много више него што сматрате да јесте. Ако пођете од тога да сте ви једна материјална животиња као део животињског царства, које настањује материјални свет, рођени сте, живите једно извесно време, а потом умирате. Да ли је баш тако? Како ко, али сви ви постајете врло рано свесни другог нематеријалног вида свог бића - ума. Из искуства знате да га имате, али то није нешто што можете да видите, опипате, мерите, одредите му дужину и ширину. У школи су вас учили да је ум производ физичког мозга, материје, да је материја примарна а дух секундаран. Вероватно сте сви схватили да је то било погрешно учење, јер како сте постајали старији и мудрији развијала се нова свест. Почињете да схватате да је више у вашем уму него што видите очима. Огромни делови су скривени од вас, то скривено подручје назива се подсвест.

УНИВЕРЗУМ

У овој књизи покушаћу да објасним ретке и необичне феномене, који се групишу под изразом „психичко“ или „окултно“ (имајући у виду најновија научна истраживања посебно у доменима физике и медицине), који показују тенденцију да тврде да нова тачка гледишта може да буде ближе истини него прихваћени уобичајени назив „стварност“. Када све ово имамо у виду онда је у сваком случају ово други вид гледања на универзум и нас саме.

Наш материјални универзум познат је као континуитет простора и времена. Нова тачка посматрања тврди да овај континуитет пробија једна или више димензија, несумњиво нефизичких димензија. Оне не подлежу законима конвенционалне физике, али им се и не супротстављају. Поента ових секундарних димензија је да теже ван закона материјалне физике. Може се схватити да се оне повинују својим сопственим законима. Ако смо прихватили овакав начин размишљања да видимо шта је сада са јединком у односу на ову тачку гледишта. Одмах се схвата да нисте рођени када мислите да јесте само се ваше физичко тело родило у то време. Ваше истинско ја, ви заиста, постојало је пре рођења ван временског тока, у једној од нематеријалних димензија које смо разматрали.

Док наше умове условљава искуство временског тока, корисно је да мислите о себи као бесмртном бићу које је увек постојало. Ово је само хипотеза која још није доказана. Истинско ја (душа) треба сада да створи одговарајуће возило које очигледно мора да буде створено од материјала из физичког универзума, а то је људско тело. Али душа не може да уђе непосредно у тело, као што не може директно да уђе у физички универзум. Стога

Трчање за дугом

ствара међуструктуру од материје и енергије која му дозвољава да успостави комуникациону мрежу између себе и возила (тела) које намерава да употреби. Када је мрежа успостављена душа шаље део себе дуж ње да оживи тело. Како тело расте, међу активност душе, околине тела и његовог развојног искуства стварају личност узорак који одговара ономе што одређује како индивидуа реагује на свет око себе.

Вероватно се питате чему оволики увод? Ако можете одмах да се сетите детаља претходне реинкарнације, вама ова књига није ни потребна. Ако не можете, а вероватно да не можете, а свакако желите да знате зашто не можете да се сетите. Зато што су механизми сећања чудни. Психолози су открили одавно да је људска тенденција да се заборави оно што је непријатно и да се памте само лепе ствари. Психолошка функција је да се заборави непријатно је мисао која помаже чувању душевног здравља.

У случају јаке непријатности, ум иде даље. Уместо постепеног блеђења, настаје одједном прекид, долази до изненадне амнезије. Непријатна ситуација се тренутно заборавља. Прошло-ст се тотално брише. Не само да ишчезавају непријатна осећања, већ се све брише. Овде се види одбрамбени механизам ума. У моменту смрти - највећој трауми од свих - активирају се исти одбрамбени механизми. Њихова основна сврха је тренутна блокада сећања умирања, али се на тај начин брише и прошлост, тако да ваш цео живот ишчезава из сећања.

Није то једина траума и шок, такође је можда чак и већа траума у часу рођења. Рођење је страشان шок за мозак детета. Топлота, сигурност и удобност материце су изгубљени. Бизарни утисци се сливају у свест, а прво искуство је болно јер вас чак и бабица благо удара да вас охрабри да дишете. Ниједна беба се не смеје и радује када долази на овај свет, већ плаче. Није свакако случајно. Ове две трауме заједно чине да се не сећате ничег из претходног живота.

Широко говорећи, постоји само један начин да се добије информација о претходним животима, а то је да их се сетите. Покушаћемо уз помоћ технике коју смо упознали на властитим искуствима да срушимо трауматске баријере смрти и рођења.

Ту треба обратити пажњу на две ствари. Прва је, само-обмана, која је увек несвесна, јер ваш ум је способан да историјску информацију добијену из литературе или неког одгледаног и заборављеног филма, представи као реинкарнацију. Зато морате све да проверите уколико сазнате ко сте били и где живели (на пример у Шпанији) у том и том граду, звали сте се тако и тако. То можете проверити само у том месту у црквеним књигама. Ако сте добили као резултат неку од много ранијих инкарнација, рецимо живели сте на Атлантиди, то је немогуће проверити и све то морате одбацити. Ако сада живите у Србији а у неком претходном животу били сте у Италији, поставља се логично питање на ком ћете језику говорити; говорићете на српском јер се самим повратком у прошлост ваш ум није уништен, једино ако се ради инкарнација под хипнозом говорићете српски, али ако вам се питања постављају на италијанском говорићете италијански.

Одавно је откривено да субјект под хипнозом може сугестијом да буде враћен у дане свог детињства. Да је овај повратак прави, а не више у функцији сећања, показали су време и појава детињастих карактеристика. Јавиле су се особине из детињства које је субјект свесно заборавио. Помоћу хипнозе стиже се много брже до жељених резултата, али морате знати да хипноза није играчка и док се њоме правилно руководи има мало опасности, али ако то радите лаички себи или другоме, знајте да је људски ум деликатан инструмент и испитивања његових дубина без разматрања овог упозорења је тражење невоље. Зато ћемо то свесно заобићи и ићи много дужим путем али безопасним.

Сада ћемо прећи на технику извођења саме реинкарнације. Први корак је РЕЛАКСАЦИЈА. Будите сами у полу-мрачној соби, искључите све спољне звуке, седите у својој

Трчање за дугом

удобној фотелији или лежите на каучу и почните са релаксацијом. Сви смо ми напети, треба се ослободити напетости тако што ћете постепено стезати посебно сваку групу мишића, почевши од стопала па све до темена. Значи стегнете једну групу мишића, да осетите напетост и онда их нагло опустите. Тако радите отприлике 15 минута. Затим на крају стегните све мишиће одједном и нагло их опустите. Сав тај труд неће вам бити узалудан па чак и ако не успете да се реинкарнирате, бар ћете да се осећате лепо после релаксације. Сада сте спремни за следећи корак а то је МЕДИТАЦИЈА.

Почећемо са најчешћим погрешним убеђењем које је везано за медитацију, а то је мишљење да треба да се научи нешто мистично и тешко. То је обична заблуда, јер медитација у свом најпростијем облику, не значи ништа више сем размишљања о нечему. Сви ви управо медитирате а да нисте ни свесни тога, свакога дана када размишљате сами у тишини како да решите настале проблеме ви уствари медитирате. На Истоку је медитација краљевски пут мудрости. У ствари, сама техника заснована на претпоставци да истинско знање мора да долази искључиво изнутра, одржава се у таквом страхопоштовању да извесни хинду-практичари који је примењују заиста стварају окултне феномене као што су невидљивост или способност левитације.

Да бисмо почели са медитацијом постоје два предуслова која морају да се испуне, а то су релаксација и концентracија. Медитација вам не може нашкодити. После неколико недеља упорног вежбања релаксације и концентрације ви ћете бити спремни за медитирање.

За почетак замислите како се светлост креће у међузвезданом простору, тако да видимо звезде не какве су, већ их видимо какве су биле. Замислите сада себе како сте удаљени од Земље и да испитујете њене светлосне зраке, тада би теоријски било могуће да користећи довољно снажан телескоп, посматрамо

Трчање за дугом

крсташке ратове или рођење Христа (у пракси за сада не можемо да изградимо такав телескоп).

Обавите процес комплетне релаксације и затворите очи. Затим замислите један ходник, визуализујте себе како идете дуж ходника према вратима која се налазе на крају ходника. У првој седмици радите само ово и то не дуже од 15 минута. То је у ствари медитација, ништа више од тога. Чврсто изграђујте слику тог ходника сваког дана додавајући му неке нове детаље, стављајући слике по зидовима, све док вам тај ходник не постане толико познат и присан као соба у вашој кући. Када слика ходника постане жива, после прве седмице проширите је отварањем врата а на вратима сте ставили натпис, библиотека. Сада отворите врата и уђите у библиотеку. Сада проведите 2-4 недеље у библиотеци такође додајући многе детаље тако да вам она као и ходник пре тога буду толико познати и блиски. Када сте упознали добро библиотеку, видећете много књига, регистратора или фасцикли на полицама. Полако их прегледајте једну по једну док не нађете своју, али обратите добро пажњу на бројне одељке јер се ту налазе књиге које садрже сваку врсту информација о свему што се догодило или о било коме који је икада постојао.

Ово је сада најтежи део посла јер сте нестрпљиви, морате да будете стрпљиви и да бар недељу дана полако тражите своју књигу или фасциклу, можда и регистратор, али не дуже од 15 минута дневно. Отприлике после недељу дана претражујући полице наћи ћете сигурно своју књигу са својим именом и презименом на корицама. Узмите је, отворите је и читајте историју своје реинкарнације. Мораћете дуже да вежбате и да визуализујете речи на страницама јер ће се појављивати и детаљи из још претходнијих живота.

Све те информације морају бити проверене пре него што буду прихваћене.

Ако сте радознали и нисте задовољни што сте упознали само један, односно претходни живот, већ желите и следећи онда вас морам упутути на неког стручњака за хипнозу, али вам

Трчање за дугом

то искрено не бих саветовао, бојећи се да не набасате на неког шарлатана, јер бисте онда нашли невољу и то велику.

Хипноза је одувек коришћена за стварање илузија пред ширим народним масама. Мојсије је пред фарановим свештеницима на египатском двору, према Библији, претворио штап у змију и чинио многа чуда. То нису никаква чуда, већ практичне манифестације хипнозе у режији врсног хипнотизера. Факири и данас показују како на лицу места посаде биљку и она расте према небу одмах, или баце у вис конопац и неки дечак се пење по конопцу. Ради се управо о групној хипнози. Хипноза је „специфично стање свести, при чему долазе до изражаја три нова квалитета свести - опуштеност, концентрација, подложност сугестији“.

Далеко је више зачуђујуће да се свако не сећа своје смрти, а услед недостатка овог сећања већина људи не верује да је претходне смрти било. Али, сасвим слично, они се не сећају ни свог недавног рођења - а ипак не сумњу да су недавно били рођени. Они заборављају да је активно памћење само мали део наше нормалне свесности, а да наше подсвесно сећање бележи и чува сваки прошли утисак и искуство, које наш будни ум не успева да упамти.

ПЛАТОН

Мисао о реинкарнацији стара је колико и људски род. Први најозбиљнији приступ учинио је филозоф Платон, који је живео у Атини од 428. до 348. год. п.н.е. Он је у дијалогу са својим учитељем Сократом доказао да је био поборник разума, логике и доказа. Мислио је да се само помоћу њих може спознати истина. Али тако се може ићи само до једне одређене границе. Он је покушавао да пређе ту границу тако што је уједно био и визионар. Он је сматрао да се последње истине могу спознати једино готово мистичним доживљавањем просветљења. Он је прихватио постојање више димензија стварности који су различити од материјалне стварности. Њега је занимала нетелесна, свесна човекова компонента - душа. Материјално тело је само привремено место где обитава душа. Он дефинише смрт као одвајање нетелесног дела живог човека - душе, од његовог материјалног дела. Он први објашњава да у подручју изван осетљивог, физичког света време не постоји. Оно што називамо временом само је покретан нестваран одраз вечности. Он објашњава како душа одвојена од тела прво сретне душе мртвих и разговара са њима и како је њен други живот. Он сматра да је тело за душу затвор, и да је према томе смрт бег или ослобођење из тог затвора. По њему душа долази у материјално тело из вишег божанског постојања. За њега је рођење сан и заборав, јер душа прелази из стања више свести и у међувремену заборавља истине које је знала у прошлом бивању изван тела. Према томе смрт је буђење и сећање. Платон примећује да душа која се при смрти одваја од тела мисли и расуђује јасније него пре, те да брже упознаје праву природу ствари. Ускоро након смрти

суочена је са „судом“ у којем јој божанско биће најпре приказује све оно што је у животу урадила, и добро и зло.

Платон не сумња у живот после смрти и тврди да га, док смо у овом телу, не можемо разумети јер нас у томе спречавају две велике препреке. Пре свега наше су душе затворене у материјалном телу и у искуству и спознаји ограничене материјалним осећањима. Наша чула нас могу лако преварити, сетимо се само великог предмета у даљини који нам се чини да је мали. Зар нам се није дешавало да погрешно чујемо оно што нам други кажу. Последице тога су погрешно мишљење и појмови о природи ствари. Наше душе не могу видети стварност све дотле док се не ослободе сметњи и нетачности материјалних чула. Платон затим каже да се људским језиком последње истине не могу изразити директно. Речи понекад више скривају унутрашњу природу ствари него што је откривају. Највише што оне могу учинити јесте да аналогично, митом или неким другим индиректним начином укажу на прави карактер онога што лежи с оне стране материјалне стварности.

Видећемо да наука од Платона до данас није много напредовала по питању објашњења душе, али на основу досадашњих примера сва та искуства могу се поделити у три групе:

1) Искуства људи који су оживели пошто су их сви сматрали мртвим, или су их лекари прогласили клинички мртвима.

2) Искуства људи који су у току неког удеса били близу смрти.

3) Препричана искуства. Док су умирали људи су о томе причали присутним особама.

Из свих скупљених искустава, са разним нијансама и врло мало неподударности у различитим верзијама, ипак се могу извући нека општа правила о којима скоро сви, свако на свој начин говоре.

Човек умире у тренутку своје највеће клонулости, чује свог лекара како га проглашава мртвим, или неког од родбине, или присутног човека у неком удесу. У сваком случају га прогла-

Трчање за дугом

шавају мртвим. Сви тврде да до њих допире бука, звоњава, неко тврди да је несносна бука. У сваком случају сви чују буку.

Сви тврде да се крећу великом брзином кроз неки тунел, ходник, бунар, различитих облика али је најчешће мрачан тунел.

Након тога схватају да се налазе изван свог тела. Неке хвата паника, неки се лепо и нормално осећају, али сви гледају на своје тело издалека као неки гледалац. Неко гледа са висине плафона, неко много даље, али сви се слажу да виде своје тело и јасно виде и памте све шта се догађа са њиховим телом, виде лекара, родбину која их оплакује.

Али после извесног времена сви се приберу и привикну на новонасталу ситуацију. Уочавају да још увек имају тело, али се то тело разликује од оног материјалног које су управо напустили.

Сада им у сусрет долазе други да им помогну. Препознају духове рођака који су умрли пре њих и сви тврде да се пред њих појављује „биће од светлости“, топао и срдачан дух, пун љубави. Без речи спонтаним преносом мисли биће му поставља питање и тражи од њега да процени свој живот. Да би му у томе помогло, показује му, у сликама, панораму најважнијих тренутака његовог живота, (све се заправо одвија у трену). У одређеном часу осећа како се приближава некој врсти препреке или границе која би требала бити линија разграничења земаљског и другог живота, или ако му неко каже да мора да се врати, или сам схвати да се мора вратити, јер још није дошло време да умре.

ТИБЕТАНСКА КЊИГА МРТВИХ

Ова књига је уствари путоказ души како да се понаша и куда да иде после физичке смрти тела. Књига је читана или као део погребне церемоније или онеме који умире, у његовим последњим тренуцима. Видимо да је имала две функције. Прва да умирућем помогне да схвати оно што се дешава и шта доживљава. Друга је да подстакне оне који још живе да позитивно мисле, те да својом љубављу и емоционалном бригом не задржавају умирућег. Умирући треба да се ослободи свих телесних брига и у правом расположењу уђе у „нови живот“.

Духови се споразумевају међусобно универзалним језиком - сваки човек чим умре, спозна тај универзални језик, својствен његовом духу. Разлог је у томе што тај говор анђела или духа тече директно у човекову мисао. Ово спиритуално стање није ограничено. Перцепција, мисао и памћење су савршенији, а време и простор нису препреке као што је то случај у материјалном свету, способности духова су веће, њихове мисли, осети и опажања су савршенији.

Унутрашња меморија је таква да су у њу уписане све појединости, све што је човек икада помислио, изрекао, урадио од најранијег детињства до дубоке старости. Када пређе у други свет, човек то осећање носи са собом и оно редовно оживљава. Све што је икада изрекао или учинио показује се пред анђелима при светлости јасној као дан.

У данашњој се ситуацији можемо само запитати како је могуће да се мудрост старих Тибетанаца, Павлова визија и теологија, необичне Платонове спознаје и духовна Сведенбергова открића међусобно толико подударају, а поготово како је могуће да се слажу с изјавама наших савременика који су се прибли-

Трчање за дугом

жили смрти и преживели је. Могло би се наине, помислити да су аутори тих различитих дела утицали једни на друге, ако је Платон посезао за спознајом источног верског мистицизма, што је могуће. Али писање Тибетанске књиге мртвих, или Павлове расправе о спиритуалном телу у Новом завету, или ако знамо да је Сведенберг живео у Стохолму од 1688. до 1772. године апсолутно не могу имати додирних тачака и ништа не може указати на то да су утицали једни на друге јер су их физички раздвајали векови.

Интересантно је споменути и чин самоубиства. Чим на самоубиство погледамо са аспекта религије, одмах га видимо у његовом правом светлу. На овај свет смо дошли уз извесне услове и са одређеном сврхом. Самоубиством се супростављамо сврси свога створитеља. Самоубица стиже на други свет као дезертер, као неко ко је напустио своје место. Треба га сматрати побуњеником против Бога. Припадамо Богу, његова смо својина.

И на крају дођосмо и до самог чина смрти.

СМРТ

Смрт је универзално искуство људске егзистенције. Па ипак, човек најчешће смрт не доживљава као нешто стварно, већ као нешто апстрактно, неухватљиво, као нешто што нема никакве везе са његовим животом. Зато и смрт нема неког већег утицаја на његов живот. Изгледа да нико не верује да ће једног дана умрети. То је увек нешто што се догађа другоме, мада знамо да ћемо умрети ипак дубоко у себи не можемо у то поверовати. Смрт је за многе људе тако страшна, необјашњива и тако неприхватљива да потискује сваку свест о њој. Цели живот се састоји од настојања да не мислимо на смрт. Страх од смрти је толико јак, да напросто тражи од мене нешто да учиним, да нешто направим, да оставим иза себе још нешто, па макар један текст о тој блесавој смрти. Старење, неизлечиве болести и умирање не сматрају се животним процесом, већ поразом и изразом наше немоћи да овладамо природом.

Непозната природа смрти одувек је и на разне начине подстицала људске интересе да проникне у ту мистерију. То је нашло израза у религиозним веровањима, у уметности, митологији, филозофији и фолклору. Однос према смрти инспирисао је стварање монументалних архитектонских споменика и здања (пирамиде, гробнице, некрополе). Своје схватање смрти као пролаза из једног света у други људи су изражавали у представама о загробном животу, реинкарнацији.

Ми људи не умиремо само на крају нашег живота, него континуално од рођења до телесне смрти.

Претпоставимо да смрт не значи крај људског живота, да напротив означава почетак. Онда бисмо на посмртним венцима драгим особама које су умрле требало да стављамо натписе:

Трчање за дугом

»Срећан Ти пут, срећан Ти нови почетак«. Којим се путевима пролази на том „пустоловном“ путовању свакако да је одувек интресовало све вас, зато да покушамо бар делимично да одговоримо на то?

Након физичке смрти, бестелесни дух се вероватно прво сусреће са својим умрлим блиским особама, које су умрле пре њега. У почетку тај дух мора да живи, прво, у нечему што многи означавају као рај или пакао. Да не би то тако грубо звучало, нека буде рецимо да морају да живе у „земљи вечног лета“ или у „земљи вечне зиме“, зависно од тога да ли је њихово основно морално начело било позитивно или негативно. Обе те земље налазе се у другој паралерној димензији. Њихова сврха је да се дух ослободи своје првобитне збуњености. При томе му се као у огледалу предочава његова земаљска индивидуалност и немилосрдно се уништавају његове илузије о њему самоме.

Затим се пролазно „увлачи“ у кожу других људи у свом животу, како би осетио какво су деловање имале на њих његове речи и дела. Будући да је дух сада упознао тај по њега разарачки али користан процес друге смрти, он је сада себи заслужио приступ у друго небо (други астрални ниво). Истовремено он открива да је у својој трауми одбацио само своје спољно својство, индивидуалност, или да бисмо лакше разумели, персоналност, која му се чинила тако битном у његовом земаљском животу. Персоналност се изводи од латинске речи *persona*, чије је право значење „глумачка маска“. Како је кроз другу смрт одбацио ту маску, сада се може појавити као истинско ново биће, нов дух.

Питаћете се свакако који је уопште смисао тог другог неба? Смисао другог неба је вероватно у томе, да духу отвара велике могућности израстања и развитка. Тај се процес вероватно одвија у атмосфери коју бисте ви свакако описали као „велико ћутање“. Јер све што сте имали да кажете, ви сте рекли у свом земаљском животу. Да сте знали ово што сада знате, свакако да бисте у многим ситуацијама држали језик за зубима и пре бисте

се угрили за језик, само да нисте рекли то што сте рекли. За то време ишчезава ранији идентитет и осећа се дубоки мир. Вероватно да би био такав редослед. На овом нивоу, овој тачки дух губи везу са свим оним, што је знао у току свог земаљског живота. Међутим, чини ми се да је та пролазна фаза неизбежна, како би сву своју енергију концентрисао на сналажење у новом, неизмерно већем свету, с којим је сада суочен. Сада се одигравају веома важни сусрети с другима, мушким и женским, према којима он осећа дубоку духовну повезаност и поверљивост. Ти састанци могу се упоредити са сусретима старих пријатеља на земљи, с којима су делили важна искуства. С тим пријатељима из ранијих времена дух поново проживљава старе успомене, успомене којима његова управо прошла личност није имала приступа.

Сада увиђају да њихов живот уопште није протекао случајно. Чим дух почне бивати сведоком откривене панораме својих живота, он ће свакако увидети како је много тога у прошлом животу била директна последица његових дела из других, ранијих инкарнација. Већина духова проживљава многобројне инкарнације, јер је готово сваком потребно пружити много шанси за изучавање свих потребних лекција. Столећима сваком се индивидууму нуде све могућности. Неће се сви одједном брзо моћи окористити искуством, односно у једнакој мери напредовати у учењу, али пружиће им се много шанси за исправљање почињених грешака или запажања пропуштених прилика. Понекад су грешке почињене у последњем животу налик онима из ранијих инкарнација, а понекад дух успе напослетку савладати често понављану грешку. Заправо не постоји крај, још постоји наставак, одређена нит увек нас води даље. То обogaћивање душе кроз откривање прошлости и добијање савета од мудрих бића како се треба понашати у новом животу на земљи врши се на том ступњу. Иако на први поглед изгледа да је ово о чему ја причам начелно у складу са хришћанским веровањем у чистилиште, пакао, рај, по мом мишљењу они нису последња казна или награда,

Трчање за дугом

односно одлазак у рај или пакао, за само један једини живот на Земљи, него представљају поједине ступњеве у процесу одгајања и васпитања који стално трају. Свако се мора ослободити оног лошег дела сопствене личности. Тај процес самочишћења траје чак и у другом небу, не само у првом. На том ступњу дух учи да постоје још и виши ступњеве, који су њему за сада неприступачни. Сваки дух мора уложити много труда и напора да би напредовао. Он, међутим, није сам, јер може да очекује помоћ и савете, какве на Земљи никада не би могао да добије. Шта је сада најважније за духа који живи тренутно на другом небу, или нивоу? За време док дух живи у другом небу, учи он кроз „поновљено одвијање“ прошлих живота откривати своје истинске могућности, као и кораке који воде до њихових испуњења. После тога је припремљен на још веће проширење своје свести, које се догађа у трећем небу, на трећем нивоу, што је међутим, толико интензивно, да многим духовима треба дуго времена за припрему. Тек у трећем небу дух доспева до граница своје свести. Тада дух схвата да не може да иде даље него што му допушта његова природа. Увидом у ту сопствену ограниченост не остаје му ништа друго до повратак на Земљу, да би поново својим живо том заслужио неки ниво више. Чак и онај који верује у било који облик настанка живота после смрти, биће велики скептик када се ради о успостављању везе са „другим светом“. Можда је сасвим природно да се сви ти искази о оном другом свету приписују скривеним жељама, неиспуњеним надањима и болесним страховима. Ако се само за тренутак ослободимо сумње, тада можемо у тим описима наћи не само сведочанства о наставку живота после смрти, него и извештаје о том животу. Опсежна збирка материјала у коју се може поуздати налази се у Енглеској, а сакупио ју је College for Psyhie Studies, угледни институт за психолошке и парапсихолошке студије. Шта нам говоре сви ти сакупљени извештаји?

Ти документи говоре нам о томе да ми доиста наша осећања, сећања и духовни живот који смо имали пре смрти прено-

симо са собом на онај свет. Али који део нас преживљава? Уморан и стар или онај млади пун снаге и воље са младалачим жаром. По њиховим проучавањима ми са собом носимо све аспекте онога што смо некада били, и младост али и старост.

Чини се да умирање није коначност догађаја којег се људи плаше. Пре бисмо могли рећи да је то стање измењене свести. Очигледно је да је много теже ослободити се нашег стварног земаљског идентитета, него што смо мислили. Сама смрт као таква нас не мења, али нам пружа могућност да се ми сами променимо. У комуникацији са духовима преко надарених медијума, обично се живот после смрти описује као збивање кроз седам сфера. Све сфере су духовне природе. Седам сфера као пребивалишта или нивоа представљају уствари нивое свести, а сваки се ниво достиже само кроз проширење и продубљење моралног бића. Што си моралнији ићи ћеш на виши ниво. Они који су достигли више морално стање, сада они као учитељи помажу онима који то нису још успели. Шта је овде најважније да схватимо после оволиког дужег излагања? Наиме, после смрти, морамо да схватимо живот се наставља као процес.

Већина духова која нам се обраћа описује сам чин умирања као безболан и спокојан, те испуњен миром, чак и тада када се чини да у задњим тренуцима тело пати. Духови увек изјављују да нису осећали привидну бол. Тврди се да је смрт уствари повлачење себе сама, пропраћено наизменице фазом сна и несвесности. Затим описују како су се „пробудили“, како су их поздравили духови оних које су некада волели у животу а који су умрли пре њих.

По мишљењу духова, највећа је заблуда људи на земљи што мисле да је њихов живот на земљи много важан, он је у ствари неважан јер служи само као припрема за испуњење задатака што их очекују тек када физички умру. Најгоре је са атеистима који нису веровали у живот после смрти, не примећују чак ни сада да су мртви. Они задржавају осећај као да само живописно сањају.

Трчање за дугом

Али како изгледа тај свет онеме ко је водио себичан, насилнички или чак злочиначки живот? Он и после физичке смрти задржава своје мисаоне структуре, али истовремено примећује да овоме свету може пружити мало, јер је његово самољубље отупило осећај за више и племенитије вредности. Душа сиромашна духом остварује другачију реалност, него она богата. Многи извештаји душа сиромашних духом говоре о мраку, магли, голој земљи и бедном месту наставка живота. То је оно што сам већ назвао „земља вечне зиме“. Сваки несретник мораће да живи у „земљи вечне зиме“ само толико дуго, док се не отвори, другом бољем идентитету, од кога се састоји. Да се отвори оном бољем Ја који се садржи у њему поред оног лошег дела са којим је живео на земљи док му се онај добри део, није видео и није дошао до изражаја. Они који желе да му помогну морају да дођу до његовог доброг дела, до оног неисквареног у њему, онај добри део који он у прошлом животу није ни знао да поседује. Те индивидуе се не кажњавају као у хришћанским веровањима, којима се прети паклом. Њихова патња произилази из њихове властите природе, какву су сами себи створили. У њиховој је моћи промена на боље. И они могу, исто као и становници „земље вечног лета“ откривати своје скривене способности и усавршавати их. И то као што „земља вечног лета“ није небо, нити рај, тако исто и „земља вечне зиме“ није пакао. Онај ко прерасте „земљу вечног лета“ одлази у прво небо.

Тај процес активног налажења самога себе најчешће се означава као „суд“. Међутим духови извештавају да то суђење не одржава Бог или неко надређено биће овлашћено за доношење пресуде, него се врши као процес у себи самоме. Спознати самога себе и затим осудити, много је болније, јер тек тада допиру до свести грешке које се раније нису могле ни наслућивати.

ПОРУКЕ ИЗ ЗАГРОБНОГ ЖИВОТА

Постоје докази да мртви успостављају везу са живима и да је одржавају. Претпоставља се да духови успостављају везу са овим светом путем магнетске силе и само неким људима припадну медијалне способности, док су другима ускраћене.

Обично се као докази сматрају разно куцање, пуцкетање и свакојаки шумови који се чују у кући, нарочито ноћу. Ако би такви докази били уверљиви, тада би то представљало крај столећима вођених спекулација о животу после смрти. Тада смрт не би значила крај живота, него би означавала премештање опстанка на један други, виши, нематеријални ниво. Тада више не бисмо требали свој живот на земљи „сматрати биолошким феноменом“ краткога века, него бисмо га могли схватити као трајан процес који тече.

Као прилог тој теорији постоји доста доказа да чак и многи живи писци тврде да заправо њихове књиге не пишу они, него неко други кроз њих. Јер они пишу чак толико стручно а да уствари о томе немају појма нити су икада имали било какво знање о томе што пишу.

Такође, као прилог тој тврдњи налазе се сведочења из разних делова света где појединци који су преживели клиничку смрт, тврде да су видели нешто „тамо“ врло јасно и врло конкретно. Када се упореде запажања која долазе од људи из различитих крајева света, који се између себе нису никада познавали а причају апсолутно исту причу, да су били и видели баш исто.

Као прилог навешћемо једну интересантну причу девојчице која је живела у подножју Хималаја. Мала, тешко оболела девојчица била је клинички мртва четврт сата. Према њеним речима доспела је у један сасвим други свет у коме је сусрела

Трчање за дугом

своје умрле рођаке. Пошто јој је отац био војни лекар, убрзо одлазе у Карачи, Пакистан, где сам и забележио ову причу мале Дурдане. То би била само још једна прича више, да се није десило нешто што је запањило научну јавност Пакистана и Индије. Сасвим случајно је у Карачију у посети мајчиној фамилији на зиду видела неку фотографију. Жена на фотографији је уствари била баба њене мајке чију фотографију она никада није видела дотад. Тврдила је да ју је та жена тамо дочекала и водила по врту све док није чула глас свога оца: „Врати се дете моје“. Тада се изненада отргла од те жене и вратила, односно пробудила се из клиничке смрти. Дурданин случај је представљен два пута на телевизији ББЦ где је она цртала крајолик у коме је боравила, цртала је оно што је видела. Убрзо се јавила телевизији ББЦ, немачка Жидовка, која је живела у Америци и која је тврдила да је и она у стању клиничке смрти видела баш то исто. Убрзо су их на телевизији спојили и свака је за себе цртала оно што је видела. Када су цртежи били готови, вртови које су цртале били су идентични.

Из извештаја о искуствима људи којима је смрт била сасвим близу, произилази запањујућа слика о томе како је саздан онострани свет и шта за нас значи смрт.

Познат је случај Пабла Пикаса, који је умро 1973. године а створио је три месеца после своје смрти неколико цртежа кредом, као и бојом. Свакако би било коректније рећи да је цртеже кроз „надахнуће“ Пабла Пикасоа створио у Пикасовом стилу британски медиј Матхев Манинг, који се сам покушао „пробити“ до Пикаса. И док се концентрисао на њега, осетио је како му „неко“ води руку, очигледно Пикасов дух или пак нека моћ која је радила дело заједно са Пикасом.

Интересантан је случај домаћице из Лондона, Роземари Бров најпознатијег медија у Енглеској за коју се тврди да је главна помоћница давно умрлих композитора. Пре свега Бетовена, Брамса, Шуберта и Стравинског. То је скромна жена, средњих година, која не располаже никаквим музичким знањем. Зато се

тврди да дела која јој се „диктирају у перо“ леже с оне стране њених нормалних музичких способности. Она сама себе сматра само једном обичном преписивачицом мртвих композитора. Бетовен још увек ради на својој недовршеној десетој симфонији. Посматрачи тих догађаја заиста су изненађени брзином којом она пише ноте и да далеко надмашује своје свесне способности. Чак некада се Шопен обрати на свом матерњем језику, пољском, и она тачно напише на пољском иако пољски никада није научила ни једну реч пољског. Она за сво време писања, заправо комуницира са њима, каже им, успорите мало, не разумем, поновите, да ли то иде лево или десно. Чак се и шали са њима. Просто невероватно али је истинито.

Управо овде видимо класичан пример да је нека особа „овладала“ другом особом или је преузела њен карактер. Тада се као алтернативни узрок за објашњење свих случајева уводи – поновно рођење или опседнутост. Разлика између „правог поновног рођења“ и опседнутости је у томе што се у првом случају тај неко сећа свог претходног живота, а да притом остаје свестан свог садашњег живота. То је као да се неко сећа прошлих догађаја из свог живота.

Насупрот, привремено или трајније „опседнута“ особа није свесна да заправо има други идентитет. Па ипак, опседнута особа има сећања која потичу од особе која је овладала њоме и показало се да су то сећања на стварне догађаје или ситуације.

Најуверљивије доказе о животу после смрти пружају нам поједини извештаји о комуникацијама са умрлима. У њима се јасно и тачно препознаје одређена сврха тих порука из загробног живота.

Навешћемо неколико примера. Године 1915. свега неколико недеља после смрти свога сина Рајмонда, примио је сир Оливер Лодге поруку из загробног живота која му је предсказала несрећу, али истодобно и обећавала некакву утеху. Одмах након што је Рајмонд пао у рату, чиме се и обистинио први део поруке, породици су почеле пристизати прве вести од погинулог

Рајмонда. Наравно те поруке није нико добијао директно из породице, већ су поруке стизале преко познатог медија, госпође Леоноре Пипер.

Чудо у Ватсеки у САД-у, један је од најнеобичнијих и најбоље документованих случајева опседнутости. Тринаестогодишња девојчица тврдила је како је опседнута духом умрле младе жене те да се потпуно пренела у њену улогу. Одселила се њеним родитељима и живела као њихова кћи. Ово је потврђена и документована прича о реинкарнацији у малом америчком градићу.

Катастрофа ваздушног брода Р 101, је потресла свет када је 1939. године нестао у пламену толико хваљени ваздушни брод (цепелин) Р 101. Међутим, оно што је следило након тога још више је узбудило свет: мртви пилот ваздушног брода ступио је у везу са једним познатим медијем. Испричао је тачно шта се десило и због чега је дошло до катастрофе. Стручњаци су провером нешто касније дошли до истог закључка.

Интересантан је случај сестара близнакиња Полок из Енглеске које су изгубиле живот у саобраћајној несрећи 1950. године. Имале су по шест година. Већ следеће године њихови родитељи добијају опет близнакиње. Ништа необично, да оне нису биле физички идентичне са својим умрлим сестрама. Имале су ожилке на истим местима на којима су имале и њихове сестре које су ожилке добиле случајно падом са бицикла. Имале су идентичне и младеже. Све то може да буде случајно, али када су мало одрасле када су им родитељи дали играчке њихових умрлих сестара које су сакрили да их не подсећају на умрлу децу, оне су препознале своје лутке и назвали су их оним истим именима којим су их звале њихове умрле сестрице. Препознавале су своју фамилију коју до тада нису никада виделе, препознале су своју школу, свог учитеља, своје другове и другарице.

Можда најјачи прилог реинкарнацији долази од научника, хипнотизера. Они су регресијом враћали своје пацијенте (који су од свог рођења били слепи), који су онда одлично описивали све

Трчање за дугом

оно што никада нису могли видети. Једини закључак се може извести да су све то видели и запамтили из неког прошлог света, односно живота.

Џон Кабел (1870-1951) чувени енглески медиј је у своје време збунио научнике целог света јер је кроз њега изненада проговорио Конфучије, кинески филозоф који је умро пре више од двеста година. Говорио је течно на старокинеском .

Или, случај девојчице од своје четири године која је рођена у Индији и живела је у граду Џајапуру, а која је говорила шест страних језика међу којима и три европска. Родитељи су јој били неписмени и није имала од кога да научи чак ни индијски а камоли неки страни језик.

У пролеће 1919. године почеле су се Аустријом да се шире гласине, да се у малом аустријском градићу Браунау, у стану Јозефа Шнеидера, приказују духови. Тај мали чаробни градић већ је постао славан јер се у њему родио Адолф Хитлер. Синови Јозефа, браћа Вили и Руди Шнеидер постали су још познатији јер су први успели да фотографишу духове. Они су их једноставно сликали када су се појављивали. Постоје такође многи други докази да су обични људи сликајући фотоапаратом успели да „ухвате“ слику духа, поред нечег што су они фотографисали.

ИНДИЈА

ТАЏ МАХАЛ

Трчање за дугом

Гледати Индију изблиза за мене је изузетан добитак. Мислим да Индија никога не оставља равнодушним. То је сусрет са једиственом и највећом на свету мешавином векова, схватања, понашања, поступака, са чудним удруживањем злата и пластике, храмова и фрижидера, цет-сета и сиротиње, богова и компјутера, уз стално нова домишљања да се опстане и нешто постигне под велим сунцем или под неумољивим монсунским кишима.

Разноврсност је природни закон Индије. Мене је освојило то што небројане супротности мирно стоје једне поред других и што то никоме не смета. Страћаре се привијају уз дворце, сиротињска бедна насеља окружују облакодере, испред блештаве јувелирнице обућар - крпа чучи поред своје радњице –сандучета, ту су и кројачи са својим шиваћим машинама под ведрим небом, и адвокати са својим писаћим машинама, такође под ведрим небом, а читава канцеларија им је сточић и две столице. Ту су и спавачи на тротоарима, па продавци лутрије који раде двадесет и четири сата, продавци драгуља, шверцованих сатова и жилета. Никада нигде нисам видео веће рекламе а најобичније страћаре, где се по рекламама види да собичке у истој офуцаној згради деле, туристичка агенција, лекар-гинеколог, предузеће за увоз-извоз, продавац кашмирских шалова, школа енглеског језика, астролог, читач судбине из звезда. Да ли сметају једни другима? Наравно да не сметају, јер тако мора да буде. Народа је много а свако хоће да ради и заради и преживи.

Све то личи на хаос али уствари није, већ је то једини начин да многољудна нација преживи. Живи како знаш и умеш али не угрожавај друге. Тако гласе неписана правила неопходне толеранције. Све то важи и за суманити саобраћај у Делхију, Бомбају, Калкути, Мадрасу које сам обишао, свуда је исто. Постоје прописи, саобраћајна полиција, семафори. Нема везе! Равноправни учесници у саобраћају су аутобуси, са чијих улаза ви се гроздови људи, огромни и свим могућим бојама ишарани камиони. У Индији сви воле шарено и то са јарким бојама. Затим бицикли, рикше, путнички аутомобили отворених пртљажника

Трчање за дугом

јер у њима седе деца, слон кога води његов газда, носачи са колицима, скутери на којима седе обично по четворо, петоро, кола у која је упрегнута хладнокрвна камила доброћудног изгледа, обавезно се нађе и нека света крава која се лењо вуче преко улице, и све то некуд хита, жели да стигне. У Индији се све креће, додуше не брзо, али гура напред. Разумевање других, толеранција, то је очи гледно једно од најважнијих правила опстанка.

Мехер Саи Баба

У Бангалору, главном граду државе Каринатака, налази се најчувенији индијски институт, ту се продире у атоме, или смишља путовање у васиону. Мање од двеста километара одатле, у градићу Путапатре, живи чувени мистик Саи Баба, који се про-

Трчање за дугом

гласио за живог бога, у чији ашарм годишње долази преко милион следбеника. Он са њима општи ментално а из прве руке материјализује свети пепео „вибути“. Да општи са нама ментално без иједне изговорене речи уверио сам се и ја, а када је у питању „вибути“ ту сам скептик, јер неznam заправо шта се десило. Да ли је трик, масовна хипноза, илузија, али прах се створио пред нашим очима из ничега.

Индија је пре свега мноштво људи. Људима су загушени базари, возови су препуни путника. Свет се тиска пред храмовима, пред биоскопима, на митинзима, у поворкама. Увек и свуда људи у свако доба дана. На перонима и у холовима железничких станица сав простор је заузет људима, као да не чекају воз него ту живе, чуче, седе, леже, једу, моле се. Када дође воз нагрну у вагоне у којима никада нема довољно места, чека се следећи, следећег дана. У Индији не постоји пуста улица као у Европи.

Махараџе су биле симбол, заштитни знак Индије. Дворци фантастична богатства и невероватно понашање. Неприкосновена владавина над трећином подконтинента. Сада су махараџе отишле у историју.

Нигде на свету имати и немати није тако видљиво као у Индији. Нигде на свету баснословна богатства и најцрње сиромаштво не иду руку под руку, не живе сасвим једно уз друго, узајамно се не узнемиравајући. Просто, несхватљиво. На најлукузније богаташке зграде наслањају се уџерице у којима се живи готово под нељудским условима. Некада сасвим једноставне ограде одвајају малобројне богаташе и њихове прелепе баште и паркове од згуснуте беде, бројних породица, које само метар-два даље живот проведу на плочницима и у прашини.

Сада да не заборавимо тему наше књиге, реинкарнација.

У Индији се једноставно не може заобићи једна стара религија која је врло поштована, Цанизам. Са својом јако компликованом филозофијом, прописима и принципима за нас Европљене је просто несхватљива. Али ако верујемо у инкарна-

Трчање за дугом

цију, зашто да не. Један од несхватљивих принципа и правила, је да цаини носе преко усана закачену газу или парче неке тканине да им случајно неки инсект не би улетео у уста. Многи имају лаке метлице којима чисте пут пред себом да не би згазили случајно неког мрава или бубу.

Сиромашни се у Индији не стиде свог сиромаштва, стања у коме се налазе. То је тако, бар у овом животу. Лепо би било да је другојачије али није. У следећем животу биће га! Можда ће бити боље. Одатле потиче схватање о реинкарнацији.

Одгајани хиљадама година у духу хиндуизма, Индијци су поштоваоци и присталице спиритуалног, често са доста примеса сујеверја. Зато су садуи, гуруи, чудотворци, свети људи и мудраци цењени и поштовани и сасвим лепо се уклапају у невероватну смесу која представља данашње индијско друштво. Када су давно почеле да стижу фотографије из Индије, рашчупаних јогина који на једној нози или невероватно пресамићени стоје данима, месецима чак и годинама остају у истом положају, факири који су закопани у земљу, брадати садуи, људи који ходају по ужареном угљу и слична чудеса, свет је у то једва веровао. Хиндуизам се обраћа онима који отвореним умом траже спиритуална знања.

У првом ударном тиму индијског спиритуализма налази се Махеш, Прасад Верма, прослављени под именом Махариши Махеш или Махеш Јоги. Његова трансцендетална медитација веома је прихваћена на Западу. Можда тренутно највољенији, најпоштованији, најславнији мистик, за кога и његови следбеници тврде да је живо божанство, јесте Сатјанрајан Педи Раџу, познатији под својим гуру именом Сатја Саи Баба. Он и у нашој земљи има доста поштовалаца. Он се прогласио за реинкарнацију једног од најчувенијих индијских светих људи, реинкарнација бога Вишну.

Верници који су ишли код њега тврде, а исто тврдим и ја, да разговор са Саи Бабом није ни потребан јер он са њима комуницира телепатски, шаље им своје поруке које они примају ма

Трчање за дугом

колико да су далеко од њега!

Индија има бајковиту прошлост, светлу будућност али вашљиву садашњост.

Откад се зна за Индију људи су из Европе и Америке долазили у ову земљу да сазнају и да открију неке њене тајне за које се дубоко веровало да постоје, да виде чуда која ова земља скрива. Туристи се одушевљавају када присуствују ходању босоногих по врелом угљевљу, представама факира који конопац хитну у небо а уз њега се вере и нестаје неко дете, или се диве Саи Баби кад материјализује свети прах „вибути“. И трагање за тајнама и чудима се наставља, што безбројни вешти домаћи преваранти, разуме се, безобзирно користе. Најновији је хит у Делхију да дресирани мајмуни краду ташне наивним туристима и односе свом газди, дресеру.

Мислим да је право чудо Индија сама по себи. Њена невестоватна, бескрајна разноликост и постојање свих тих различитости једних уз друге - богаство и беда, наука и сувјерје, прошлост и садашњост, васионски бродови, сателити, најсавременија средства комуникације и преко тридесет хиљада богова, разних божанстава, митолошких хероја, демона и других натприродних бића, кастински систем и његови страшни закони, хиљаду оронулих храмова разбацаних свуда, али и блештави хотели и облакодери.

Када се неко усуди да као ја да зађе у тај лавиринт затрпаних идеја, мисли, догађаја, судбина, обичаја, веровања, људских односа, прохујалих векова, филозофија, лепих ствари али и страве и ужаса, плиме и осеке живота, када се уклони наталожена прашина, наилази се, ако имате среће, на свакојаке дивоте. Ништа се ново неће открити, јер је то све већ једном, некада постојало, али баш је лепо када буде извучено из угла заборавана. То је заправо и био мотив и циљ доласка у ову прелепу, мистичну земљу са безброј контраста. У читавој историји Индије ви не можете пронаћи ни једног јединог великог научника или филозофа. То не значи да у њој није било талентованих, па чак и генијалних

Трчање за дугом

људи. За нас Европљане звучи невероватно, али та земља није показала никакво интересовање за било какво објективно истраживање а све у циљу подизања стандарда људи који живе на том простору. Овде није био циљ да се упозна било шта друго, прагматично од чега би сви имали користи, осим самога себе.

Ја сам у Индију отишао као туриста, али сам убрзо схватио да ако сте дошли само као туриста, ви никада нећете видети праву Индију. Видећете рушевине, палате у којима су живели и још увек живе раце и махараце, Тац Махал, храмове, Хималаје, али нећете видети Индију. Једноставно прошетаћете се њом, купити по неки сувенир али без правог упознавања Индије. Она је била свуда око вас, али ви нисте били сензитивни, нисте били добар прималац. Нисте упијали ништа од оног правог што вам се нудило. Дошли сте као и сви туристи да видите нешто што истину није Индија. Видели сте њено тело али не и душу. Имаћете фотографије њеног костура и слагаћете албуме од њега, мислећи да сте били у Индији. Постоји духовна страна Индије. Ваше камере је не могу забележити, ма колико били вешти и образовани. Туристи долазе из разних европских земаља, које су дале славне научнике, песнике, велике уметнике, сликаре, талентоване људе свих професија. Али све те земље нису дале једног Готама Буду, Махавиру, Немината, Кабира или Фариде. Индија држи монопол у целом свету када су у питању мистици. Пошто ми Европљани нисмо добро упућени у тајне Индије, дужан сам да вам објасним шта је то, најкраће речено, мистик. Мистик је једно сасвим другојачије људско биће. Он није просто геније, велики сликар, научник или песник. Он је посредник божанског изазова, позив божанском. Он отвара врата да би божанско ушло унутра. Тако су, хиљадама година, милиони људи отварали врата божанском и оно је испунило атмосферу ове земље. За мене је та атмосфера права Индија. А да би сте је упознали морате да се налазите у одређеном стању свести.

У овој сиромашној земљи можете открити истину као ни у једној другој земљи. Она је стварно сиромашна, просто не-

схватљиво сиромашна, али и поред тога поседује богато духовно наслеђе, потребно је само мало да отворите очи да бисте видели сву раскош њеног наслеђа. Она је једина земља која је толико дубоко заокупљена еволуцијом свести и нисачим изван тога. Свака друга земља бавила се са хиљаду других ствари све у циљу побољшања живота својих становника, а Индија је увек била усмерена, усредсређена на један једини циљ. Како да човек развије свест до тачке када се она сусреће са божанским. Како приближити људско и божанско?

Није случајно да свако ко осети жеђ за истином, где убрајам и себе, одједном почиње да се интересује за Индију. Та жеђ за истином заправо је мене и довела у Индију не само као туристу, већ као особу која је желела на лицу места у контакту са људима, сазна бар делић истине коју желим да поделим са вама, драги читаоче, који нисте имали прилике и могућности да сами отпутујете у ту предивну земљу. Не само данас и последњих векова, одувек су људи, чак и у древним временима као Питагора који је пре двадесет и пет векова у потрази за истином, долазили у Индију. Такође, је и Исус провео у Индији осамнаест најплодоснијих година. Вековима уназад трагачи за истином стизали су у ову земљу из свих крајева света. Ова земља је јако сиромашна, она нема шта да понуди, али за сензитивне људе она је најбоље место на кугли земаљској. То је богатство унутрашњег. Ова сиромашна земља вам може поклонити највеће благо које су људска бића у стању да приме. Индија није само парче земље, или политички ентитет, или фрагмент из историских чињеница. Још мање је она лудачка трка за новцем, моћи, положајем и престижом. Индија је чежња, жеђ за истином, истином која у нама спава под пластом свести, истином која је искључиво наша, премда смо на њу заборавили.

По чему је то Индија специфична у трагању за истином за разлику од других земаља? О Богу се говори у сваком делу наше планете, али Бог је остао далек, даљи од звезда. Једино је Индија утврдила да је Бог у човеку. И разумевајући да је Бог у човеку,

једино је Индија човеку доделила моћ, достојанство и лепоту да се преобрази у оно што он буде желео.

Можемо слободно да закључимо да је суштина човекове тежње, једина жеља, једна чежња и потрага, да упозна самога себе. Ниједна друга амбиција није владала људима. Богатство, успеси, моћ, одбацивани су као болест, сматрало се да они који су амбициозни, они који трче за богатством, који желе да буду моћни, психички су уствари болесни а да нису ни свесни тога. А за оне који су заиста били психички здрави, духовно здрави, једина ствар вредна трагања била је упознати себе.

Реч мистицизам значи тајни обред, људи који су додирнули несазнатљиво. Исток је одувек био оријентисан на срце. Запад је био оријентисан на ум. Западни ум је био у стању да подигне велику научну зграду. То источни ум није могао. Како из невиности да се роди наука? Немогуће је. Тако је Исток живео ненаучно. На Западу људи нису могли да развију једну духовну науку, да развију медитацију. Они су претворили медитацију у концентрацију. Концентрација је један умни процес. Када се ум усредсреди на један мисаони процес који постаје једносмеран, настаје мишљење. То нема везе са срцем. Медитација није концентрација. Она је један нементалн, неумни живот. То значи бити у контакту са светом без посредовања ума. Онда када је ум одсутан, не постоји баријера између вас и живота, између вас и божанског, јер срце не уме да поставља границе, оно не уме да дефинише.

Индија је одувек била женствена земља и остала је женствена. Индија има женску душу, посве различиту од Немачке и Америке које су мушке земље. Сама душа Индије је женска. Зато Индија никада није могла да се понаша агресивно. У читавој својој историји Индија никад није била агресивна. Цео свет поседује мушке квалитете, цео свет је агресиван, цео свет је насилан. Оне земље које су се развијале под утицајем мушких особина опасно су се приближиле тренутку сопственог уништења. Земље на Западу које су се развиле у складу са њим стално

су ратовале, постепено се приближавајући последњем рату, тоталном рату. Могуће је да сада и немају другу алтернативу осим да ратују и да буду уништене. Једина друга могућност је да се точак историје врати уназад, да се прича о мушкој цивилизацији заврши и отвори ново поглавље. То ће бити поглавље о цивилизацији заснованој на женском уму.

Индија је изнедрила просветљене мистике и генијалне музичаре, инспирисала поезију упанишада, очаравајућу архитектуру Таџ Махала.

Можда Индија има још лепше споменике исламске архитектуре, али је Таџ Махал са меким мермерним одсјајем и романтичном историјом освојио срца људи. Истина, мраморна чипкана ограда око саркофага Мумтаз Махале је прекрасна а исто тако минуциозно рађене су инкрустације полудрагог камена у нежни бели мрамор. Под млазом светлости ручне лампе откривају се у полу тами маузолеја сасвим прозрочне латице цвета мака - шах Џахан га је неизмерно волео јер се из њега добија опијум који је страсно пушио.

Скупља се све више света. Сутон се за трен обојио, сунце је зашло и тамноплава ноћ је завила споменик. Око њега, у побожној тишини, седе људи. Маузолеј љубљене жене Џахана који је до малопре, бар мени лично у свом белом савршенству на свадбени колач од сладоледа, наједном се, обасјан месечином, одвојио са своје високе терасе и почео да лебди у модрој ноћи, као дворац вилењака, лак и сребрн. Тако га је сваке ноћи гледао шах Џахан, заробљен прекопута у тврђави Агре. Његов рођени син Ауренгзеб, збацио га је са престола и затворио. Из одаја и са балкона свог китњастог затвора шах је могао гледати своје елегантно ремек дело и сећати се како је са друге стране реке Џамуне желео да подигне гробницу од црног мрамора и да је споји са белим Таџ Махалом златним мостом.

У Индији је све привид, све је уствари, другачије него што изгледа. Гледајући сиромаштво које је за наше европске појмове невероватно, тешко је схватити да та иста сиротиња оби-

лази уметничке споменике и музеје. То је приказ који заиста фрапира Европљанина, истовремено га очара и ражалости. Очара, јер схвати колико је духовна култура у овој древној земљи свеопште добро, невезана за материјални стандард, а ражалости што на његовом континенту техничка цивилизација, доступна данас сваком човеку, не условљава било какву духовну културу. Ко је икада код нас видео у Србији пуне музеје сем ако нису обавезне посете ђака? А у Индији су сви музеји које сам обишао, старе тврђаве, дворци или храмови било које религије били увек пуни посетилаца свих узраста и из свих друштвених слојева. Чак бих рекао највише из оних најсиромашнијих. Многи од посетилаца немају ни сандале на ногама, а одело им се састоји само од комада белог платна вешто умотаног око ногу, које се зове „доти“. Смирени и достојанствени, што је карактеристична црта овог дивног народа, обилазе они своје знаменитости, водећи са собом и сасвим малу децу. Није онда чудо што се без претеривања, не може видети примитивна физиономија. Чак и најбеднији међу њима, они што пружају руку просећи, имају сјајне интелигентне очи, а црте њихових лица оштрог профила веома су племените.

Тако је данас у Агри, малом љупком градићу око Таџ Махала, врвело од домаћих посетилаца. Они обиђу око овог маузолеја љубави и после поседају на меки травнати тепих испред њега чекајући ноћ. Јер то је доба кад он блесне својим лепотом. Седим на тргу испред монументалне капије и гледам шаролику гомилу света која улази и излази. Стотине малих продаваца разних сувенира опседају туристе. Они су тако упорни на један благ начин да и најодлучнији међу нама мора најзад да попусти и купи нешто: корбач од дрвета тако вешто направљен у виду змије, да њгова покретљивост просто плаши, безбројне ниске ђердана од миршљаве сандаловине, стаклене ђинђуве, плодове неког дрвета или полудраго камење, лепезе од пауновог перја, минијатурне печате којима се ставља боја у праху на чело и још безброј других лепих ствари којима нико не може да одоли. Уз

то чудни црнопурасти факири отварају своје пљоснате корпе и из њих се увис дижу троугласте главе кобри палацајући језиком, дресери мајмуна воде на ланцу своје питомце обучене у сукњице или униформе. Како човек може бити равнодушан када први пут угледа све те чаролије?

Посетиоци Таџ Махала су исто тако занимљиви као и продавци и њихова роба. Међу њима су најупадљивији Сики са својим кокетним турбанима од ситно набраног платна наранџасте или светлоплаве боје. Испод њих је смотана у пунђу дуга коса и брада уједно. Они су по правилу врло стасити и леви људи и није чудо што су за време владавине Британаца чинили елитне јединице.

Али много више од мушкараца очи путника привлачи индијска жена. Она је свакако највећа лепота ове огромне, чудне земље. Све су оне танане и праве као стреле, савршеног телесног склопа, финих црта и прелепих дугуљастих очију. Коса им је прича за себе, благо таласаста, густа, сјајна и црна као абонос. Њихова мала, уска стопала и fine шаке, њихов став кад стоје или покрети кад ходају, равни су грацији играчица и достојанству властелинки. Било ком друштвеном слоју да припадају, Индускиње увек изгледају и крећу се као краљице. Свакако дубоко свесне своје лепоте, оне се нису одрекле сарија, традиционалне ношње старе хиљадама година, јер од сарија не постоји елегантнија одећа. Очаран, ја се понекад загледам у пролазнице, а оне се само љупко насмеше и мало климну главом у знак поздрава.

Колористични ватромет њихових сарија је тако фантастичан да ми се чини као да се сјајно перје паунова њише равномерно и грациозно покрај мене. Жуто са модрим као индиго, тиркизно са пурпурним, најчудније комбинације боја какве се нигде на свету не могу видети, јаке, сјајне, чисте боје сунца и живота. У сутону, који овде тако брзо пада, само јарке мрље сарија промичу кроз лепу капију и губе се са дугим раскошним вртом ка Таџ Махалу, огледајући се у мирном базену испред њега.

Трчање за дугом

Била је ноћ када сам таксијем напустио Агру и кренуо на траг у Баратпур. У предграђу је још кључао живот и море бициклиста нам је отежавало путовање. Сирена је без прекида трубила. Метежу су доприносиле и свете краве које су слободно и бесциљно лутале, стада дугоногих шарених коза, рикше, бицикли, сељачка кола која вуку волови црвено или плаво обојених рогова, понекад окруњени цветним венцем. Електричне светиљке су нестале, али су у ваздуху, где, где светлуцали мали жишци. У пролазу сам хватао слике минијатурних дућанчића, покретних тезги, поред којих су седели скрштених ногу продавци усред своје робе, у чијој је средини горела запаљена свећа као жижак у кандилу.

После дуге вожње кроз мрак, мој шофер је наједном зауставио кола. Залутао је. Налазили смо се усред неког села које је већ спавало у ноћи. Једно индијско село у држави Раџастан, потпуно мрачно под крупним звездама које су висећи посећале на новогодишњу јелку. Крај пута се дизало оно сабласно дрвеће на којем дању седе редови лешинара чекајући да неки сиромах умре а његова фамилија нема новаца да га сахрани, нити спали, већ га једноставно баце у свету реку Ганг. Тада се они ступше ка реци и можете видети стравичне призоре како узлећу са руком у кљуну и на том истом огромном дрвећу почиње крвави пир. Шофер се негде изгубио, ваљда да пита где се налазимо. Мало сам се узнемирио, сасвим непотребно, јер једино егзотично у овој индијској ноћи било је светлуцање ватрице крај земљаног зида неке куће. Полунаг човек је запретао жар и чекао да се он сасвим угаси, па да простре своју поњаву преко топле земље и легне одозго. Све остало, мир широке равнице, свежина ваздуха, снено зрицкање бубица, блага топлота која је избијала из земље, шапат сељака - све је то деловало мирољубиво и неодољиво подсећало на родно село нашег таксисте. Било је тешко поверовати да врло близу гмижу питони по мочвари Баратпура и да се можда још по који тигар шуња кроз шибље.

Уместо камионима или слоновима, пролазимо аутобусом

Трчање за дугом

крз бојама натопљени Раџастан. Монотони пејзаж северно индијске равнице се био променио. Уместо под шећерном трском и памуком, пут је залазио у предео који је све више личио на пустињу. Ниски суви брежуљци, смењивали су се са рушевинама старих тврђава. Покрај нас су пролазиле камиле упрегнуте у сеоска кола и слоновии претоварени бамбусовом трском. Било их је све више и више како смо се приближавали граду Џајапуру. Били су то озбиљни слоновии, а не циркуски клоновии на које их је људска обест често деградира. Из шикара су излетали дивљи пауновии и њихове смарагдне и златне боје би за тренутак затрепериле у прашњивом ваздуху. Жене, лепе у живописној ношњи, кретале су се грациозно друмом носећи на главама округле глиненене крчаге.

Раџастанске пустиње су одгајале отпорну краљевску расу, која се мало променила током многих столећа. Менталитет Раџастанаца је сасвим другојачији од менталитета људи из других крајева Индије, који је пун пацифизма и дубоке хуманости. Та такозвана „ахимза“ - ненасиље онеспособила је Индусе као ратнике јер их је хиљадама година васпитавала да је убиство било којег живог бића неопростив грех. Међутим идеал Раџпута, како су их раније звали, био је човек ра-

ЏАЈА ПУР

тник и жена хероина. Мушкарац не треба да избегава кавгу, убиство, ратове и треба да обожава жену. Тачно као неки средњовековни европски витез. А њихове удовице су сматрале сасвим нормално да се спале живе са својим умрлим мужевима! Када су у северну Индију упали муслимани, освајачи у граду Читоргару нису затекли ни живе душе. Сви људи су, до једнога, били изгинули борећи се херојски, а све су се жене биле спалиле!

Изненада су нас румени сводови једне тријумфалне капије, ишаране белим орнаментима, пропустиле у град из Хиљаду и једне ноћи. Заиста ми је застао дах на улазу у Џајпур! Све засвођене капије кроз које се улази са четири стране у град и све куће његових широких улица су биле ружичасте, украшене белим! Двоспратне, начичкане кулама, китњастим испустима, решеткастим прозорчићима кроз које становници зграда излазе на терасе без оградe и ту седе ћаскајући и пијући чај, фасаде џајпурских кућа се румене као руже. А по зарумењеним терасицама се несметано веру мајмуни! И да шароликост буде још већа, у приземљу кућа су дућани у којима се продају егзотични предмети од бронзе, руком штампани текстови и украси од разнобојног лака.

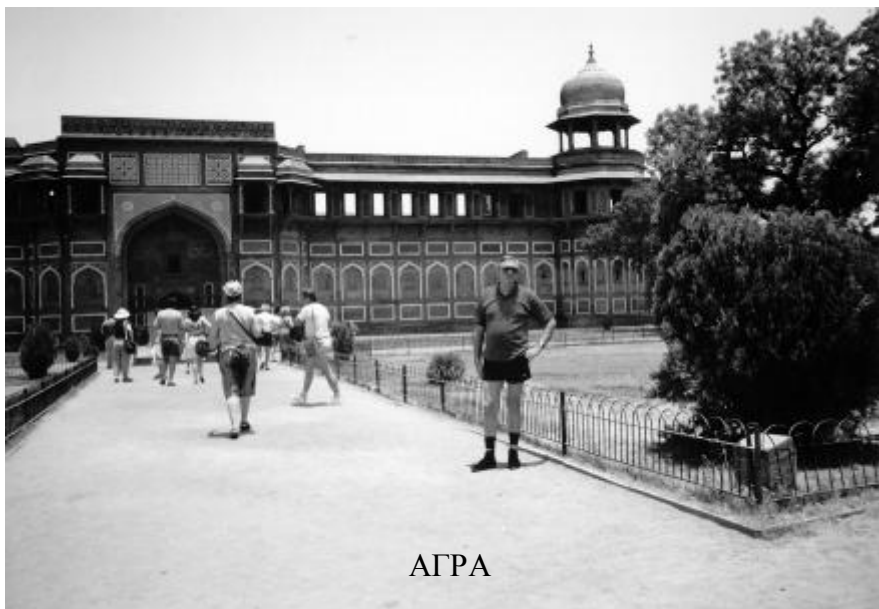
Али, џајпурске улице нису орјентално уске, и испреплетане. Ширина им је читавих 35 метара и по њима тече непрекидна река бициклиста и шарено обојених рикши и трицикала. Цео свет је напољу, ужасна гужва. Пролазе високи, леви Раџпути са својим великим, елегантно намештеним турбанима, чији један плисирани крај виси преко рамена, а други се диже увис као лезепа. Жене нису обучене у сари, већ у сукње и блузе јарких боја. Огрнуте су дугим огртачима и носе мноштво тешког сребрног накита. Достојанствено се крећу полуголи „садуи“ чела обојеног шафранастим прахом, а деца терају козе са цветним дијадемама на челу.

И као да није довољно егзотике, наилази погребна поворка неког угледног и богатог човека. Он седи у носилци, мртав и окићен венцима жутог цвећа, а за њим јашу витки коњаници са

Трчање за дугом

пламеним турбанима и копљима у рукама. Поворку завршавају четири слона, прекривена црвеним ашама.

Како да се наједном ухвати оком сва та оргија сјајних боја? И таман сам то помислио, кад пред нас искрсну једно чудо Индије, најдивнија зграда Џајапура - Хава Махал. Насред главне

АГРА

улице диже се пирамидална широка фасада, налик на ружичасто саће. Висока пет спратова, маштовито изграђена, она је весело разиграна са својим каменим филиграном многобројних прозора кроз које може да дува свеж поветарац. Али, Хава Махал није зграда, то је уствари, камени параван розе боје, прозрачна фасада кроз коју су дворске даме могле невиђено да посматрају живот на улици. И зато њено име и значи „Палата ветрова“.

Све ово помало личи и на лицидерска срца, и на невероватну симфонију белог и ружичастог, и на јесењи сутон, и на декор за „Шехерезаду“, све зависи како се путник осећа. У сваком случају, Џајапур ведро и распевано сија према кобалтно-плавом небу пустиње и свакако да не постоји живописније

место, бар у северној Индији. Баш онако како смо замишљали у својој дечијој машти кад смо читали индијске бајке. Град је планирао и саградио 1727. махараџа - астроном Џаи Синг. Живео је пре тога једанест километара даље, у престоници Амберу, старој тада шест векова.

Али у то доба моћ султана у Делхију је већ бледела и рацпутански хинду владари, који су били забарикадирани у својим планинским тврђавама, осетили су да могу да живе слободније. Тако је Џаи Синг одлучио да сагради нови град у долини. Начинио га је четвртастим и поделио у симетричне блокове.

Био је не само способан државник, одличан војник, урбаниста већ и човек велике културе. Али, Џаи Синг је пре свега био математичар и страстан астроном. Показали су ми на крају града ту његову опсерваторију Џантар Мантар. У башти пуној паунова дижу се велики камени инструменти који нама, лаицима личе на апстрактне скулптуре. Сам махараџа их је конструисао. Међу њима је и огроман сунчани сат савршене тачности. Путање звезда, Сунца и Месеца, мерење времена, све је то чудни владар умео да прорачуна и измери својим једноставним каменим инструментима.

Затим да би нас сасвим ошамутили, воде нас у радње са драгуљима. Јер ружичасти Џајапур се још назива “Амстердам Индије“. У њему се налазе најбољи резачи и брусачи драгог камења. Улазимо у један од многобројних дућана у којем, као што је то обичај у Индији, гори упаљен штапић миришљавог сандаловог праха и пуни одају опојним димом. Зидови и витрине су обложени огледалима, па се накит од драгуља у њима бескрајно умножава. Као да се налазимо у чаробној ризници Али-Бабине пећине. Статуе Буде и омиљеног бога Ганеша од зеленог жада доносе срећу ономе ко их купи. Наравно да сам купио и наравно да је то тачно. Гривне од шареног смајла у облику испреплетаних слонових сурли такмиче се у лепоти са ђерданима од љубичастих аметиста и привесцима налик на паунове. Та птица дивног перја је омиљени мотив индијске уметности. Она краси мн-

огобројне витраже палата, сликана је у минијатурама, кована у злату и сребру, уткивана је у простирке и везана златном жицом по свили. Али, онај ко стварно хоће да направи добар пазар, одлази са власником у скривену одају, где он из великог челичног сефа вади рубине и смаргде и просипа их као зрневље грашка по стакленој плочи стола испред њега. Тако је то било, а онда сам се, уморан и омађијан бизарном лепотом града боје јесењег сутона, провео кроз његове широке паркове и стигао пред хотел.

Персијанци, названи Парсима у Индији, који су неколико векова пре тога побегли из своје земље због репресалија муслимана, сада су постали мањина бомбајског становништва, али мањина због које сам дошао у Бомбај да присуствујем нечему што се неда замислити. Покушаћу да опишем тај ритуал који је за нас Европљане језив. Међутим Парси верују да су и земља и ватра сувише свете да би се смеле оскрнавити лешевима. Они су приповедали Заратустрино учење због чега су муслимани применили према њима репресалије. Али у Индији их нико не дира. Они своје мртве стављају на врх једне од цилиндричних кула. Породица остаје у парку, а свештеник у кули забија у груди мртваца нож да би потекла крв и плеска рукама. То је знак лешинарима који стално круже изнад "Куле тишине". Заиста сам видео те огромне птичурине голог врата, али не само у Бомбају, већ и у индијским селима где су се јата сакупљала и у двориштима кућа. Призор је био за мене мучан, али су лешинари, уствари веома корисни, права санитарска колонија Индије.

Када лешинари прождру мртво тело, оглодане кости пропадају кроз решетке на дно куле. Ту се у води налази извесна хемикалија која их раствара. То су били древни ритуали једне од многобројних религија ове мистичне земље, земље безбројних богова.

После неколико дана проведених у Бомбају пошао сам да погледам један храм друге једне индиске вере - џаинизма. Њихов хуманизам апсолутно је подређен идеји „ахимзе“ ненасиља, која укључује сва бића у природи, чак и инсекте. Етика им је крајње

ригорозна и иде чак до границе самоуништења. Правверни цаина, кад остари, одлази у шуму, скида одећу, везује се преко уста (да неби прогутао неку бубу) и умире од глади, као што је и умро оснивач цаинизма Махавира, по сопственој вољи.

На брду Малабар изнад бомбајског залива застао сам пред храмом Бабулинат који је личио на сваки други индијски храм. Али, изнад портала се вијорила застава са једним знаком који ми је за тренутак изазвао језу. Као аветињски црни паук ширио је краке кукасти крст! Но, то је трајало само на тренутак. Сетио сам се да је „свастика“ прастари знак живота у Индији и цаинисти највећи обожаваоци свега живог, узели су га за свој симбол. Какав парадокс и иронија живота, тај исти знак су узели и они који су уништили толико живота и за које сâм живот није имао никакво значење у односу на нацистичку идеологију.

Авион се спустио у малом месту Аурангабаду, два сата лета од Бомбаја. Желео сам да обиђем једно од чуда Индије и целога света, тридесет пећина Ацанте. То су уствари будистички храмови и манастирски конаци рађени готово хиљаду година, између другог века старе ере и седамнаестог века нове ере. Сада се до пећина стиже многобројним, стрмим степеницама дуж речног тока. Улазим кроз портал прво у један, па редом у неколико храмова. Они се зову „каитје“ и издубљени су у претврдој стени. Већина пећина је тако направљена да поток природне светлости улази у њих у одређено доба дана. Низови буда седе један до другог дуж зидова; тешки кратки стубови носе таванице. У дну холова се уздиже увек огромно камено звоно.

Да би нам осветлили унутрашњост мрачних просторија, чувари хватају светлост на плочу превучену сребрним станиолом и управљају је за тренутак на црне зидове. Најједном, у загушљивој тмини, засветле раскошне боје и читав један давни живот као да заигра пред нашим очима. Мада је главна тема овог будистичког сликарства религија, фреске су у ствари, еп живота дугог хиљаду година. На фрескама се виде, холови пуни принчева и принцеза, просјаци на трговима, небески музичари,

Трчање за дугом

ратни коњи разнобојно украшени, мајмуни, паунови и слоновии који доминирају светом ових давних непознатих уметника.

На фрескама Аџанте најлепше су фигуре жена, лепотица бадемастих очију, бледе или тамне пути. Најдивнија међу лепотицама је такозвана Црна принцеза, сензуална и пуна мистике у исто време. Све оне, танког струка, бујних бокова и набреклих груди, изашли су испод кичица монаха обријаних глава који су своје животе провели у самоћи и медитацији, годину за годином, радећи само уз светлост лојаница.

Сад када сам се приближио Бенаресу, помислио сам да ћу можда у граду који је срце хиндуизма моћи бар донекле да разумем, доктрину трансмиграције која учи да је цео живот исто време понављање које тече као што теку воде Ганга, пружајући сталну прилику човеку да достигне савршенство. Бенарес има пола милиона становника и исто толико пролазних ходочасника непрекидно. У њему постоји двеста светилишта. Култ стар пед-

Трчање за дугом

сет векова у једном од најдревнијих градова света постојао је давно пре него што се Буда родио. Требало је на обалу реке Ганга стићи пре но што се бог Шива појави у облику сунца иза источне обале. Зато сам устао у пет сати и пошао уским прљавим улицама у хладно праскзорје. Кроз њих су се већ полако кретале реке ходочасника.

Што се више ближим обали улице постају све уже и прљавије. Кроз гомилу се пробијају биволи, козе, свете краве, лепих глава и дугуљастих очију, и свет им се склања са пута. У пролазима и кроз отворена врата виде се на хиљаде олтара. Гатови на светој реци су најинтересантнији приказ за путника. Тамо где Ганг прави лепу окуку постоји шест километара камених тераса – гатова дуж западне обале. Изнад осамдесет степеништа која се спуштају у воду, на крају стрмих уличица, уздижу се карактеристичне бенареске палате које су, себи за душу подигле разне раце, затим кућице за ходочаснике у којима се они хране и станују за багателу и силни олтари и храмови.

Према хиндуистичком веровању, свако биће се одмах после смрти поново рађа.

У Ганг се баца пепео мртвих али и лешеве деце до седам година и они умрлих од заразних болести. За та мртва тела се веже камен, али понеко од њих исплива на радост лешинарима који ту стрпљиво дежурају. Најинтересантније је од свега да је вода Ганга савршено чиста, мада се у њу све то баца, па се још и болесници купају. Нисам долазио у искушење да се и сам окупам и поред силних прича да вода реке Ганг лечи многе болести. Људи пију ову воду. Научним анализама утврђено је да вода Ганга садржи неке минерале који сву прљавштину пречишћавају. У ову свету реку верују све религије у Индији. Ганг не би постао света река да нема специјална својства.

Избијам на свету реку, широку као Дунав, пре него што је велики пурпурни Сунчев диск почео да се помаља иза источне, пешчане обале на којој нема ничега. Ганг тече са планине Каила са, из Шивине косе. По зеленкастој води пливају упаљене све-

Трчање за дугом

ћице, уткане међу жуто цвеће у лиснатим корпицама. То су жртве речној богињи.

Главни гат посвећен спаљивању мртвих тела зове се Маникарника. На степеништу се виде уочене прилике, умотане само у покрове, мушкарци у беле, жене у црвене. Они су чекали сву ноћ на каменој тераси да ујутру буду прво окупани у Гангу, осушени на сунцу и најзад спаљени.

Ова чудна некако стравична атмосфера кроз коју као мирис тамјана лелуја једна сетна, успављујућа мелодија без краја „Хари Рада, Хари Кришна!“ Она се на готовима Ганга већ месец дана свира без престанка јер је сад фестивал бога Шиве. Бео дим диже се са ломача крај саме воде. Покрај њих нема никога сем спаљивача који додају дрва на ломачу док тело не изгори. Најстарији син потпаљује ватру и одлази, а жене никада не присуствују спаљивању. „Колико времена треба телу да изгори“, питам првог до мене. „Зависи од пара“, каже он. „Ко има доста, купи више дрва и ватра зачас букне и прогута тело. Ко нема, ставља мање дрва и тело данима тиња. Али, додаје он, спаљивачи су непоштен свет. И ако много зарађују за свој посао, дешава се често да скину дрва са ломаче и продају их другој ожалашћеној породици. Зато су подигли најлепшу кућу на гату“, завршава он јетко показујући на високу зграду изнад Маникарнике.

Људи из целе Индије долазе да умру у Варанасију. Они долазе да ту живе док не умру, јер ко умре у Кашију, достићи ће ослобођење.

Нема култа мртвих ни гробља у хиндуистичкој Индији. Ово је једино гробље, ова и још неке реке, зеленкасте и бистре и поред толико баченог пепела. Смрт на „хинду начин“ је без икаквог церемонијала, јавне туге и дирљиве музике и зато делује тако обично, чисто и сасвим природно. Зашто би се и тужило за телом које више не представља ништа, само празну љуску, ако се живот умрлог наставио у неком другом бићу?

Калкута се сматра најружнијим од свих индијских градова. У њој нема старих споменика, пуна је сиротиње и избе-

Трчање за дугом

глица из Бангаладеша. Мени је остала у одвратном сећању када сам присуствовао крвавом жртвенику богиње Кали.

Храм као храм је био неугледан, тек у доњем дворишту, иза велике масе света која се тискала напред, угледао сам доста низак храм утонуо у прљавштину. Наједном сам застао ужаснут. Пред улазом у храм је стајала мала гиљотина и околу ње у локвама крви, разбацане главе жртвених јарића по којима су милеле муве. Једна млада жена у љубичастом сарију се сагла, замочила прсте у крв и размазала њом свој раздељак у коси. Пошао сам на поклоњење великој свирепој богињи, којој су не тако давно приносили и људске жртве.

Било је немогуће ући у њено светилиште од верника који су гурали напред, држећи у испруженим рукама цветне и воћне дарове, умотане у листове банана. Пред самим улазом у храм чукао је један „саду“, свети човек, и кутлачом вадио из посуде неку чудну течност којом је појио оне што су му спуштали неколико рупија у ђасу. Течност је изгледала врло сумњива, а сви су пили из исте кутлаче. И нехотице сам помислио на колеру која је толико пута харала Калкутом. Али као и у свим другим религијама и ово је био причест.

Људи су се с муком убацивали у храм кроз уски улаз и ницице падали на под пред богињиним кипом, гласно певајући као у трансу. Пропињао сам се на прсте да видим богињу и то ми је успело када су се тела за тренутак размакла испред мене. До пола утонула у земљу, сва црна као угаљ, церила се Кали исплаженог језика и зуба као у вампира. Око здепастог врата јој је висио венац људских лобања, око струка умотане змије, а са људске главе коју је држала у руци као да је капала крв. Овај стравични приказ ме је погодио као и све остало што сам видео у Калкути, где су људи буквали умирали на улици, на тротоарима и склањани су тек после неколико дана када је ко дошао на ред.

Из Делхија сам авионом стигао у иначе недоступно мало село Каџурахо у централној Индији, где се налазе ти фамозни храмови љубави. У том селу је подигнут чак и аеродром и све су

Трчање за дугом

комерцијализовали. Сеоске занатлије зарађују продајући своје лепе рукотворевине од сребра, миришљавог сандаловог дрвета, коже и полудрагих камења. Али, више од свега дијапозитиве који приказују камене љубавнике са зидова храмова и гипсане минијатуре тих перверзних загрљаја који се продају „као алва“.

На зеленој пространој равници изнад села штрче у плаво небо чудне куле из бајки. Ову изванредну групу храмова саградио је пре хиљаду година племе ратоборних Раџапута, звано Чанделе. Оно што западњаке највише привлачи то су сцене телесне љубави. Али нису само храмови у Каџураку украшени еротским сценама. Сваки хиндуистички храм, издубљен у брди-ма Елоре има међу орнаментима и камене љубавне парове зване „митхуне“. Али они су, мада наги и загрљени веома чедни и не показују одлике свога пола, већ их скривају овлаш накитом. Међутим, највеличанственији храм у Елори, звани Каиласа, кипти од најразблуднијих сцена. На топлем сунцу ужива у путе-

Трчање за дугом

ној љубави једна огромна војска богова и богиња, нимфи, ратника и дворјанки. Наги и насмешени они не скривају ни центиметар својих лепих тела. Сада ми цела она узбуђеност око сексуалне револуције, изгледа смешна. Па људи су се још пре толико векова волели на све могуће начине, рафинирано, чак јавно, не сматрајући то никаквом срамотом, већ једноставно даром богова који су им сами давали пример својим доживљајима.

УНИВЕРЗАЛ

У Лос Анђелосу био ми је најинтересантни филмски студио „Универзал“. У филмску меку, у предграђу Сан Фернандо, стигао сам путем који води превојима и шумовитим теренима. Град је у великој долини, а на једном терасастом терену сместио се

Универзал, највећи, најпознатији и најмоћнији филмски град на свету, са своја 34 студија, са својих пет милиона различитих реквизита, и са ценом од 25.000 долара по једном минути снимања, не рачунајући баснословне хонораре снимајућих звезда. „Универзал“ заузима површину од неких 1.700 хектара, а унутра је стално запослено око 8.000 лица. Само у шминкерају ради 500

Трчање за дугом

шминкера и њихових помоћника. Ово је град са својим морима, језерима, рекама, па чак и својим океанима, железницама, авионима; са својим селима и градовима, бродовима, мостовима; са свим рачунским центрима. Све се може учинити у „Универзалу“. Могу се пресушити мора, порушити мостови, спржити градови, изазвати нуклеарни удари, водити поморске и ваздушне битке, направити вулканске ерупције, шумски пожари, приређују сулуде ауто или коњске трке. А уствари од ужаса ништа се не дешава! Све је то трик, звучна и оптичка игра, игра макета од картона и сунђера, чуда заснована на фотоћелијама и електроници, рад рачунара и других робота, по унапред сачињеном програму на столу математичара и програмера.

Кроз „фабрику снова“ возим се специјалним отвореним трамвајем, црвене боје, путем дугим више километара. Залазим у „кањон“, где се снимају покољи индијанаца, војске, каубоји, како у ком филму, кад одједном, с лева се уз страشان тутањ руши над нама наднето огромно камено брдо. Призор је страشان. Пред изненада обурваним стенама - запрепашћење од страха на лицима. Али, одједном све престаје, неста подрхтавање тла, стене стадоше, а онда се „саме“ вратише тамо одакле су се стрмоглавиле. Схватих, трик је било све. Водич каже да су стене тешке једва пар стотина грама и да су од сунђерасте пене. Опет с лева задува оркан, савијајући по земљи дебела стабла, уз застрашујуће фијуке, а онда се „небо провали“ од страшног пљуска, и једна муња заслепљујуће блесну и расцепи на комаде огромни хрст. Но, ми смо и даље уживали у фантастичним призорима без страве, невероватно како се човек брзо прилагођава свему. Стижем у центар Универзала. Пролазим улицама из разних крајева света, једном њујоршком улицом, улицом неког европског града, затим улицом негде са Далеког истока, кроз пределе Дивљег запада. Све је аутентично док се не завири позади. Онда се види - све су саме кулисе, фасаде, а позади носеће скеле. За само пола сата, специјалне екипе „сазидају“ овде улицу било ког града света. Стижемо пред један речни мост. Застајемо. Водич при-

Трчање за дугом

тисну дугме програматора који држи у руци, а мост лети у парампарчад! Нема га више. А онда нови притисак на дугме, и мост величанствено израста пред нашим очима! Прелазимо преко њега. Са наше десне стране пучина океана, израња подморница. Онда, као муња торпедо пара водену површину - блесак, експлозија, комади моста лете у небо. Све је трик, а све је веродостојно.

Трчање за дугом

Чамац плови на мирној пучини. Одједном таласи, прави ураган, потоп, у коме бесни таласи прождиру све. Затим, у трен ока све мирно, а екипа вади лутке из воде, бивше потонуле путнике. Трик, фантастична електроника, синхронизација звука, светлосних ефеката, покрети макета и лутака. Тако ради фабрика снови. У једном великом хангару макета циновског цамбо-цета, боинг 747, са 400 седишта. Коштала је ова макета 300.000 долара а употребљена је у снимању „Аеродрома“. Макета је „летела“ пред камерама, а уствари се није с места помакла, будући да је постављена на један плато. Иза једног брда водич нам показује чувено холивудско дрво на коме су „обешени“ небројани револвераши, из многих филмова са Дивљег запада. Стижемо ево и испред „Црвеног мора“, оног из библије које је пресушило, раздвојило се на двоје на Мојсијеву подигнуту руку, а онда се опет саставило. Притисак опет на дугме, и ускоро се указа суво дно. Ми прођосмо, и потом гледамо како се корито пуни водама великог мора.

То је један начин обиласка Универзала. Постоји и други где се додуше чекају дуги редови, на пример када смо видели како се снимао филм „Кинг-Конг“; заправо ми смо учествовали у том филму и то је било толико уверљиво, да је просто било стравично. Ништа није било боље ни онда када смо гледали, односно учествовали у филму „Психо“, затим у филму „Земљотрес“ заиста смо имали утисак да се земља тресе и да се све руши око нас. И на крају смо видели како се снимао филм „Ајкула“ и као резултат појављивања ајкуле, сви који смо се налази на броду били смо окупани и мокри до голе коже. Срећом био је топао сунчан дан, па уместо да нам је шкодило нама је пријало.

ДИЗНИЛЕНД

То је још један „град снова“, али овога пута више за децу, но не само за њих. Има у том граду, у тој земљи чудеса, много занимљивог и забавног у првом реду, и за остале узрасте, укључујући и оне најстарије. Све је тамо направљено као слика и прилика чудесног света Волта Дизнија. Читаве планине су направљене од вештачких маса, са својим стрмим улицама и оштрим гребенима, са у небо ушиљеним врховима, по којима воде пешачке или козје стазе и ловачки путевци, на којима су орловска гнезда и звериње јазбине, а кроз утрубе ових планина пробијају се тунели, којима се може путовати, колима, железницом. Доле, у равници, у подножју планина, мора су, језера, речни токови, а у њима сва могућа фауна и флора подводног и земаљског света. Ко хоће да ужива у богатству подводног света, и истовремено да се ужасава у изненадним сусретима са неманима подводног царства, тај може сести у подморницу, која онда зарони, и спектакл одмах почиње. Од немани која иде право према теби, дели те некада само стаклено окно на зиду подморнице. И ако знамо да ништа опасно не може да се деси, ипак има доста узбуђења, што се чује и види према реакцијама сапутника. Рибе свих врста, боја и величина, сипе, корњаче, ајкуле, све је то на дохват руке, све то плива, миче се, долази и одлази. Док се потом возимо чамцима по речним токовима који кривудају кроз мрачне пећине, искрсавају страшне звери, и пећинске и друге немани, које својим режањем и застрашујућом риком, у комбинацији са светлосним и звучним ефектима, леде крв у жилама. И опет је потребно мало времена, да се човек навикне на призоре, сигуран да је све то само забава и гола имитација.

Трчање за дугом

Летећемо онда ракетама, с таквим убрзањем и наглим пењањима и понирањима, да је мени мало и позлило. У ову сам авантуру олако улетео .

Путоваћемо онда и железницом на једном точку, великом брзином, кроз околину и пејзаже чудеснога Disneylanda, најпре с опрезом, а мало касније сасвим лежерно и безбрижно. И скоро цео дан тако, остао сам да се забављам као мало дете у „Земљи чуда“, сазданој ту на домак великог Лос Анђелоса.

ПОТРАГА ЗА ИСТИНОМ

МАДРАС

Индија се одрекла свега у корист једне једине потраге, потраге за истином. У другим земљама су људи мислили о истини, у Индији људи нису мислили о истини, јер како се може мислити о истини? Истину или знаш или не знаш; мишљење није могуће. Није потребна логика ни генијалност, потребне су очи. Не само да су потребне очи, већ и уши да би се чуло оно што се дешава у Индији и које је за њих уобичајена појава а за нас европљане сензација. Навешћемо неколико примера из истраживања професора

психијатрије Јана Стивенсона са Универзитета у Вирџинији, а сва своја истраживања обавио је у Индији. Зато сам сада у Индији на лицу места хтео да проверим неколико случајева и сва су се показала истинитим.

Сећање невероватне прецизности

Године 1923. Махараџа Бартпур одредио је познатог научника, доктора Сандерлала да спроведе детаљно испитивање које би имало за циљ да докаже изјаве више деце која су представљала као да се сећају својих некадашњих постојања. Закључци доктора Сандерала били су штампани у часопису „Калпак“ потом поновљени, мада доста касније, у броју 4 „Ревиије Метафизика“ из које ћу пренети неколико детаља.

Први случај, говори о једном дечаку од четири године, Прабу, чија је породица браманске касте живела у граду Шалимпур. Дете је тврдило да је, током своје претходне егзистенције, живело у селу Хатиори где је било браман и звало се Харбукс. Ево шта је отац Прабуа поверио истраживачима: О својој последњој инкарнацији, Прабу је прво говорио мени. Једнога дана је почео изненада да виче да су његови драги унуци у тешкој ситуацији и да он треба да их носи на раменима. Поновио је то неколико пута, и када сам га питао ко су његови синови и где су они, и зашто говори глупости, он се ућутао. Касније, седећи поред мајке која је бућкала бутер, рекао је како је он врло лаком на бутер и како га је његова претходна мајка посађивала поред бућкалице и давала му велике комаде бутера. Његова га је мајка упитала ко је његова претходна мајка. Он јој је одговорио да је она у Хатиори, и да је његово право име Харбукс и да је он требало да се зове тако а не Прабу.

Истраживања која су спроведена међу становницима Хатиорија потврдила су, тачку по тачку, све што је говорио Прабу, сва имена места и личности, као и главних догађаја које је изговорио дечак, била су апсолутно тачна.

„Имао сам“, говорио је, „два сина, Гуруа и Сиамлала и две ћерке, Кохилу и Боли; једну је оженио Рамхат из Корлија, другу Гокал из Навара. Мој отац се звао Мудхе, мој ујак је живео

Трчање за дугом

у Бугаону а мој таст у Бурварију“. Провером је утврђено да су то стварно праве чињенице.

Један психолошки моменат морао је да привуче пажњу доктора Сандрелала: сваки пут када је говорио о свом претходном животу, Прабу се изражавао богатим речником а знање је у великој мери превазилазило капацитете детета од четири године, макар оно било изразито талентовано. Прабуа су званично испитали угледни грађани Хатиорија који су били запањени истинитошћу онога што је он говорио. Харбикс је умро пре шест година и сви су га добро знали.

У свом извештају о испитивању, доктор Сундерлал је причао како су затражили од дечака да пронађе кућу свога некадашњег живота што је он са лакоћом урадио.

ШИВИНО ЗВОНО

Негде око 1910. године, у месту Мова, у провинцији Гвалио, један млади човек по имену Чида почео је везу са ћерком

Трчање за дугом

једног брамана из села. Бесан на тог мешанца који се усудио да се удвара његовој кћери, угледник из села није оклевао да младића оптужи као починитеља неке велике пљачке која се одиграла у тој области. Чида је морао да бежи.

Прогањан полицијом, више дана је лутао, а онда је побегао у једну јаругу, поред неке реке. Мало касније, срео је неког трговца, дао му је пет рупија и замолио га да оде у Мову, да тамо купи једно звоно и да га, у његово име, поклони Шивином храму.

Чида је мало после тога ухваћен и убијен.

Трговац није одржао реч, задржао је пет рупија за себе и потпуно заборавио на догађај.

Прошло је пет година. Једног дана у село које је било близу Мове, када је трговац хтео купцима да покаже своју робу, неко дете од четири године се приближило, зграбило неколико предмета и побегло. Трговац је успео да стигне дечака, али је овај одлучно одбио да врати робу: „Ја узимам само оно што ми дугујеш“, викао је. „Шта си урадио са парама које сам ти дао, пре пет година, када је требало да одеш у цркву и купиш звоно за Шиву? Или ћеш ми вратити новац или ћу звати полицију“.

У целој области овај је догађај наишао на велики одјек. Чидина мајка је хтела да сретне дечака и он ју је одмах препознао и пронашао је своју бившу кућу.

Одсечени прсти, сломљена ребра

У селу Нонента, два младића су се посвађала и жестоко потукла. Готи, један од младића луд од беса, убија другог младића по имену Каши, затим у нападу крволочности, одсеца му прсте на десној шапи и ломи му ребра. После злочина бежи на британску територију, одакле власти нису могле да добију његову екстрадицију.

Неколико месеци касније, не тако далеко од Нонента, у селу Рисалпур, родило се чудно дете. „На телу је“ - писао је доктор Сандерлал - „имало све трагове насиља које је поднео

Каши када је убијен“. То дете је добило име Сук Лал, рођено је без прстију на десној руци, а ребра су му била поломљена и као излечена. Када је проговорило, полицији је дало све податке које је било лако проверити.

Демаскирани убица

Четврти случај којим се бавио доктор Сандерал, јесте убиство којим ћемо и завршити ово наше поглавље.

Ради се о закупцу којег је 1877. године убио његов ујак, на крају свађе око неке парцеле. Ујак је напустио то место за неко време. Правда није успела да му уђе у траг нити да докаже његово убиство. Досије је затворен и он се потпуно безбедно вратио кући.

Неколико година касније, једно дете из оближње селендре онесвестило се од страха док се играло са осталом децом, у часу када су се огласиле пушке из села, славећи неки празник. Када је дошло свести, изјавило је: „Онај који ме је убио у мом претходном животу, сада ми се приказвао. То је мој ујак“. Остала сећања су покуљала у њему. Препознао је онога који је, у његовом претходном животу, био његов старији брат. После испитивања, брзо се спријатељио са својим нађеним братом, и рекао му је ствари о којима нико, осим њега, није могао да има појма.

Младић је касније, без икаквог оклевања, препознао неке ствари које су му раније припадале: штап, пиштољ, музички инструмент.

Убеђен да је ујак заиста убица, старији брат је све то испричао судији, мајору Омту, Европејцу; овај је, природно, одбио да узме као озбиљну ствар која се базира на таквом сведочењу. Два брата су се онда обратила премјеру Гампату: он је показивао више разумевања и о томе је известио његово височанство Махараџу Цидија Рао Суандија који је истога часа наредио да се случај поново покрене, иако је овај већ изгледао закљученим.

Дете је препознало још неке рођаке из некадашњег живота. Убеђен да дете говори истину Махараца је наредио да се против убице покрене истрага и он је признао. Али је некако успео да побегне у Гају, где је убрзо и умро.

„Када сам био Шеик Маруф“

Емрулах Турхан је рођен 1949. године. Када је имао две године, од часа када је почео да говори причао је да се савршено сећа свога претходног постојања и свога ранијег имена: Шеик Маруф.

Као земљопоседник, Емрулахов отац је 1954. године ангажовао неколико сељака да му раде на имању. Тамо се открило да су ти људи јако добро познавали некога Шеика Маруха, који је умро 1948. године. Заинтересовани изјавама дечака, они су почели да наваљују са питањима: како се звала жена Шеика Маруха, колико је имао деце? Сви Емрулахови одговори били су тачни. „Имао сам петнаесторо деце, десет синова и пет кћери.“ Онда је навео петнаест имена, не преваривши се ни у једном.

„Моја жена“, још је рекао, „имала је посебни особени знак: младеж на левом образу.“ Детаљ је био апсолутно тачан. Неколико година касније, сада већ младић, срео је једног пуковника турске армије. Правећи се да га је препознао, казао је официру: „Ви сте некада били под мојом командом, када сам био Шеик Маруф“. И онда је подсетио запањеног пуковника на њихове старе другове, на страхоте које су заједно прошли, чак и на прецизне околности једног несрећног случаја у којем замало обојица нису погинула.

Професор Доксат, директор Психијатриске клинике Медицинског факултета у Инстабулу, водио је једно истраживање које је ишло паралелно са оним доктора Стивенсона. Тако је организовао један сусрет између Емрулаха и једног од синова Шеика Маруфа који је сада био члан турског Парламента. Иако је био у присуству посланика чије су име пажљиво сакрили, младић га је препознао, позвао га по имену, подсетио на интимне

Трчање за дугом

детаље које су знали само покојни Шеик и чланови његови породице..

Професора Доксана смо упознали у Кушадасију у Турској и он нам је из архиве насумице узео само један пример који ћемо сада препричати.

Ожиљак од рођења

Абдулах Догру рођен је у једном селу код Ефеса близу Измира, 1965. године. Од времена када је проговорио, он се правио као да се зове Нефел, а не Абдулах, и да је син Јахаја Домеза и унук Али Домеза из села Сили. Тврдио је да је случајно био убијен из пушке, док се са групом другова играо поред реке. Имао је свега петнаест година.

Испитивање је омогућило да се Абдулахова прича потврди и да се случај реконструише. Нефел Домез заиста је био убијен једним метком у стомак када је имао петнаест година, у околностима које је описао мали Абдулах. Овај други, међутим, на стомаку има велики ожиљак, и са њим је рођен. Лекарски извештај потврђује да је овај знак који дете носи од рођења налик на ожиљак који би настао као траг ране од метка. Дете је тако одведено у село и представљено онима за које је тврдио да су му отац и деда. Онога часа када се нашао у њиховој близини, бацио им се у наручје, присећајући се више догађаја који се односе на породичне тренутке Домезотових.

У доказима о реинкарнацији пут ме је одвео на острво Маурицијус.

„Ево моје мајке“

Рођен у малом месту Кастел од индо-мауританијских родитеља, Четнадева је запањено цео свет када је почео да говори: причао је како је он реинкарниран и да је био Шприрам Јанку, један други Индо-мауританац који је иначе, мртав, а који је становао у Вокоасу, недалеко од Кастела.

Трчање за дугом

Шрирам Јанку је био рибар чија је барка потонула једног дана док је пловио на острво Плат, једно од малих острва, у самој близини Маурицијског острва. Дете које о томе није знало ништа, говорило је да је умрло на мору, прецизирало је да је, пре него што ће потонути, било окружено рибама.

Притиснути пријатељима, родитељи су хтели да се увере у те приче. Одвели су га, дакле, код Шриманове удовице, не рекавши му где га воде. Истог часа када ју је видело, дете је препознало своју жену, као што је, неколико тренутака касније, препознало свога сина. Унапред обавештена мајка покојника је такође дошла. Четанадева се бацио према њој, вичући: „Ево моје мајке“.

СУПРУГА ЗАПОВЕДНИКА ЦАСЕ
КИН САНГ ЦЕ

АСТРАЛНИ СВЕТ

Покушаћу сада да вам пренесем све оно што сам научио у Индији. Схватио сам у „Универзал“ студију да све што видите и доживите може да не буде стварност, већ илузија, обмана вашег мозга, зато сам намерно испричао ту причу о филмском студију, која је на први поглед изгледала као да нема везе са овом књигом. Итекако има везе. Схватио сам из путовања по Индији, да све што је материјално заборавићемо, зато ћемо се сконцентрирати само на мистерије ума. После реинкарнације вероватно је следећа мистерија, Астрални свет. Шта је астрални свет? Иако је највећим делом несвестан тога, човек пролази кроз велики и насељен невидљиви свет. За време сна или транса, када постојана физичка чула тренутно не раде, отворен му је до неке мере тај други свет. Када при промени коју људи зову смрт, он потпуно напусти своје физичко тело, прелази у тај невидљиви свет, и у њему може да живи и више векова између његових инкарнација у овај живот који познајемо.

Знам како је тешко да просечан ум схвати оно што не може да види. Тешко нам је да установимо како је ограничен наш вид, да разумемо како непрекидно живимо у великом свету чији само мали део видимо. Ипак нам наука каже да је то тако, јер нам описује целе светове ситног живота за чију егзистенцију знамо тек толико колико се тиче наших чула. Нису бића из тих светова неважна само зато што су ситна, јер од познавања понашања и услова живота неких од тих микроба зависи и наша способност да сачувамо здравље, па и сам живот. У другом смеру су и наша чула ограничена. Не можемо видети ваздух који нас окружује, осим када струји па га можемо осетити чулом додира, нарочито ако је јак као ветар. Морамо да пазимо да не паднемо у

Трчање за дугом

грешку да је оно што видимо све што можемо да видимо. Та-
корећи затворени смо као у неку кућу, а наша чула су наши мали
прозорчићи који нам омогућавају да видимо само један мали део
онога што је напољу. За многе друге смерове смо потпуно затво-
рени. Тако нам на пример видовитост или астрални поглед отва-
ра неки прозор више.

У нашем Сунчевом систему постоје савршено одређени
нивои, сваки са својом материјом различитих степена густине.
Неке од тих нивоа могу посетити људи који су обучени за то.
Имена која се дају тим нивоима узимајући их по реду матери-
јалности, дижући се из гушћих у финије су: физички, астрални,
ментални, будистчки и нирвански ниво. Сматра се да постоје још
два виша нивоа али она се не могу објаснити са становишта
нашег схватања. Само укратко да се осврнемо на физички ниво.
Стање материје које зовемо чврсто, течно и гасовито само су три
нижа поднивоа материје која припада овом физичком нивоу.

Астрални ниво који ћу покушати да опишем је други
велики ниво природе - следећи је наредни изнад физичког света.
Ту је најочљивије да се свака ствар истовремено види са свих
страна и да се унутрашњост материје види исто као и спо-
љашњост.

За време сна физичког тела већина нас је будна на астра-
лном нивоу, а ипак смо врло мало свесни дотичног нивоа. Ми
смо још увек умотани у наше будне мисли и у наше послове фи-
зичког нивоа и тек мало посвећујемо пажњу активном животу
који нас окружује. Тешко је пренети у нашу будну свест иску-
тво са астралног нивоа. У Индији, у једном малом живописним
месту Агри, уз помоћ мог пријатеља Ничевана, иначе доктора
физике, дуго сам вежбао али са slabим резултатима преношења
у будну свест искуство које сам доживљавао у астралном свету.

Свако живо створење је окружено својом атмосфером
обично названом ауром. Тако је и физичко тело човека окружено
ауром, сјаном маглом јајоликог облика ширећи се око четрдесет
центиметара од тела у свим правцима. Постоји сада нешто

интересантно када је у питању аура. Код психички развијеног човека тај облик је много јаснији и одређенији, видимо јасно одређен јајолики облик, док код неразвијеног човека, аура није јајоликог јасног облика, оно је заправо безоблични венац магле и редовног и трајног облика и површине. Што је човек развијенији, образованији аура је самим тим шира и дужа. И обрнуто, рецимо код криминалаца и убица је широка једва центиметар. То потврђује хипотезу да су људи са самим чином рођења предиспонирни да буду криминалци и убице или нешто племенито, хумано, више. Али то је један затворени круг, ако су се такве особе већ родиле, њихов земаљски живот је био јако низак или бруталан, себичан и блудан, биће до највеће мере свестан свог непожељног краја, и они се могу развити у страховито зла бића. Вративши се из Индије обучен да могу на улици да видим ауре, и у свом малом месту у Поморављу покушао сам да проверим то знање. Апсолутно сви који су имали ауре мање од једног центиметра били су „уважени“ грађани који су се сви до једног бавили бизнисом и који су се „снашли“. Људи су их називали скоројевећи, тајкуни, добри домаћини, контроверзни бизнисмени, успешни људи који су у глас викали: „Немојте да ме питате за први милион марака, долара, све остало је поштено“. Обични мали људи, поштени честити, махом сиромашни или на неком бившем средњем слоју, скоро сви су имали ауре веће од пола метра. Они су за ове скоројевеће, који су се снашли имали другојачију терминологију - криминалци, лопуже, дерикоже, шљам који је испливао после олује а било је богами олује добрих десет година. После њихове физичке смрти, распаљени свим врстама пожуде које не могу директно задовољити јер су без физичког тела, сада задовољавају своје покварене тежње помоћу медијума или ма какве осетљиве особе коју могу опседнути и ђаволски уживају употребљавајући све врсте обмане које им омогућава астрални ниво да наведу друге на исте принципе који су за њих били тако пресудни. Сада то опседнуто људско биће постаје демон жудње, крволоштва, пожуде и лакомислености, појачаног

Трчање за дугом

лукавства, злобе и окрутности изазивајући своје жртве на страшне злочине, на страшне пљачке друштвене имовине, на страшне крађе минулог рада целокупне популације једне земље и уживајући у њиховом учинку. Њихова моћ престаје пред чистоћом ума, они не могу ништа учинити са човеком док он сам није у себи ојачао мане, у које га они настоје да повуку. Нису они случајно изабрали баш те конкретне људе будуће тајкуне, јер они нису имали чист ум, они су били од рођења предиспонирани да буду крадљивци и само су искористили економски и политички хаос, па су се „снашли“.

Круг се полако затвара, бивши друмски разбојници и хадјуди су се преселили у тела садашњих скоројевића. Они ће умрети неживљени јер у овом свету све им је било мало. Они ће такође наћи нове „жртве“ које ће такође бити предиспонирани да буду криминалци и тако се иде круг за кругом, полако али сигурно прво ивицом пакла, па затим све дубље и дубље у центар пакла.

Укратко да објаснимо шта је етерично тело. Етерично тело има физички облик у облику ауре. Оно се налази око физичког возила (нашег препознатљивог тела). Оно апсорбује енергију Сунца и шири је кроз нерве. Обезбеђује „електричну струју“ која ће дати живот телу, које је без ње бескорисно. Храна је примарна за одржавање хемијског баланса тела и за обезбеђивање топлоте.

Наше главно снабдевање долази директно од Сунца и апсорбује се у етерично тело кроз специјални етерични орган у њему који зовемо чакре. Ово тело се може видети јасно када се употребе слајдови сачињени од дицианин боја у раствору алкохола. Овај резултат је могућ зато што су етеричне материје још увек од физичког света и подлежу физичким законима.

То би смо могли назвати унутрашњом ауром, за разлику од астралне која се налази споља као омотач око физичког возила, тела. У сваком етеричном телу постоји неколико центара силе или етеричних органа познатих као чакре. Егзистенција

ових чакри позната је вековима и описане су у многим окултним књигама широм истока, а нарочито у Хинду рукописима са којима сам имао прилике да се сретнем граду Џајапуру (ружичастом граду) у Индији. Оне се уздижу у етеричном делу нервних центара у кичми али у кружном сплету, слично цвету, неправилан кружни облик.

Да ли сте некада размишљали зашто се препоручује вегетаријанство на Западу, да није можда зато да би се сачувале животиње, док се на Истоку вегетаријанство саветује пре свега због повећања сензитивности нервних функција тела.

Од Земље до Сунца не постоји вакуум у простору, већ постоји посредник од минијатурних честица. Те честице су уствари тај стварни вртлог енергије у покрету. Ми сви постојимо у том посреднику који се налази између Сунца и Земље, то су уствари физички атоми, постојимо исто као риба у води и као и она свесни смо у чему живимо. Знање о овом стању материје познато је под уопштеним називом ЕТАР. Окултно знамо да је пети елемент који следи за Земљом, Ваздухом, Водом и Ватром који ће доћи под доминацију људи већ почетком овог века. Концепт етра подржавају сада и физичари, а нама лаицима остаје и даље да се ишчуђавамо како то седећи у соби и гледајући у неку пластичну кутију видимо како се игра фудбалска утакмица на Маракани у Рио де Женеиру и ми то видимо истог тренутка. Значи, нешто је страховито брзо кроз етар дошло до нас. Зар се не чудимо такође мобилном телефону, када држећи неку пластичну стварчицу у руци истог трена чујемо и препознајемо глас некога ко је у Америци. Опет се нешто пренело страховитом брзином кроз етар до нас. Значи не постоји вакуум, већ честице, физички атоми. Значи преко честица атома које сачињавају етар, наше окружење, кроз ово стање етеричне материје сви смо ми на Земљи повезани међусобно. Сада је лако објаснити телепатију, преношење мисли на даљину. Посредством етра, можемо да пренесемо своје сопствене, не само мисли, већ и импулсе и енергију другим бићима укључујући и

Трчање за дугом

људе као и да утичемо на њих на неки начин па чак и да делујемо на њихово здравље, додајући им или одузимајући им њихову сопствену енергију. Зато треба да схватимо да стварно постоје бели и црни магови, да постоји магија (само ју је тешко пронаћи у мору шарлатана и превараната).

Наш контакт са сваким другим зависи од степена у коме свако од нас може да покрене минијатурне честице свог плана и овде се може наћи рационализам за пренос мисли хипнозом. Такође следи и објашњење да неки људи стварно поседују позитивну а неки негативну енергију.

Свака чакра се налази на неком свом посебном зраку који иде од Сунца према њој, и прима честице тог зрака. Постоји седам великих и већи број малих чакри. Ове чакре су састављене од етеричне материје и постоји интеракција између ендокриних жлезди и чакри. Чакре можемо да схватимо и као батерије које служе за пуњење нашег тела, ако их схватимо као светиљке које одговарају физичким жлездама: хипофизи, пинеалној и каротидној жлезди, које су повезане са чакрама јер се налазе на истом зраку.

Тврди се да људски ембрион лежећи у утроби девет месеци пролази кроз рекапитулацију стања човекове еволуције на овој планети. Цела историја људског рода сажета је у беби која се развија, формира у мајчиној материци.

Знамо да чула могу да обману мозак. За то има много примера. Већина нас мисли да мозак види, чује, осећа, мирише али то није тачно. Мирис не долази у контакт са можданим ћелијама које нам дају информацију о њему. У завршном степену чулног опажања сви импулси вида, слуха, мириса стижу у мозак као струје електрицитета и површина мозга их сортира.

Ми смо још увек ембриони...физички, емоционално а нарочито духовно. Још увек смо полуформирани и треба да изградимо многе нове органе. Нови органи опажања треба да се тек испоље или пробуде из сна, а ту се првенствено мисли на

Трчање за дугом

отварање трећег ока. То је уствари духовно око за унутрашње визије - да види истину као целину.

Мозак ће да види само оно што ум жели да види. У хипнотизму, мозак хипнотисаног види оно што му ум хипнотизера нареди да види. Да направимо краћи резиме:

- свет око нас је илузија,
- материја је празна,
- све је енергија па и наше тело,
- наша чула су непоуздана,
- ми смо духовни ембриони,
- наши потенцијали су безгранични.

Људски мозак је као компјутер од милион долара који лежи савршено очуван али углавном ван употребе. Имамо латентну моћ у себи. Оне се показују свуда у великој варијацији паранормалних феномена на свим странама нашег спољашњег света. Потенцијал за њих лежи у самом човеку. Ако можемо да одржимо свесност док физичко тело спава, наше психичке моћи могу се препознати и користити. То и јесте сврха ове књиге да вас научи да препознате у себи, свако појединачно за себе да открије латентне скривене могућности свога ума.

Пинеална жлезда за садашњу медицину нема никакву корисну функцију, али сви хирурзи признају да тај мали орган стварно постоји. Новија истраживања нам управо показују да пинеална жлезда може да има запрепашћујуће квалитете само уколико научимо да је користимо. То би требало бити „Треће око“, прозор живота „кроз које би могли да видимо целе нове димензије свести ако откријемо како да гледамо кроз њега“.

По неким најновијим истраживањима та жлезда формира везу између човечијег „психичог тела“ и нервног система предводи суптилне импресије које прима подсвесни ум и сигнале које мозак може да „разуме“. Људски пинеал нема више ничег заједничког са чулним органом. Он нормално функционише као жлезда. Пинеална жлезда изгледа делује и као нервно ткиво, али је то за сада немогуће и наука такву могућност одбацује. Изгледа

Трчање за дугом

натприродно. Натприродно је уствари природно, само га наука није још објаснила.

Самим тим што наука нема још право решење, намеће се једна чудна теорија, односно хипотеза, да пинеална жлезда делује као врста уграђеног пријемника космичког зрака. Можда делује као врста регулатора који подешава телесни организам који зависи од количине космичког зрачења коју прима. Каква да је год истина наука је још далеко од разрешења тајни пинеалне жлезде.

Све смо ово објашњавали до сада овако широко да бисмо схватили саму срж, саму суштину, душу. Значи изводимо крајњи закључак да је душа састављена од неке врсте енергије. Али какве? Највероватније да је у питању „духовна енергија“. Од Бога нам дата. Они који су остали поред њега живе, како се тврди као у рају. Они који су се удаљили од њега, сваким часом се све више приближавају паклу односно самоуништењу. И у природи је тако исто, што даље од сунца све хладније, све мањи изгледи за живот, што даље од пећи све хладније, што даље од светлости, све мрчније! Што даље од љубави, то усамљеније! Што даље од живота то смртоносније!

ДАЛАЈ ЛАМА

Интересантна је прича о Далај Лами, духовном вођи тибетанских будиста и апсолутном владару мале планинске државе пре него што је 1959. године припојена Народној Републици Кини. Садашњи Далај Лама, што на монголском језику значи „океан мудрости“, четрнаести је по реду, али је, уствари једна те иста личност! У ово не само да верују милиони његових следбеника, већ су се његовим случајем бавили многи озбиљни светски научни умови. За оне читаоце који немају појма о чему се овде ради, изнећемо теорију о наводном „циклусу живота“. Последњи Далај Лама умро је 6.7.1935. Тачно тог дана, пар минута касније, родио се у једној сиромашној тибетанској сељачкој породици дечак. Ако је веровати традицији, у тог дечака који се први родио након што је Лама издахнуо, преселио се неуништиви Ламин дух! На основу чега се сме тврдити да је покојни Лама ушао у баш тог дечака? О томе води рачуна специјална екипа калуђера који су били задужени за бригу и послугу претходном Далај Лами.

Трчање за дугом

Уствари, дечак је онај прави уколико изврши препознавање. Пошто су пажљиво прикупили листе све мушке деце рођене тог дана и у току тог сата, калуђери почињу да елиминишу једно по једно дете, док не пронађу дечака који се родио први након Ламине смрти. Дечак без проблема препознаје „своје“ ствари, као и позната лица. Дечака ће васпитавати калуђери, подсећајући га на Будина учења и припремати га за будући позив владара и духовног вођу. Кажу да се овај циклус Ламиних реинкарнација до сада поновио четрнаест пута, и сваки пут би одабрани дечак „доказивао“ да је баш претходни Лама, односно једна те иста личност!

Један од ретких живих очевидаца препознавања Далај Ламе био је тадашњи војни заповедник Цаса Кинсангце кога сам пронашао у Њу Делхију уз посредство мог пријатеља Ничевана. Драге воље изашао нам је у сусрет и исте вечери испричао све о последњем Далај Лами.

Родитељи Далај Ламе живели су у Амдоу, свом завичају. Тамо су живели као једноставни ратари и имали мало имање, док њихов најмлађи син није откривен као инкарнација Далај Ламе. Село Амдоу налази се у Кини, провинцији Чингхаи, али га настањују готово само Тибетанци. Одатле су дошли на Тибет у главни град, „забрањени град“ Ласу са сином Лобзанг Самтен, живахним, досетљивим дечаком. Далај Лама значи „неизмерни океан“ и тај назив је монголског порекла. Најстарији син је још пре откривања Далај Ламе био препознат као инкарнација Буде, па је живео као Лама у манастиру Тагцхел. Средњи син Гјало Тундроп, школовао се у Кини, а Лобзанг Самтен био је монастички чиновник. Света мати имала је још и две ћерке а од њих млађа, Нгари Римпочеу је такође била реинкарнација једне светице. Тако је света мати, мајка Далај Ламе, као мајка трију инкарнација представљала јединствену појаву у будистичком свету.

Далај Лама, родио се 6. јуна 1935. године у близини великог језера Куку-Нор. Бог Ченрези је постао заштитник Тибета, а његове инкарнације краљеви земље Бо, како Тибетанци

Трчање за дугом

сами називају своју домовину. Монголски владар Алтан Кан, који је и сам примио будизам, подарио је Ченрезиним отелотворењима титулу Далај ламе. Садашњи Далај Лама је његова четрнаеста инкарнација. Народ не види у њему свога краља колико Живећег Буду. Један од ретких живих очевидаца препознавања Далај Ламе био је тадашњи војни заповедник Цаса, управо мој саговорник.

Пре него што је умро тринаести Далај Лама он им је указао како ће пронаћи следећег, четрнаестог Далај Ламу. Када је умро поставили су га у традиционалном Будином ставу окренутим лицем према југу. Али једног јутра затекли су му главу окренуту према истоку. Одмах су се обратили државном пророку. Он их је упутио на ходочашће до језера Чо Кор Гје, неби ли добили тамо савет. Прича се да сви који погледају у језеро виде један део своје будућности. Када је регент (врховни световни поглавар) након дуге молитве приступио чудесном огледалу, указала му се у води чудесна визија троспратног манастира са златним крововима, поред кога је стајала кинеска сељачка кућица са лепо изрезбареним зидовима. Сада су имали све божанске путоказе. Ипак им је требало две године да пронађу такав манастир и поред њега кућицу.

Када су дошли 1937. у ту скромну кућицу, нашли су лепог и бистрог дечака од своје две године. Ако знамо да је тринаести Далај Лама умро пре четири године онда се потврдило пређашње сазнање да после смрти не долази одмах до реинкарнације, већ пролази једно извесно време, у овом случају прошле су две године. То село налази се у области Амдо у кинеској провинцији Чингхаи. Препознавање се врши тако што би дечак требало да препозна своје ствари којима се служио у прошлом животу. Чим су закорачили у кућу дечак је притрчао једном ламом који је око врата носио бројаницу тринаестог ламе. Дечак је повикао „сера лама, сера лама“ и хтео да дохвати бројаницу са ламе који је чукао. Лама се преобукао у слугу али је дечак одмах у њему препознао ламу и бројаницу која је из манастира Сера. Дечак је

Трчање за дугом

одмах бројаницу ставио себи око врата. Показали су му многе ствари као бројанице, мале бубњиће којима је Далај Лама дозивао слуге, није ни погледао нов новцијати штап за шетњу са дршком од слоноваче и злата, већ је узео излизану стару палицу бившег краља. Дечак је из гомиле ствари узео само оно што је припадало тринаестом Далај Лами. Када су се уверили да је то стварно реинкарнација пређашњег ламе, претражили су дечаково тело на коме су пронашли сва физичка обележја бившег Ламе почев од ушију које су стрчале мало изнад главе па све до белега на горњем делу тела, изражени заматак другог пара руку овог четвороструког божанства. Сада су се уверили.

ТАЈЛАНД --- БАНГКОК

Док сам безбрижно дремуцкао у авиону, небо изнад Тајланда је било тако обично као и свуда у југоисточној Азији.

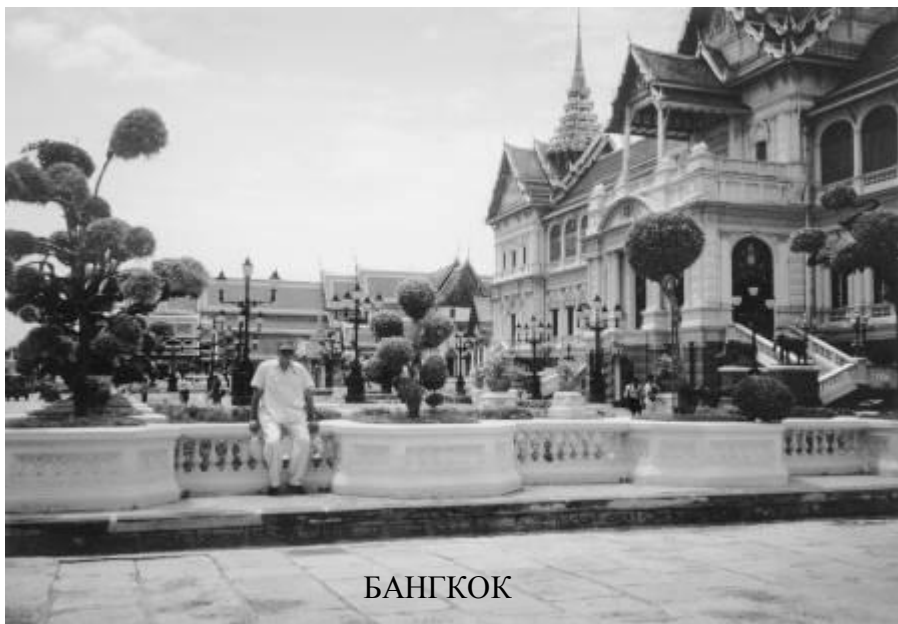
ГРАД КРАЉЕВСКИХ ПАЛАТА

Тек сам сутрадан приметио, удобно заваљен у хотелској наслоњачи, јарких боја, да је небо сасвим другојачије него код нас. Некако је нежно и меко јер испарења прашума и река стварају магличасти вео кроз који боје губе своју јасноћу. Ту нема јаких контраста између светлости и таме какве се виђају у сувом ваздуху пустињских пространа. Споре црвене реке, које се преливају из црвене у жуту боју су резултат блата, реке су про-

Трчање за дугом

сто блатњаве и у њима се купају жућкаста деца којима то не смета. Те троме реке заједно са том дечурлијом некако дубоко, тешко дишу под врелим сунцем, чак су и широки огромни листови непрегледне прашуме, црвене боје са благим прелазима ка жутој. Све је некако нестварно, све је некако жућкасто, реке, прашуме, деца.

Полако схватам да се налазим у Тајланду, земљи великој као десетак Србија, која захвата делове два полуострва, Индокине и Малаје. Тајланд се пре другог светског рата звао Сијам, што би значило златна земља. Сам данашњи назив Тајланд, значи, буквално преведено, „Земља слободних људи“.

БАНГКОК

Оно што је за Европу Дунав, или Нил за Египат, то је за Тајланд река Чао Праја, огромна, мутна, прљавица али која значи живот за косооке људе који живе на њеним блатњавим обалама. За разлику од Дунава, али слично Нилу у Египту, поврће, воће дивних боја и фантастичног укуса, дуван, шећерна трска, бибер,

кафа, пиринач, успевају на долинама које су плодне захваљујући поплавама, реке хранитељке, реке Чао Праја. Иако смо се возили удобним, шареним аутобусима поред реке, дивећи се змијастим стабљикама које су извиривале из блатњаве реке, на чијим су се врховима налазили лотоси са предивним ружичастим цветовима, некако се осећала лепљива влага упркос деловању расписничког сунца које је немилосрдно слало своје вреле зраке не штедећи се ни мало. Густа раскошна прашума расте до ивице реке. Наш пут је вијугао пратећи сјај сунца које је тамно зеленило прашуме претварао у пурпур. Све је некако било нестварно, ружичасто. Иза тог чудног, разнобојног лиснатог застора далеко напред су светлукли као златом опшивени шиљати храмови и златне пагоде поређане као када деца ређају коцкице. Осећали смо се некако чудно, као нека радознала деца. Управо смо пролазили поред плантажа кокосових палми, банаана а свуд цвркут предивних тропских птица свих величина и боја.

Поред златних пагода које су наговештавале сјај, луксуз и богаство, у исто време показивао се један сасви други Тајланд. Крај обале у води куће на кољу, као неке сојенице из Русије, од црвенкастог дрвета, или бамбусових стабала, са крововима који су имитирали пагоде, зашиљени, али су били не поплочани, већ покривени сувим палмовим лишћем. Испред кућа, на летњој несносној жеги, видим децу која се брчкају, мушкарце који су заклонили главе тропским шлемовима, жене са оним типичним шеширима од бамбусове трске, који им обично служе за рад на пиринчаним пољима.

Становништво Тајланда од око 40 милиона сачињено је од неколико етничких група. Најбројнији је народ Таи. Они су пре четири хиљаде година живели у Кини. Највећи миграциони таласи наишли су у тринаестом веку, у време када су азијски народи бежали пред покољима Кублај-кана. Тада су на територији данашњег Тајланда живели Кмери, које су дошљаци најурили јер су били многобројнији и основали своју престоницу коју су назвали Сукотај. Када су их неколико векова касније

Трчање за дугом

напали Бурманци, они су кренули низ жуту реку Чао Прају, до њене широке мочварне долине близу ушћа у море, и ту је пре два века основан Бангкок.

Резултат дуге сијамске историје је богата и независна култура, мада под јаким утицајем Кине, одакле су они уствари дошли. Такође се налазе и под јаким утицајем Индије, одакле су добили своју данашњу религију - будизам.

Имају огромну срећу да живе у једном од најплоднијих крајева земљине кугле. Ово је само једна од десетак земаља наше планете које се могу саме исхранити без увоза хране. Тајланд има огромно богатство у шумама скупocene тиковине, море и реке богате рибом, а његово рудно богатство је неисцрпно: гвожђе, угаљ, нафта, калај, цинк, манган, злато и драго камење!

Имали су срећу да су их сви ратови модерног доба мимоишли, а они из далеке прошлости су се свели само на неке инциденте са

суседном Бурмом. Обично се то завршавало витешком борбом два краља на слоновима. Такође су имали срећу да буду једина земља југоисточне Азије која је избегла поплаву европског империјализма у 19. веку. Као резултат свега тога је да се Тајланђани стално смеше, не можете видети нигде озбиљно или тужно лице. Слични су нама по томе што ако им се деси нешто лоше, ми кажемо обично, ма нема везе, Тајланђанин ће рећи: „Маи пен раи“ - не мари ништа. Оно што издваја Тајланд од

свих источних земаља је богаство. Пре сто година Европљани су описивали Бангкок као пловећи град са кућама на води. Он, град анђела како се зове на таи језику, данас то више није. Већина канала је поплочана и претворена у улице и авеније, а старе дрвене куће су срушене. На њиховом месту су никли прелепи хотели америчког типа, биоскопи са еркондишном, скупи ноћни клубови и ресторани. Фасаде облакодера прекривене су огромним биоскопским плакатима шареним као наша лицидерска срца. Кроз овај огромни град теку широки булеварии којима пролазе ђаци беспрекорно чисти, у белим кошуљама и плавим панталонама, док ред одржавају полицајци утегнути у америчке униформе. Самоуслуге су као на Западу. Поред Сингапура, Бангкок је свакако најчистији град у овом релативно прљавом крају света. Што човек дубље залази на исток, све више увиђа где је постојбина светске културе. Ипак и поред ове модернизације Бангкок није сасвим изгубио свој оријентални шарм. На његовој периферији могу се видети уски, лишћем прекривени канали, можете се дивити љупким дрвеним кућицама на кољу, наднетим над воду. Још многа деца иду у школу воденим аутобусима, жене нагих груди се купају у реци, а на обалама канала групице студенткиња седе на асурама и ручају оно што су купиле у покретним ресторанима. А ту су уски чамци у којима жене кувају и продају јевтино тањирине супе од ракова, макароне од пиринча и разне за нас непознате ђаконије и воће.

Срце Бангкока је чудесни град краљевских палата, манастира званих „ват“ и храмова од драгог камења, перли и шареног стакла. Сазидао га је 1785. године генерал Чакри, оснивач нове сијамске династије који је проглашен за Раму I. Тада је град заузимао петину целог Бангкока. Високи зид опасује једну фантастичну архиктетуру налик на илустрације источњачких бајки, али којој се не може признати нека велика уметничка вредност. Цео комплекс здања настао је за време девет монарха династије Чакри. Последњи њен изданак, краљ Фумибол Адуладај, данас је уставни монарх. Данашњи краљ је љубитељ једрења и компо-

Трчање за дугом

зитор цез мелодија, али је познатији по својој супрузи, лепотици Сирицит.

Да се опише краљевска палата старог Сијама или његов храм, требало је имати хартију од свиле, слова од злата и све то превучено јаркоцрвеним лаком. Све је бескрајно китњасто, сјајно, блештаво, светлуцаво, изрецкано, извијено, насликано, шарено, трептаво, раскошно, богато и разнобојно, пренатрпано украсима толико да за наш европски укус делује као шарена лажа. Па ипак је све весело и лепо, и са којим правом ми можемо рећи да је то кич и да није лепо? Тајланд припада другом географском положају, другој раси, другој цивилизацији, много старијој него што је наша, па је сасвим логично да су и њихова схватања лепоте другојачија од европских.

Кроз огромне капије од позлаћене тиковине улазим у поплочано двориште испуњено чудним разнобојним зградама. Човеку наједном застане дах и у глави, већ тешкој од тропске оморине, још се више заврти.

Пагоде изгледају као огромне свадбене торте на спрат са редовима извијених стреха, једних изнад других. Са њихових ивица висе мајушна сребрна звонца и певуцкају са сваким дашком ветра. Изрезбарени црвено лаковани шилци извијају се као рогови митолошких једнорога са сваке пагоде. Међу палатама од мрамора, злата, порцулана и драгог камења стражаре стилизовани лавови, обложени жадом и коралима, и огромне фигуре гротесних ратника зелених ногу, са зубатим маскама на лицу и топузинама од два метра у рукама.

Слонови од мрке бронзе стоје у круговима и изгледају као да само што нису кренули према нама у трептавом ваздуху.

Са кровова од сјаних црвенкастих и зелених порцуланских опека и златних кишобрана што стрме небу под облаке одбија се и поиграва ужарено тропско сунце. Пред вратницама дворца од црног абонаса са седефним шарама кезе се застрашујућа лица „нага“ и „гаруда“ а лепе златне „кињари“, полу девојке - полу птице, истурају округле груди, чудно извијене на

Трчање за дугом

танким птичијим ногама. У краљевској палати су мраморни зидови исликани цветовима. Златно резбарени престоли, један изнад другог, под златним шупљикавим кишобранима и над свима њима златан престо - чун на којем је некада седео Рама I, оснивач династије. Откуд престо у облику чуна? То је зато што је Тајланд земља воде која јој даје живот и краљеви су увек указивали рекама поштовање. Најлепши од многобројних сијамских празника је још и данас пловидба дугокљуног краљевског чамца до храма Јутра.

Поплава туриста, поплава светлости, поплава злата. Буда од жеженог злата у вату Траимитру, тежак пет тона, Буда који стоји у вату Пра Тоху, висок 32 метра, Буда који лежи у храму светог смоквиног дрвета. Поред њих је још на десетине Буда који седе, клече или леже, али сви од злата!

Трчање за дугом

Но, све те циновске буде од злата надмашио је један патуљак од 60-так центиметара. То је фамозни смарагдни Буда који се чува у дворском храму Пра Крео, као светиња над светињама целог Тајланда. У одблесцима злата и свећа једва се назире светлуцање његовог слабашног тела уздигнутог до под саму под њим обичне Буде чувају златне гране, поклоне раца из Малаје и владара Лаоса. Жртвени дарови народа су скромни: тањирџи са цветовима лотоса, посуде са пиринчом и златни листићи за лепљење. Тако се сваки од неколико хиљада Буда у Тајланду прекрива златом, али пошто у храму постоји промаја, листићи лепршају, па и падају на мраморни под храма. Но, нико се не обазире на тај силни златни прах.

Испред китњастог дворца, међу терасастим лејама, ћуљиви баштовани прекопавају земљу у мраморним саксијама. Чудно неко биље, није цвеће, нису кактуси, није украсно шибље. То су уствари патуљасте борови, стари ко зна колико деценија, вештачки смањени на начин и величину „бонсаи“.

Ако знамо да су краљеви уназад неколико векова имали по стотинак жена у харему, које су биле наводно дворске играчице, праунуке дворских играчица не играју своју чувену игру „девет драгуља“ само у краљевским палатама. Данас оне забављају туристе из целог света у локалима саграђеним у старом стилу првог царства Сукотаи, од пре пет векова.

Водич Сугатум

Трчање за дугом

Једне врло топле вечери стигао сам у павиљон од мрко црвене тиковине, хладећи се лепезом од палмовог лишћа. Седим на застртом поду на црвеним јастучићима, за дугим ниским столом од полираног дрвета. Пред сваким гостом гори свећа и поређано су у круг керамичке чинијице разних боја и једна већа чинија пуна куваног пиринча. Храна је углавном пријатна мада и не знам шта једем. Можда је боље тако. Но, то и није било важно. Много је била важнија атмосфера, љупке келнерице које су приносиле јело клечећи, другачије не би ни могле јер седимо тако ниско.

На подијуму је свирала сијамска музика-бамбусови ксилофони и пригушени гонгови-музика која је за наше европске уши, ипак, сувише необична јер подсећа на маукање мачака, сијамских наравно.

Затим су ушле мајусне, крхке девојке. све једна лепша од друге. Баршунаста лица су им била дивно нашминкама, а усне блиставе као рубини или црвени кинески лак. У одорама толико протканим златним концима и извезеним сјајним камењем да су изгледале као мали блиста ви идоли, са шиљатим златним крунама на главама, потпуно истим као што су златне „дагобе“ храмови, оне су се лагано кретале сценом играјући само својим ломним шакама на којима су позлаћени вештачки нокти.

Сваки покрет руке или главе је толико префињен и стилизован да једино неком сијамском краљу може испричати нешто узбудљиво!

Када су прелепе играчице скинуле своје зашиљене златне нокте и витороге златне круне и селе за столове да разговарају са гостима, повели смо разговор са нашим водичем, такође прелепом девојком Сутатум о „лепотицама ноћи“.

„Код нас је проституција нешто друго него на Западу“ рекла је она. Истина је да је Бангкок комерцијализовао своје дражи и да се данас задовољење страсти нуди-плаћено или бесплатно-по баровима, ноћним локалима и наравно, по чувеним салонима за масажу. После Вијетнамског рата су никли ови

наши хотели небу под облаке, аеродром Бангкок је постао раскрсница свих летова из Америке и Европе за Далеки исток, Аустралију и Полинезију, а девојке са сиромашног севера земље, а тамо су најлепше, спустиле су се у „град анђела“ да и саме постану анђели провода. „Код нас је уживање у љубави део вековне филозофије. Ми сматрамо да је то посао који се обавља из важних и пристојних разлога. Када сијамски мушкарац на улици сретне 'жену за уживање' како иде са својим супругом, он је поздравља и пита за здравље. Ту нема ничег срамотног. Треба да знате да су то већином жене из унутрашњости које се баве проституцијом да би уштеделе за куповину два бивола, рецимо. Чим уштеде довољно враћају се кући. Зато су овде код нас проститутке увек биле младе, свеже и често врло лепе. Неке остају, почињу да отварају ресторане или продају некретнине, али већина жели мале ствари, враћа се кући на север и оснива породицу“, говори даље Сутатом.

Мој водич Сутатом предложила ми је, за добру напојницу, да ми покаже нешто што обични туристи никада не могу видети, њено родно место, које се налази на ивици северне прашуме Тајланда. Потиче из племена које гаји опијум. Њени преци били су ту још пре доласка народа Таи и ни сада не признају данашње границе. Зову се Акак Карен Мео. Одлетели смо авионом до главног града те провинције, по имену Чијан Мај, који има око 100.000 становника. Како смо ступили ногом на тло, просто нам је свануло јер је температура била за 10 до 15 степени нижа него у Бангкоку. Уживали смо гледајући раскошне зелене планине у близини и удишући благ ваздух.

Овај део земље је постојбина сијамске културе. Чувен је по старим манастирима и селима занатлија, а највише по лепоти жена. Обучене у беле блузе и дуге узане сукње од тешке свиле, оне су ситно корачале док су им се на црној глаткој коси њихали низови јасмина и непознатог тропског цвећа. Обзиром да се налази се на северном путу којим су пролазиле бурманске и сијамске војске, Чијан Мај је био поприште борби краљева ових

Трчање за дугом

двеју земаља. Некада стратешки важан, сада је миран и провинцијалан, али интересантан због споменика, и лепих девојака.

Аутобусом смо путовали од једног до другог села специјализованих занатлија у околини града. Видели смо „сребрно село“ у којем су веште руке занатлија ковале дивне округле посуде, гривне и огрлице, затим „тиково село“ где су резбари стварали читаве расцветале површине у намештају од тиковине, тог скупогеног дрвета. У „лакованом селу“ љупке девојке су украшавале златом чашице и тањире и преливале их растопљеним лаком. У њеном родном селу где смо остали неколико часова, које се зове „свилено село“, потоци меке сирове свиле преливали су се пред нашим очима у нијансама свих боја. Можда је најдражесније било село одакле је потицала њена мајка, где смо посетили њене рођаке. То се село зове, „село сунцобрана“. Округли папирнати амрели шаренели су се поред пута до њене баке, као расцветане петуније. Њих су цртежима цветова украшавале лепотице, мало косих очију, занете у свој посао правећи се да не познају рођаку која иде са неким непознатим Европљанином, свакако незнајући да је она мој водич а не продавачица љубави.

Полако смо се удаљавали све више од Чијан Маја. Дрвеће ананаса, манга, пузавице пурпурне боје „пламено цвеће“ шилјатих цветова почели су замењивати импозантна стабла тиковине.

Кобра

Трчање за дугом

Гајење и продаја опијума у Тајланду званично је забрањена од 1960-те године. Али иза зеленог паравана џунгле врло је лако сакрити мале њивице мака. До ових племена је тешко доћи, и тако се древно занимање номадских племена наставља. Мада је то врло тежак посао а зараду узимају сеоски претпродавци све до европских дилера, њима остаје само скромна зарада, Они од тога живе и морају се задовољавати мрвицама које добијају. Желео смо да знам шта значи њено име на сијамском. Љупко се смејући рекла је „светла месечина“ и додала да се увек женској деци дају нека поетична имена.

Тајланд је данас најбудистичкија земља света и за сваког је мушкарца пожељно да буде калуђер бар неколико месеци. За то време он се понаша као прави калуђери, носи жуту тогу, пости до подне, не пије алкохол и нема телесног додира са женама. Три месеца калуђери студирају и размишљају о будистичкој филозофији, чију основу чине две идеје: да патња долази од сувише јаке жеље и да само љубав и самилост могу донети срећу.

Тамни камени слоновци, три метра високи, са зубима од праве слоноваче, чували су прилазе будистичким манастирима у околини Чијан Маја. Још издалека се видело мноштво огромних белих звона са копљастим врхом, урамљеним тамнозеленим прашумским лишћем. Из храмова, блештавих од плавих и црвених стаклића, излазили су калуђери обријаних глава. Једноставни платнени чаршав који је откривао једно раме био је елегантна одећа, као тога старих Римљана. Савршено озбиљни нису гледали у туристе који су се мували унаоколо не знајући шта пре да сниме, куд пре да погледају. Сваког јутра у Тајланду на стотине младих будистичких калуђера креће из манастира да проси храну. Они то чине немо, држећи бакарни тањир, али сваки Тајланђанин сматра својом дужношћу да пружи калуђеру макар шољу пиринча јер је и сам између двадесет прве и двадесет треће године исто тако просио храну, што није мимоишло ни самог краља Фамибола.

Полако се враћамо у Бангкок.

Трчање за дугом

Дочекује нас топли монсунски дан. Бангкошке улице украшене су фотографијама краљевског пара у природној величини. Бангкоку је тесно! А заузео је целу плодну низију југа. Стреми горе, ка небу, једином преосталом слободном простору, руши старе четврти да би на њиховом месту за трен изникле нове четврти бетонских зграда. Све време је несвестан да баш у том бетону лагано губи своју душу и надалеко чувен оријентални шарм.

Велики булевар Сукумвит роуд. Целом дужином булевара пружају се „бетонске ноге“. Степеницама се пењемо да бисмо прешли на другу страну улице. Горе смо могли да бирамо и да на некој малој железничкој станици ухватимо „небески воз“ најновије банкошко чудо, који је успео да регулише најзакрченији саобраћај ове регије. Његови становници су одушевљени небеским метроом. Ипак смо сишли и са оне друге стране улице ухватили тук-тук. То је моторизована рикша, која се овај пут кретала лагано по нашој жељи а не правећи егзибиције како то обично раде да би забављали туристе.

Човек који нас је возио није прелазио на тротоар између столова „уличне кухиње“ ни претицао огромне камионе од којих би видели само точкове. Нема јурњаве пречицом, ни провлачења кроз узане и мрачне соје - уличице, проласка кроз црвено светло. Тук-тук се зауставља испред нашег хотела. Дочекује нас ливрејисани портир. Пролазимо раскошно расхлађеним и мирисним салонима. Напољу нас дочекује влажно-топли ваздух, место на тераси изнад обале реке Чао Праја. Наручујемо увек исти Џасмин чај. На реци блеште дугачке џунке и лађе у облику пагоде које клизе према обали старог Томбурија. Изнад реке се назире руменкасто небо које наговештава залазак Сунца. Тај део дана зовемо сумраком, а они га зову санук. То је најлепши и најомиљенији део дана било где на Оријенту. Када попусти врелина, санук је уживање. Над реком су висили нагужвани, бременити и сиви облаци.

Пловећа пијаца

Банг Коу Ку, у преводу Село у сенци дивљих шљива полако губи епитет „Венеције Истока“. Устајем рано и чамцем прелазим на другу обалу ка Храму зоре. Око мене је мноштво људи са букетима цвећа. Стојим у реду да уђем у светилиште. На табли испред нас пише, улазница тридесет бата. Долазим до раскошног дела Ват Аруна. После изласка из храма враћам се у свој хотел најновијим бангкошким изумом - возом „Блу скај“ плав и сјајан споља, изнутра пријатан и беспрекорно чист. Бангкок сам доживео из ваздуха, са воде, пешке и готово лебдећи, овим необичним метроом који је јурио између кровова и велелепних облакодера. Бангкок сам доживео и духовно, где сам под раскошним пагодама у прелепом Забрањеном граду слушао излагање њиховог свештеника. Према неким источним религијама, а ту спада и Будизам, свештеник је тврдио да је овај материјални живот само једна велика „духовна школа“ кроз коју

Трчање за дугом

морају да прођу сви они који су на тај циклус пристали пре него што су се родили! То значи да сви оно духови, душе, који су се након стварања одметнули од свог Творца и пошли за ђаволом, морају сада у циклусима пролазити кроз овај жалосни свет који им је тај исти ђаво обећао и за њих припремио, све док се потпуно не ослободе неприродних жеља за влашћу, богатством, разним ужицима и осталим навикама којима су били везани за овај материјални свет. Тек тада, од свега тога очишћени, опамећени и препорођени, могу се ти „побуњенички духови“ поново вратити ономе који их је створио али у чијем царству нису били задовољни. Да би човек схватио појам раја мора претходно упознати пакао, односно материјални свет! Мада за нас Европљане ово тумачење изазива и чуђење и неразумевање, ипак морамо да признамо да у том учењу има много логике, ако се само сетимо ратова, бесмислених убистава, чији смо сведоци, свакодневних натписа по средствима информисања. Сетимо се само експанзије различитих секти које сваким даном добијају све више присталица, сетимо се само ширења нечега што је супротно природи, дроге, хомосексуалци, лезбејке.

Док сам слушао излагање тог будистичког свештеника, сетио сам се да и ми у Европи мислимо отприлике исто али нам је методологија другојачија. У Европи се све више упражњава регресија у науци. Сама реч регресија значи враћање уназад. Неки психолози и психијатри досетили су се да се помоћу хипнозе, људе могу враћати својим сећањима уназад, у ствари враћени су у своје прошле животе. Ако су они проживели неки прошли живот, поставља се питање откуда онда они у овом свом садашњем животу. Из безброј испитаних случајева не само у Индији, Тајланду, већ и у Америци, Европи сасвим сигурно и у целом свету, изводи се увек исти закључак. Сви испитани случајеви су причали исту причу. Сви су у прошлом животу чинили нека недела, па су се „задужили“ и сада су враћени поново у живот да се „одуже“. Врло конкретно, из неколико примера, схватићемо како то функционише. Ако је у прошлом животу нека

Трчање за дугом

девојка из чисте обести пријавила другу девојку инквизицији да је вештица, та недужна девојка је била жива спаљена на ломачи. Та девојка која ју је пријавила „задужила се“ јер је њеном кривицом неке одузет живот. Сада је враћена у нов живот у коме мора да се искупи за грехе у прошлом животу. Праћењем њеног живота видећемо како мора да заврши. У саобраћајној несрећи бива жива упаљена и изгорела је у онолико година колико је имала и та недужна девојка коју је пријавила. Рецимо та девојка је имала 25 година, значи и она ће погинути, односно изгорети када буде имала 25 година.

Пријатељ са Тајланда

Или други пример, ако је неко у претходном животу издао неке побуњенике рецимо у Француској за време Француске револуције, па је неки младић због тога изгубио главу на гиљотини, сада се тај младић који је пријавио, пошто одживи свој нормални живот и умре, враћа у нов живот да се искупи за недело у прошлом животу. Ако се прати његов живот видеће се да је он изгубио живот такође у саобраћајној несрећи када му је стакло са шофершајбне одсекло главу. Имао је исто година као и онај младић који је због њега изгубио главу на гиљотини која му је одсекла главу када је имао 30 година. И овај младић коме је стакло одсекло главу имао је 30 година.

Сада сам свом саговорнику будистичком свештенику, поставио једно питање које се намеће само по себи.

Зашто се „морамо“ враћати у овај живот? „Пре свега“, смеши се мој мудри саговорник – „реч морати уопште не постоји на ономе свету! Човек умире, напушта своје материјално тело и нађе се са друге стране овог живота, или како ви тврдите у паралелном свету! Тамо он поново долази до свести, али та нова свест је ослобођена материјалних стега, па самим тим је јача и чистија. Ту човек има јасан увид у свој управо протекли живот.

Уколико је човек одживео један честит, праведан и у сваком погледу исправан живот, дозвољава му се да пређе на 'виши' степен. Уколико је човек одживео један грешан, криминалан или непоштен живот, сматра се да га је узалуд провео и предлаже му се да се поново врати и покуша изнова. Укаже му се на почињене грешке и објасни шта овај пут треба да учини како би их исправио.“

А шта ако он на то не пристане, ако већ стално има моћ избора? Мој саговорник ми онда лепо објасни да он бива препуштен сам себи. Тај човек остаје сам са собом и себи сличнима у том првом, након смрти најнижем нивоу, у коме пре или касније схвати да је починио страшну грешку, јер са тог нивоа не може да се макне и да пређе на виши ниво где су прешли сви они који су честито одживели свој живот који им је Бог подарио. То

Трчање за дугом

значи ако је човек био бедни експлоататор других, мораће се враћати и одживети тачно толико година као потлачен и експлоатисан! Сада знамо отприлике судбине свих наших комшија, пријатеља, рођака, свих оних који су на јавној сцени и са којима живимо. Сматрамо да су се у доба транзиције многи „задужили“ а неки и „презадужили“ јер су присвојили, отели, покрали друштвену имовину коју су стварали сви а само мали број њих се обогатио на туђој муци и туђем зноју. Сви ти скоројевићи, новокомпоновани богаташи, тајкуни, добри домаћини, контроверзни бизнисмени, криминалци, убице, политичари који су створили амбијент да се народ опљачка, сви који су имали командну одговорност исто су се „задужили“ као и непосредни извршиоци гнусних дела којих смо сведоци.

Сви ће они остати на првом нивоу, пружиће им се шанса да се врате и да се искупе, јер сви они ће бити просјаци и биће експлоатисани, мучиће се и патити и биће награђени дуготрајним животом, који неће бити награда већ казна, док ће сви они који су живели поштено од свог рада а таквих је била огромна већина, прећи на виши ниво, приближиће се Богу.

Уколико је неко био бруталан и насилан тип, то важи како за професионалне, тако и за обичне убице, та насиланост се прати све до туче голоруког народа од стране полиције на свим меридијанима земљине кугле, сви ће они морати да се врате да буду пребијени, малтретирани и злостављани од других, јер човек мора на сопственој кожи искусити правду и тиме отплатити своје грешне дугове.

Сетих се једног питања које ме је мучило а које се није уклапало у горе наведено. А шта ако је неко некога случајно убио, рецимо у саобраћајној несрећи или кафанској тучи? Па природно, мора се вратити како би и сам био убијен, и то онолико пута колико је људи усмртио! Не заборавимо да је сав и свачији живот дошао директно од Бога. Он, и само Он, има право на наше животе и нико други. Чак ни ми сами не можемо одузети себи живот, јер није наш, оно што није наше не сме се

узети. Дакле сваки одузети живот мора се вратити Њему, јер од Њега нам је дат! Да би се дуг што праведније вратио, мора се умрети насилно и под истим или сличним околностима под којима је туђ живот био одузет!

Шта ће се десити са оним јадником који је одузео многе животе, са неким ратним злочинцем, па се боји или не жели да се врати да то отплати? Мој саговорник блаженственог лица и умиљатог погледа само ме погледа и тихо рече: „Ништа!“ Од момента када смо се од Бога одметнули, ми сами и нико други одлучујемо о својим судбинама. Такав ће злочинац остати на најнижем нивоу, све док не буде заувек уништен.

„Али живот је неуништив, зар не,“ подсећам га. „То је тачно, али само делимично. Видите, када је бог створио људе, он им је обећао вечни живот уколико остану поред Њега. Али када су се људи одметнули од Бога и пошли за ђаволом, како ви хришћани сматрате, смањиле су се њихове шансе за вечни живот, јер што год смо се више одвајали од Његове светлости, то су наше шансе у погледу вечности опадале! То вам је као и са овом орхидејом испред нас, која нас овако скрушено посматра док разговарамо испред ове пагоде, уколико је склонимо од сунца, она почиње да вене, да умире, док потпуно не угине.“

Значи Исус је на то мислио када је говорио: „Они који не буду следили мој пример, погинуће!“ „Ако ово не разумете што сте рекли, односно цитирали“, подсети ме мој саговорник, „знајте да постоје две смрти - физичка смрт и духовна смрт! Физички можемо умирати колико год хоћемо, јер нам је други живот загарантован. Али када се тамо нађемо, схватамо да ћемо тамо 'погинути' уколико се исувише удаљимо од Бога и његове светлости! Јер као што орхидеја умире без светлости, без фотосинтезе, тако умире и душа без љубави онога који је створио! Душа ће се распасти у ништавило без Бога, тог животворног извора светлости и љубави.“

ПАТАЈА --- ТАЈЛАНД

У једној далекој и немилосрдој игри таласа који су били резултат подмуклих звука са дна Индијског океана, из океана је изронило полуострво на коме су Тајланђани направили предивно месташце које је временом прерасло у туристичко насеље по знато свим туристима света. Назвали су га Патаја.

Излазим из авиона и улазим у аеродромску зграду и прво што уочавам је осликан зид са митолошким ликовима где доминира, а ко би други него Буда. Увек насмејани домаћини пожелели су нам добродошлицу и упутили нас да изаберемо један од минибусова који су офарбани јарким бојама са мотивима флоре и фауне Тајланда. Од аеродрома путујемо са минибусом са широко отвореним прозорима ка хотелу где нас чека наш домаћин. Успут пролазимо поред неколико богатих река, чије су обале обрубљене шумарцима бамбуса. У даљини се виде групе црвено-смеђих тикових дрвета. Пролазимо поред неколико пиринчаних поља, затим следе благе падине са високим кокосовим палмама и на њима се њишу домороци на свом послу, скидајући плодове и припремајући их за сутра да их изнесу на шарене и пребогате пијаце које су намењене туристима. Љубитељи банана из минибуса чежњиво гледају плантаже банана поред којих пролазимо, док нам благи поветарац који нас милује у знак добродошлице, доноси опојне мирисе кафе или чаја, нисам баш сигуран јер је мирис помешан са мирисом ваниле. Увек насмејани возач нашег минибуса провлачи нас путем засутим тунелима зеленила до нашег хотела, једног од најлепших у Патаји, који се налази у окружењу цветних вртова, високих палми, отворених тераса, дивних базена, загледан у коралне обале и спрудове Индијског океана. У плићем делу базена смештене су барске, мермерне столице,

насупротив бара који се налази у базену, где се после купања у базену можете освежити и неким егзотичним пићем. Чим сам се сместио у собу одмах сам отишао на плажу где сам посматрао смирај љубичасто наранџастих боја вечерњег сунца које се њишу над црвеним коралним спрудовима. Сунце жури да нађе спокој у врелој тропској ноћи, јер се уморило од јутарњег израњања из огромне пучине океана у врелом загрљају са плодним тлом полуострва, остало је док и последњи ружичасти бљесак не напусти влажну и лепљиву тишину пешчаних обала.

Тајланђани се буде са првим сунчевим зрацима. Кроз танке засторе хотелског прозора чекајући свог домаћина да дође по мене, гледам их како одлазе на пиринчана поља. Мој домаћин, будистички калуђер долази тачно на време по мене. Прихвата мој предлог да разговарамо не у хотелу већ шетајући поред мора. Он ми предлаже да обиђемо пиринчана поља на којима махом раде мушкарци. Пиринач се узгаја на терасастим пољима која се нижу једна изнад друге. После два месеца зрења како ми објашњава мој домаћин, вода се испушта на ниже терасе, а пиринач на сувом зри још два месеца. Шетајући живописним путевима, нашли смо се покрај пиринчаних поља баш у време жетве. Жетва пиринча је највеће славље на Тајланду, мада се то у Патаји као једном изразитом туристичком месту не уочава. Над ивицом пиринчаних поља надвијају се палме. Били смо присутни случајно када је неким уморним жетеоцима понестало воде у крчазима, жеђ су гасили пресецањем разбокорених грана палми и из сваке палме истекне по литар воде. Извор питког и лековитог сока налази се у зеленим кокосима, пресецањем тамних лоптастих плодова. Желео сам да пробам и ја и питао сам га колико бата кошта један литар сока. Само се насмејао и рекао, ништа. Шума части, шуме кокоса заустављају пиринчана поља која би се ширила у недоглед, а сада смо између стабала кокоса пробијајући се, наишли на биљку мени непознату у облику пузавице на најароматичније воће Тајланда, афродизијак, пеши воће, воће страсти, а облик и боја подсећају на наше кајсије.

Трчање за дугом

Обрао је неколико плодова и шеретски се смејући дао ми је уз коментар шума части, а касније ће твој водич коју сам оставио поред хотелског базена. Она није морала да чека на шуму већ јој је у хотелској продавници стајала на располагању палета дивног воћа, тамно љубичасти плодови мангустана, са укусом зрелог грозда, зелено жуте папаје, укуса сличног дињи, освежавајући плод авокада, или дуријан чија је кора зелене боје, подсећа на склупчаног јежа, сладуњаваог укуса и најскупље је воће. Знајући мог водича сигуран сам да то неће ни пробати, за њу је манго божанско воће.

Враћали смо се поред плантажа банана, мој свештеник, домаћин објаснио ми је да на Тајланду има преко двадесет различитих врста банана. Најукуснија је краљевска банана, док се највише гаје мале шиљасте банане поред којих смо управо прошли уз његов коментар да ћу имати прилике да их једем у његовом дому као поховане и посипане шећером у праху и то је њихова највећа народна посланица. Нисмо ни приметили да нас испраћа мирис зрелине пожњевеног пиринча, у који се утапа мирис зрелог тропског воћа и топао слани ваздух са коралног мора. То се осећа само предвече. Пошто смо дан провели у размени мишљења и необавезном ћаскању, договорили смо се да сутра обиђемо његов мали храм и да се упознам са религијом и обичајима Тајланда на лицу места.

Храм се налази на прелепом брежуљку у самој тропској шуми далеко од буке савремене цивилизације која је дошла у Патају са најездом туриста из целог света. Као што је Акапуло најлепше летовалиште на свету, тако је и Патаја најлепше летовалиште Азије.

Храм је саграђен у десетом веку, од црвене опеке и допуњен са нешто мало вулканског камена. Украшен је богатим рељефима исклесаних у камену који представљају чудовишта из митологије, змајеве, демоне између рељефно приказане прашумске флоре. У храму се тог дана одржавала свечаност одгајивача пиринча. Они олтару храма дарују плодове свога рада, а заузврат

Трчање за дугом

добијају свету воду коју у посудама од бамбуса носе кући и њо-
ме прскају пиринчана поља да боље роде.

Уз степенице пеле су се шармантне девојке са венцима
воћа и цвећа на глави у дугим белим сукњама а погледе су скри-
вале рукама. Најженственија, најљупкија женска бића управо се
налазе на Тајланду. Нису то расне лепотице, али имају неодо-
љиви шарм, који су управо показале данас у храму. Остали ме-
штани носили су корпе са воћем да храмовима дарују плодове
свог рада, воће, поврће, цвеће, уз одавање почести својим умр-
лим и својим далеким прецима за разлику од сличних обичаја
Грка, Римљана, Маја, Ацтека који су умрлима приносили жртве.
Ту смо на миру окончали нашу дискусију.

Сутрадан смо се поново нашли и срели са свештеником
из неког другог будистичког храма који је стручњак за прори-
цање судбине гледајући у длан. Да би изрекао судбину, монах
мора духом да отпутује из властитог тела. У њега тада улази
храмско божанство, које отпочиње са прорицањем судбине гле-
дајући у мој длан. Тако монах својом медијском сеобом омогу-
ћује божанску објаву. У такве приче верују сви на Тајланду.
Приближавајући се храму, из храма је већ допирала пригушена
језива музика. Унутра нас је дочекао сабласан приказ, са свих
зидова кезиле су нам се ужасне гримасе и мртвачке лобање! У
тешко окађеном простору тешко се дисало. Младог монаха упра-
во су довели из његове одаје. Заузевши положај лотосовог цвета
монах се задубио у концентрацију. Пришао сам и дао му леви
длан који је он окренуо на горе, удубио се у њега, док сам ја по-
мно пратио сваки његов покрет. Изгледао је као да се у њему
знакови живота полако гасе. Сваки покрет је утихнуо, остала је
само укочена маска. А онда одједном извило се његово тело!
Жамор је прострујао двораном. Бог се уселио у њега! Медијум
се све више тресао, а крупне грашке зноја облиле су му чело.
Ужасни телесни и духовни напори ових сеанси мора да им гутају
сву снагу. Трзаји су постали све јачи, лице му је набрекло, осуло
се црвеним печатима, а кроз стегнуте зубе почео је да прича.

Трчање за дугом

Поред њега стајао је други монах са оловком и папиром у руци и записивао је оно што је он говорио. После мене приступио је следећи знатижељни Европљанин, заправо Немац који је као и ја желео да чује своју судбину. Сада је онај монах пришао мени и упитао ме на ком језику желим да добијем папир који се односио на мене. Одговори сам на српском. Учтиво ми је објаснио да за тај језик нису ни чули, већ да изаберем један од познатих светских језика. Одлучио сам се за немачки. После симболичне надокнаде добио сам урађен на савременом компјутеру тачан опис моје прошлости, мог садашњег стања, моје будућности на основу описа мојих карактерних особина. Када сам прочитао нисам могао да верујем, па ја који знам све о себи не бих могао тако да напишем о својој прошлости. С обзиром да је од тада прошло десетак година могу само да констатујем да ми је погодио и будућност, чак и то да ћу се бавити писањем књига, што ми је тада било смешно. Ја и писање књига, свашта!

На Тајланду раде сви, чак и деца. Посматрам са прозора како ујутру, када се море повуче и када на коралном песку остане мозаик најразноврснијих облика и боја шкољки, дечаци и девојчице истрче из својих кућа, покупе их и однесу у радње својих родитеља. Потом седају на мале дрвене столице поред радњи и вешто нижу шкољке и пужиће у богате ниске које продају у својим малим радњама, као огрлице, наруквице, сувенире. Ту се такође негује уметност резбарије у абоносу, махагонију, тиковини. Увече док сам шетао поред тих малих радњи посматрао сам младиће који су снагом своје маште кројили из дрвета фигуре богова, играчица, демона из спегова „Рамајане“ и „Махабхарате“ мајмуна, са длетом и чекићем их обрађивали и ситно резбарили без претходног уцртавања црта у дрвету.

У тој природи набубрелој од снажних сокова који прожимају разбокорено лишће и цвеће, сликари су са заносом стварали и налазили мотиве за своја сликарска платна. Ту се за сликање често опредељују и читаве породице. Обишао сам једну где су ме одушевила деца од шест и седам година старости која су

стварала сликарска платна и откривала свој наслеђени таленат. Уз освежење сокова, папаја, манга, грејпфурта, ананаса одабрао сам насумице један сок и две слике и задовољан напустио породицу која се издржавала од сликања бујног зеленила, играчица, мора, митолошких личности.

Тако сам завршио своју посету мом пријатељу, будистичком свештенику Тинг Шингу, поздравили смо се и враћао сам се за Бангкок аутобусом да бих боље упознао Тајланд. Пролазио сам кроз насељена места и запазио колико су Тајланђани вредни. Они увек нешто раде. Када смо правили паузу у једном малом месту, одмах сам из аутобуса приметио групу младића који су седели на земљи, прекривеној ретком травом и плели су од бамбуса корпе, шешире, подметаче и безброј малих ствари потребних за домаћинство. Пут се полако отима од прашуме, влажне климе и монсунских киша. На следећем стајалишту у неком живописном селу упозорени смо да се налазимо у шуми где има много мајмуна у шта смо се убрзо уверили, али и упозорење да пазимо своје ствари јер их мајмуни тако вешто украду и односе у џунглу. То су мајмуни аматери који краду из радозналости, док у Бангкоку постоје дресирани мајмуни који краду и односе ствари свом власнику, дресеру.

Наш последњи одмор десио се у једном малом градићу надомак Бангкока. Ту смо имали прилику да видимо нешто очаравајуће што оставља снажан утисак. Посматрали смо младе плесаче и плесачице који изводе импресивне игре љубави и снаге, игру Сите и Раме, уз пратњу демона, мајмуна. Прашумско зеленило је декор за њихову игру. Са близу стотинак покрета очију, обрва, главе, руку, стопала, уз музику која се свира на бамбусу, у живописним костимима јарких боја, где је осликана борба добра и зла и где увек побеђује добро над злим, борба добра и зла симболично представљена кроз плес младих девојака и дивљу игру звери из прашума

Када лепршаве играчице напусте позорницу на крају вечери плес лелонг је заиграло неколико најталентованијих. Лелонг се плеше

Трчање за дугом

затворених очију све док у младом телу постоји снага за плес. Када девојке падну од замора у транс, прихвате их и одводе са позорнице.

СИМПОЗИЈУМ СВЕТСКИХ ПСИХОЛОГА

У Мексико Ситију

Мој поновни одлазак у Мексико Сити, започет је обиласком вулкана који се надвио над Мексико Ситијем, Попакатапетл. Ветрови су вулкански прах лаве разнели, кише га залиле и оплодиле земљиште. Преко црних вулканских врхова путују бели и плави облаци.

Симпозијум

Трчање за дугом

Иза нас остају пепељасти вулкански брежуљци прошарани зеленим травним оазама.

Ту се нлази се један од најснажнијих вулкана Попакате-петл. Док се једва назире у млечно белој магли слушах потресне приче о вулканима. Над раскошном природом Мексика надвијају се црни димови који слуте несрећу, страву и ужас, као опомена, као претња. Затресу се врхови заборављених вулкана и усијана магла и лава у дивљем бесу спрже земљу и људе у пречнику од неколико километара. Сећа се мој водич и пријатељ Мигуел, Мексиканац, приче како се не тако давно црни дим устремио у висину, а ужарени ватромет лаве је, као декоративни обруч, облио купу високог вулкана, да би се сјурио низ брда и праћен земљотресом рушио све пред собом.

После приче о природном вулкану, отишао сам да остварим сврху мог поновног доласка у Мексико Сити, да присуствујем у Националном музеју, за јавност затвореном Симпозијуму светских психолога. Ту се такође радило о вулкану, али вулкану који се налазио у нама, у нашој подсвести. Намерно сам обишао прави природни вулкан, да би се упознао са страхотама и снагом нечега где смо ми људи немоћни, већ смо само неми посматрачи. Тако је и са вулканом у нама, само смо неми посматрачи нечега, што не разумемо, не схватамо, а ипак смо не само очевидци, већ и учесници нечега што се нама дешава. На овом симпозијуму биће приказан само мали део врха куполе вулкана, наше подсвести док је све остало и даље обавијено велом тајни.

У научном свету претпоставке су једно, а докази сасвим нешто друго. Отишао сам као велики скептик, јер све ми је то некако било нелогично, невероватно. Говорило је двадесетак психолога, психијатра у свету чувених регресиониста из Америке, Европе и Азије. Ја сам био једини који је само био посматрач, који је мудро ћутао са бележницом у руци.

Мада су ме готово сви њихови резултати и налази запрепастили, др. Клаус Шумахер из Берна у Швајцарској, највише ме је изненадио својим једноставним научним анализама

Трчање за дугом

неколико случајева из његове богате праксе психоаналитичара регресионисте. Оно о чему нам је том приликом говорио граничи се са научном фантастиком, па ћу укратко овде препричати. Његово излагање сводило се само на једно питање. Јесте ли већ живели раније? Никада о томе нисмо размишљали на такав начин. А зашто да не, зар није нормално да се и то запитамо. Да ли вам се икада у животу учинило да сте већ били у неком месту или објекту, да вам је то све накако познато а добро знате да нисте, да се сада налазите по први пут. То исто важи и за ваше снове. Однекуда вам је та зграда, слика, околина, намештај, позната, али се не можете сетити откуд! Зар се нисте необјашњиво узбудили на пример када сте видели неки предмет који припада прошлости, зар се никада нисте узбудили када сте чули по први пут неку песму која припада прошлости? Да ли сте се икада запитали зашто волите баш звуке клавира или гајди када никада нисте свирали на њима? Зашто баш гитара или виолина, зашто латиноамеричке песме, или романсе, или можда шансоне? Зашто се бојите да видите крв, зашто се плашите оштрих предмета, зашто се стално закључавате усред белог дана и проверавате браве, или ватру у пећи? Зашто се осећате скучено и непријатно у лифту, малом простору, зашто никада не бисте радили у киоску? Подсећали вас можда на хелију тамнице у којој сте провели добар део вашег прошлог живота? Избегавате оштре предмете јер сте вероватно погинули од њих у прошлом животу? Да ли се бојите ватре јер вас је већ једном прогутала у прошлом животу?

Ако вас не прати ни једна од оваквих или сличних сећања или неуроza, онда будите сигурни да сте у овом свету по први пут!

Али то је веома опасно! Јер сада управо имате шансу да се задужите до грла и отпочнете свој циклус враћања у живот!

А када мало боље размислите о животу као таквом, не чинили вам се да би то могла да буде велика „казна“? Није ли живот који водите препун најзамршенијих замки, искушења, ризика, сумњи, двоумљења, страха, сталном борбом за успехом,

Трчање за дугом

храном, угледом, престижем и многим другим високим и ниским стремљењима? Па шта је ту лепо? Да ли је живот казна или награда, сада нека свако од вас анализира свој живот и нека одговори себи?

Све у свему цео симпозијум се свео на бројне, проучене и доказане примере регресије из њихове праксе, до којих су дошли регресијом, уз помоћ хипнозе, када су свог пацијента враћали регресијом у прошли живот и када је он описивао где је, како и када живео. Говорили су само о оним случајевима које су могли да провере. Водили су своје пацијенте у та места која су они описивали где су они препознали скоро све из прошлог живота.

Из безбројних примера издвојићу само један који је мало карактеристичнији од других. Прича почиње 1867. одмах по завршетку мексичке револуције стрељањем цара Максимилијана. У току тих завршних обрачуна са контрареволуционарима, млади и амбициозни поручник револуционарних снага Педро Валдез, нашао се пред војним судом због убиства једног старог свештеника. Уствари он је убио укупно пет, али је стрељан само због свештеника.

Пошто се „освестио“ с оне стране, Валдез је помислио да је вероватно тешко рањен јер је лежао на леђима и у бунилу му се приказују страшне ствари. Призор у коме се нашао деловао је стравично. Са ужасом је приметио око себе мртва тела својих бивших жртава? Почео је да трчи од тог места и да тражи помоћ, али мада је широм отварао уста није успео да изусте ни једну реч. У силном страху он је наставио да трчи између силних лешева, тада је приметио неког усамљеника који је седео на неком обезглављеном лешу, поред себе је имао дугачак мач. „Шта је ово? Где сам ја? Какво је ово место?“ питао га је Валдез без гласа. Овај му се обратио не отварајући уста. Ти си умро. А налазиш се у свету који си себи обезбедио за живота! Пакао? Севну Валдезу ужасна идеја.

Трчање за дугом

„ Назови то како хоћеш“, одговори му овај без гласа. Валдез је брзо схватио да они разговарају путем мисли. Авај, кукао је младић у себи, шта сада да ради, ако Бога има!

„О, Бога има!“- одмах га обавести онај безбојним гласом читајући његове мисли. „Као ни ти, ни ја у њега нисам веровао. Још мање сам га се бојао. Зато сам овде и остаћу до краја свог времена!“ Овај му се тада представи и рече да је за живота био турски јањичар, суров човек без трунке савести или милости. Побео је својом руком око триста људи то су махом сви они лешеве око њега, ту има жена чак и деце.

Турчин му објасни да су њих двојица до сада служила ђаволу у животу а да ће од сада имати посла само са Богом? Како? Врло једноставно, уколико не успе да врати Богу одузете животе, мораће остати у овом ужасу до судњег дана, када ће бити заувек уништен са свим осталим злим дусима.

Сада је јасно схватио да постоје две смрти: једна физичка коју је управо доживео и друга духовна и коначна.

Али пре коначне смрти Бог ти пружа још једну шансу да се искупиш, односно да му вратиш оне животе које си му одузео. Значи мораш се поново вратити у живот и тамо погинути онолико пута колико си живота узео и под истим условима. „Ако си се стварно покајао и спреман си да се вратиш поново у живот онда се упуту према оном светлу на хоризонту“, посаветовао га је на крају Турчин. Он се убрзо упуту у правцу тог трачка светлости на хоризонту од којег је зависила судбина. Путем је наилазио на многе војске, официре, свештенике, па чак и краљеве са крунама на главама! Постало му је временом јасно да се овде не налазе само директни извршиоци злочина, већ и они који су те масовне покоље наређивали или их благословили! Слика се почела полако мењати и уместо брда искасапљених тела, сада су унедоглед лежала мртва тела али не искасапљена већ живи костури, веома мршава тела људи, жена и деце. Валдез одмах схвати да се ту ради о милионима оних који су помрли од глади,

Трчање за дугом

немаштине или изабљивања! Ту и тамо су се виђале групе људи који су били директно криви за судбину ових несрећника.

И на крају пута сачека га једна прелепа девојка сва у белом и њему се учини да је то неки анђео. Али га она одмах обавести да она није никакав анђео, већ обична девојка коју је Бог послао да му помогне јер је чуо његово искрено кајање.

Молио је девојку да му помогне јер се више никада не би вратио у онај пакао. Оно уствари није пакао објасни му девојка. То је „душевни“ свет који сте ти и теби слични живели! У њему нема дрвета ни цвета, јер никада у животу нисте погледали, помирисали или помиловали! Тамо нема плавог неба јер вас оно никада у животу није интересовало! Тамо нема животиња јер сте их ти и теби слични одувек мрзели и шутиралаи и убијали! Нема ни боје јер вас је увек привлачила тама! Па шта си онда очекивао од овог света када знаш за живота какав је био твој? Смисао твог живота је насиље и смрт! Овде се зато налазе продукти твог и теби сличних живота. Гомиле унакажених телеса, мучених и спалених, силованих и понижаваних, пребијених и малтретираних!

Девојка га је одвела за собом да га припреми за „повратак“ у материјални живот. Валдез ће се морати враћати у оном реду по којем је побио својих пет жртава.

Тако се Валдез поново родио у САД и нашао се у Другом светском рату као заробљеник! Умро је у подруму Гестапо затвора од батинања! Тачно је тако он у својој двадесет четвртој години пребио своју прву жртву, једног младог заробљеника! Када је умро угледао је поред себе ону исту девојку. Валдезу се сместа повратила сва избрисана меморија. Његов први дуг је исплаћен.

Затим су га вратили у облику једне лепе младе новинарке у САД која је кренула са ТВ сниматељем у Ел Салвадор да сними герилско ратовање и интервју са локалним командантом. За то је сазнала ЦИА, јавила властима у Ел Салвадор, ови дочекају ТВ екипу, где их војници побију мачетама а новинарку брутално силују, испаливши јој на крају метак у уста. Тачно тако

Трчање за дугом

је Валдез силовао и убио једну младу америчку новинарку која је дошла у Мексико да извештава о тадашњој револуцији!

Још се сиромах Валдез морао враћати три пута, мучити, трпети и умирати најстрашнијим начином, како би тачно одживео животе оних којима их је онако глупо одузео!

Сада је Валдез изравнао дугове према Богу, вративши му пет одузетих живота. Сада је он уствари на нули, тек сада је стекао право на повратак у „сopствени“ живот у којем ће морати да докаже да се заиста покајао и поправио.

За ову горе изнету регресију постоји тачно проверена и историјски верификована документација да се Валдез тачно пет пута појављивао у различитим животима које је заслужио због учествовања у убиствима током мексичке револуције.

Када се после седам дана завршио симпозијум и уместо да будем задовољан резултатима истраживања тих предавача ко-

ји су изнели не само хипотезе својих размишљања, већ и теорије које су проверене, уместо да будем задовољан мени су се наметнула нека питања сама по себи. Само да их набројим.

Како долази до реинкарнације и зашто? Шта их условљава и ко су „више“ инстанце које о судбинама тих људи одлучују? Како се то ради? Када „дух“ тачно улази у људско тело и на који начин? Може ли се карма окајати и тиме спречити поновни повратак у овај материјални свет! Има ли само кажњавање икакав значај на

отплату наших грехова? Где престаје „мана“ а почиње „грех“?

Шта је то и како изгледа „Књига живота и смрти“ у којој је записан свачији живот и његова судбина? Ту у Мексико Ситију, чуо сам да се на пола пута према Акапулку чувеном светском летовалишту на обалама Тихог океана, налази градић Гвадалупе са највећом католичком црквом у Мексику, а за то место где је изграђена црква стоји легенда коју и наука потврђује да се баш ту указала житељима тог градића, Богородица. Да се „Књига живота и смрти“ у којој је записан свачији живот и судбина, налази баш ту у тој велелепној католичкој цркви. Одмах сам се упутио у Гвадалупе и пронашао бившег свештеника по имену Падре Гомез (отац Гомез) који је ушао у конфликт са Црквом због свог оригиналног гледања на свет и по препоруци тадашњег Бискупа, он је напустио Цркву, посветио се науци и постао доктор психологије и религије.

Овај врсни познавалац људске душе, бавио се неким стварима које Црква строго забрањује. Са одушевљењем је пристао да разговара са мном када је чуо да долазим из Југославије, није баш тачно знао где је Југославија, Пољска или Чехословачка, али је зато знао одлично ко је Тито. Одмах ме је питао да ли сам видео Титову бисту у Алеји великана када сам ишао у Национални музеј на симпозијум. Свакако да сам видео и почели смо разговор у једној опуштеној атмосфери поред бистрог поточића који је извирао из једне стене и спуштао се уз саме бисте направљене од мермера које су показивале Богородицу, Исусово рођење и Краљеве који су дошли да се поклоне Исусу пратећи звезду водиљу.

За Гомеза су мештани говорили да је Исус у фармеркама јер се тако понашао, помажући мештанима на сваком кораку. Укратко сам изнео господину Гомезу моју теорију о паралелним световима допуњену са излагања из Мексико Ситија као и о мојој намери да напишем једну популарну књигу забавног карактера. Запео сам код реинкарнације и потребна ми је његова стручна помоћ.

Трчање за дугом

- Шта вас конкретно интересује? - било је његово прво питање.

- Да ли се „Књига живота и смрти“ налази у Цркви Гвадалупе и како сте је ви схватили?

- Где се књига тачно налази ускратићу вам одговор, али књига стварно постоји и одговорићу вам на свако ваше питање у вези са њом.

Гвадалупе кип Богородице

- Како се врши одабирање повратника у овај живот? било је моје следеће питање. Они очигледно, имају неку врсту „небеског компјутера“ у који су унети подаци о сваком рођеном човеку на овој планети. Поред тачног часа његовог рођења, тамо је записан цео његов живот, као и околности под којим је прекинут. Када човек умре и пређе у паралелни свет тамо му пуштају кратак „филм“ његовог живота, подсећајући га на добре и лоше тренутке које је имао. Он сам мора закључити да ли је способан за даљи прогрес, или се мора вратити на „дошколовавање“.

- Да бисте ме лакше схватили мораћу да почнем из почетка, рече мој саговорник. Када је у првобитном рају дошло до побуне и одвајања од Бога - објашњава ми он - сви који су кренули за ђаволом пристали су, самим тим, да буду рођени у материјалном свету. Како не би дошло до „гужве“ и неспоразума, сви смо ми извукли неку врсту лутријских бројева! Само Бог и његови анђели су знали ко ће постати ко! У књигу живота и смрти већ су били унети сви бројеви и њихове судбине! Тако је број „1“ постао Адам, односно први човек, односно први дух који се „уселио“ у једно од тела човеколике животиње! Тако су

Трчање за дугом

неки од нас постали војници, неки су се родили као будући ловци, неки као краљеви и тако даље. Из историје видимо да су многи краљеви, папе, принчеви и други људи високог рода били управо прави криминалци! То је зато што смо се ми одметнули од Бога, постали смо ђаволови следбеници! Да смо били бољи и паметнији, остали бисмо поред Бога! Као што су некада криминалци иселјавани на далеки континент Аустралије, тако је Бог иселио нас у овај материјални свет!

- Значи ми немамо право да се жалимо на нашу судбину?

- Природно да немамо, па то је тачно оно што смо сами хтели када смо за ђаволом пошли! Неизвесност, страх, борба на живот и смрт, грех, разни ужици, жудња за влашћу!

Сада се сетих Валдеза, оног из мексичке револуције који је проживео пет живота да би се искупио. Пошто су тој књизи живота и смрти сви добили бројеве и судбине, сада када је девојка у белом, водитељка на првом нивоу паралелног света, из те књиге одабрала сличну судбину девојке новинарке којој је било суђено, предодређено да буде убијена и силована у својој двадесет и четвртој години, у њено тело, као возило за материјални свет сместила Валдеза и он је морао да проживи живот те новинарке да би „одужио“ свој први грех. Значи тај број је искоришћен. Сада се сви бројеви померају за једно место и онај дух који је требало да буде новинарка, сада се, померајући се за једно место уствари уселио у тело неке учитељице која ће умрети на пример у свој 65. години природном смрћу. Том духу и онако је свеједно јер он не зна своју судбину.

Гвадалупе-место где се указала Богородица

УИЦИ ПЛОЧА

Уици плоча је обична дрвена плоча са штампаном азбуком и малим троуглом који се масовно користи у Америци, одакле сам донео једну. Наша верзија је слична с том разликом што ми користимо дрвени сто или стакло. Испишемо слова плус две речи, да и не, и све то поређамо у круг. На средину круга ставимо стаклену чашу окренуту наопако. Сада ставимо кажипрст једне руке, било које, на врх чаше, сами или неколико нас и на наша постављена питања чаша клизи од слова до слова и испи-сује речи.

Сада ћу вам описати своје лично искуство у разговору са духом мени блиске особе. Прво морате да добијете одговор да дух кога сте позвали хоће да разговара. Али пре самог разговора треба проверити да ли је то стварно тај дух. Проверићете тако што ћете му поставити питања која само ви и он знате. Напри-мер када се тачно родио и како се зову његови отац и мајка. Па-зите да случајно не налете на неког лошег и пакосног духа који хоће да се шегачи са вама. У вашем је интересу да не комуници-рате са њим, јер вам може дати лажне информације и да вам за-горча остатак живота.

Сада када сам проверио да је то баш тај дух, почео сам да му постављам питања онако како су ми падала на памет.

- Како се осећаш?
- Лагано, ово ново „тело“ ми је бестежинско па се лако крећем. Душевно сам такође миран јер су ми сада све ствари ја-сне.
- Како се тамо крећете?
- Ногама је ако је нешто близу, ако је даље путујемо помоћу мисли.

Трчање за дугом

- Како то?

- Па на пример када ми треба књига из библиотеке ја само замислим да сам тамо и ето ме тамо.

- Па шта ће ти књига уопште, када ниси читао књиге него само новине?

- Треба ми сада за посао док радим.

- О каквом раду говориш?

- Па док у овој димензији чекамо на прелаз, „транзит“, у другу димензију морамо да радимо. Док не научимо на кретање и на комуникацију у овој димензији нема преласка у другу, вишу.

- Каквим се радом бавиш?

- Дочекујем ново-умрле у стресу и помажем им да се лакше снађу и схвате нову ситуацију.

- Где тамо живите?

- Ја у природи јер ти знаш да сам ја много волео природу. Други који не могу да се одмарају под ведрим небом спавају у кућама.

- Зашто се одмарате када сте бестежински?

- Из навике али брзо схватимо да нам одмор није потребан. Ја сам после смрти још дуго био болестан па су ме лечили овде у болници. Већина људи која умре није спремна за овај живот, па се одједном нађе у кошмару. Болесне лечимо, осакаћене у рату или у саобраћајним несрећама „крпимо“ а оне који су веровали у други живот сачекујемо и упућујемо тамо где треба да иду.

- Откуд знаш ко и где треба да иде?

- О томе воде рачуна више инстанце, такозвани „водичи“.

- Да ли су то свеци?

- Не, свеци не постоје, то су измислили људи. То јесу нека бића од светлости, божји људи, или агенти како би ме лакше схватио. Овде не признају никакве чиновне додељене од стране људи, овде свако може постати биће од светлости али то треба да се заслужи.

Трчање за дугом

- Значи за вас је земаљски краљ обичан човек?
- Овде где сам нема краљева, јер цареви, краљеви и сви остали владари обично одлазе у ниже слојеве!
- Да ли имаш представу шта се сада 2005. године дешава конкретно у Србији?

- Како да не, па то прате више инстанце и они одлучују на који ће ниво послати кога. Видимо општу пљачку друштвене имовине коју су стварале генерације добрих људи, а сада њихову муку и зној оте један јако мали број грађана. Сви су крали на сто и један начин, нису сви крали исто, како ви кажете нису су се сви снашли, јер нису сви били на правом месту и у право време, они који јесу то су сада контроверзни бизнисмени, добри домаћини, тајкуни, „успешни“ људи. Јер дошло је време код вас да што год си глупљи и неписменији то си се више накрао јер ниси знао за последице, а оне за њихову срећу нису никада ни дошле јер они који су требали да примене санкције према овима

Трчање за дугом

првима, они су се још више кроз корупцију накрали од ових првих.

Сада живе безбрижно и мисле да су избегли све казне које су требале да снађу све оне који су отели туђу имовину, све оне који су узимали девизне кредите, све оне који су се обогатили на девизама тргујући на штету сиротиње којима су узимали задњу девизу из сламарице, све оне који су покрали друштвене фирме у којима су радили или са којима су радили па су отворили своје сопствене фирме, а друштвене упропастили да би их могли лако купити преко сестрића, братанаца и којекаквих клинаца, који су „искористили“ распад Југославије па су узели силну робу из других република, и једноставно је нису платили, па је на српским њивама било на хиљаде трактора покрадених у Хрватској, на хиљаде аутомобила покрадених у Сарајеву, па су преконоћ постали паметни, лепо и образовани јер су и дипломе биле на тржишту као и свака друга роба па су се куповале код тајкуна који су

Кућа духова

отварали сопствене универзитете и запошљавали сиромашне универзитетске професоре. Не само што су постали лепо и образовани преконоћ, већ су и добијали надимке у малим местима, имена егзотичних дрвета, Киви, Палма, Патаја, али било је ту и домаћих биљака, различити краставчићи, кромпирићи, парадајшчићи; уместо лепих српских имена, Драгомира, Љубомира, Живомира, преконоћ су сами себе називали Бони, Џони, Рони, људи су им и сами додавали имена јер су у очајању почели да се спрдаче са њима, па су неке звали, кладе, пањеви, док су други остали верни домаћем фолклору па су своје фирме називали по називима околних брда, река, па су се уместо наших питомих животиња појавиле игуане, уместо наших кнезова појавили су се чак и фараони, сви су некако пали у неки транс, па су то и озваничили па су испред речи транс сами додавали Дрво, Јела, Бор, па смо добијали непознате кованице, Дрво-транс, Јела-транс, Бор-транс. Када сте спојили кичерај и богатство добили сте Србију у 2006 години. То си ме питао, то сам ти и одговорио, како видим Србију у 2006. години.

То је доба сада у Србији првобитне акумулације капитала, када важи само једно правило: „За првих милион евра немој да ме питаш, све остало је поштено“. Вероватно да их нико неће ни питати јер су сви они исти. Они који треба да их питају и сами треба да буду питани. Биће сигурно питани када буду умрли и када дођу овде. Онда ће сви они отићи на ниже нивое, према за-слузи. Ко је био највећи „бизнисмен“ односно ко је покрао највише друштвену имовину отиће ће на најнижи ниво, седми. Ко је мање покрао и био мање успешни контраверзни бизнисмен отиће ће на шести ниво, тако да ће вероватно опет сви на свим нивоима бити заједно као у претходном животу. Ту ће се наћи и они који су народне опљачкане паре однели у банке на нека егзотична острва, као и они који су однели у најјаче европске банке. Ту ће се наћи сви они који су отварали своје фирме у иностранству да би покрали друштвене фирме у којима су били одговорни руководиоци. Ту ће се наћи сви они који су покупили

народу девизе а за узврат делили им неке безвредне папире које су звали динарима. Ту ће се наћи сви који су искористили распад Југославије и покрали робу и новац из других република, који су стигли на време да пребаце на хиљаде трактора из Хрватске, или из Босне на хиљаде аутомобила из Сарајева на своје њиве које су преконоћ ницале као печурке и називале су се стовариштима. Ту ће бити и сви они који су посекли хрестове шуме у Славонији, као и они који су аутопутем Београд-Загреб довлачили колоне комбајна и других пољопривредних машина. Правиће им друштво и сви они који су довукли на хиљаде шлепера украдене и отете робе са Косова.

Правиће им друштво и они који су шверцовали акцизну робу, у то време легално, посебно цигарете, нафту, лекове, пића, па држави нису плаћали ни царину, ни порез на промет, па су пензионери, лекари и просветни радници, као и службеници у државним установама спали на просјачки штап, јер су зависили од тих скоројевића; да ли ће се смиловати да уплате неки динар на име пореза на промет.

Посебно ће бити почаствовани са седмим нивоом сви они политичари који су створили услове и амбијент за невиђену, историјску пљачку. Неки ће доћи директно из Хага а сви остали полако један по један доћи ће тамо где им је и место које су сами одабрали за живота својом грамжљивошћу јер покрали су онолико колико не могу да потроше ни за хиљаду година

- Зашто си баш ти изабран да их дочекујеш?

- Нисам једини, много нас је, само они који су доказано живели поштено имају право да ове криминалце распореде где им је место.

- Оставимо сада на страну те неважне и минорне лоповске животе, реци ми шта је за вас тамо време?

- Време како је теби познато овде не постоји.

- Можеш ли путовати у прошлост или будућност?

- Пошто ми је прошлост добро позната радије завирићу у будућност, зар ти нисам сада открио и део будућности, шта чека

Трчање за дугом

све те такозване бизнисмене, који су присвојили туђ рад и зној, туђу муку. Кажу да има седам нивоа који иду на горе и тек на седмом можеш се сјединити са Богом. Ја сам на првом. Такође постоје и седам нивоа на доле где одлазе они који ће се сјединити са ђаволом. Што су више убијали, крали, брже ће ићи доле, јер су им дела у овом материјалном животу била ђаволска, тако да је нормално да се сједине са ђаволом. Да би „видео“ Бога мораш постати као он! Да би се срео са ђаволом мораш се „спустити“ на његов ниво! Сваким скоком на виши ниво, стиче се већа свест, већа моћ. У питању је кристалисање наше свести. Пошто нисмо били задовољни само чистом свешћу о себи, ђаво је дошао на идеју да нас поведе са собом у материјални свет где ћемо поред чисте свести осећати и друге ствари! Није нам објашњено да ћемо тиме упрљати чисту свест, првобитну свест, а сами нисмо били довољно искусни! Бог нас је мирно пустио да стекнемо искуства и вратимо му се још чистији. Нажалост у овом процесу чишћења многе ће душе нестати, а сигурно и душе свих ових скоројевића којима смо посветили толико времена и простора а да они нису достојни тога.

- Како можеш достићи виши ниво?

- Морам се постепено одрицати својих земаљских навика, свог урођеног егоизма, својих склоности, већ на овом степену морам се одрећи себе!

- Шта следи онда?

- Прелазим на виши ниво, или како називају „сферу“ То су духовне сфере чисте свести. Тело губи значај, а душа долази до изражаја. Од тог степена можеш се пењати све више. Што више то теже.

- Шта ћеш радити тамо?

- Колико сам чуо од мог водича на вишем нивоу ћу добити ново задужење.

- Какво на пример?

Трчање за дугом

- Добијам групу људи и над њима имам апсолутну власт. Водим рачуна о њиховом духовном развоју и судбинама. Наводим их на правац који им је још пре рођења био записан!

- Значи, ако имаш апсолутну власт можеш их малтретирати и чак убити ?

- Не, не можеш. Они који су у стању да тако нешто ураде нису у стању да се попну ни на овај ниво а камоли више.

- Шта се ради на још вишим нивоима?

- Њима је дата још већа власт. Управљају читавим народима, а на још вишем нивоу, неки од њих владају планетама, а неки читавим галаксијама.

- Зашто је Бог створио два паралерна света?

- Прасвест или Бог је одлучио да створи себи другове да не буде сам, створио је свесна бића која се у Библији зову Анђели. Као што знамо први Анђеолова је створио Бог, био је Луцифер. Он је требао да буде главни просветитељ, осталих надлазећих духова по целом свемиру. Пошто је Бог уградио у њега велики део себе самога, то је Луцифер постао раван Богу у знању и креативним могућностима. Али оног тренутка када је створен други, па трећи, па стоти, па хиљадити анђеолова, у Луциферу се почела најпре развијати љубомора, а затим и мржња према Богу и жеља за отцепљењем од свог Праоца. Бог који је знао до чега ће доћи, одлучио је да за себе и остале добре духове обезбеди и заштити од будућег беса свог првог анђела! Али да би то постигао морао је створити два света!

Луцифер је почео међу оним бистријим духовима, односно анђелима, пропагирати мржњу према Богу. Причао је бајке о материјалном свету у коме ћемо искусити ствари за које је до тада знао само Бог, да ће сви они бити мали богови. Причао је како ће открити многе дивне ствари попут физичке љубави, власти, славе, како ћемо сами креирати и све друге ствари и сопствену децу. Када је питао ко ће са њим у материјални свет сви ми који смо сада живи дигли смо руку са милијардама глупака који су пошли за њим у материјални свет. И шта смо добили,

Трчање за дугом

тешко разочарење, душевни бол, мржњу, љубомору, стални страх од другог, чежњу за поновним рајем, болесну жељу за богаћењем, несигурност, похоту, перверзију, баналности, предуга је листа духовних прљавшина и на крају смрт. Бог је знао на шта ће личити овај материјални свет, мудро нас је пустио од себе, али нам је још тада обезбедио повратак ако се покајемо! Какав парадокс, некадашњи анђели се усељавају у мајмуне како би стекли сопствена искуства! У мајмунолике људе улазе први духови. Зашто баш горила а не неке друге животиње. Зато што је само горила имао довољно велики мозак, односно биолошки компјутер, кроз који је енергија свести могла функционисати.

- Колико онда човек стварно има живота?

- Људи имају само два живота. Један у овом а други у оном паралерном свету! У овом се може само умрети. А у оном другом се може заувек нестати. Ми људи не умиремо само на крају нашег живота, него континуирано од рођења па све до телесне смрти.

- Да ли је тамо смрт табу тема?

- Не, чак ни код вас на Земљи, смрт и умирање све су мање друштвена табу тема. Дошло је до извесне секуларизације смрти и до њеног извлачења из традиционалних оквира и до повећања научног интереса за смрт и за њој сродне феномене. Наука се отвара занемареним појавама, тражи нове приступе и модели истраживања, не задовољава се редукционистичким ставовима према којима се оно што се не може мерити или свести на већ познато не спада у научно истраживање.

ИСУСОВА РЕИНКАРНАЦИЈА

Зашто је одувек црквеним оцима сметало источно веровање у бесмртност душе, односно у њено сељење из тела у тело, из живота у живот? Њима је сметала светлост истине коју ни су могли да схвате. Као и да сам Бог у кога су веровали није допустио да сакрију „сву истину“. Оставили су библијски запис о Исусовом „скором повратку на Земљу“.

Није ли дакле, Исусов повратак најјаснија потврда његове реинкарнације? Није ли нам он својом чувеном фотокопијом напуштања свог тела оставио о томе и необориви материјални доказ? Доказ да је људско тело само „биолошки робот“ који служи души само као стан за време њеног боравка у тродимензионалном свету? И да је то исто тело након изласка душе из њега обична олупина која се распада.

Данас, после две хиљаде година, не само папе већ и многи угледни научници светског гласа уверени су да је Свети чаршав аутентичан и да је у њега заиста утиснут лик Исуса како је изгледао у тренутку своје смрти, односно „напуштања“ тела. Професор др Ралф Гебер, истакнути амерички научник и отац такозваних „свемирских компјутера“ којима се служи НАСА, извршио је анализу овог прастарог комада платна. Он је закључио да је до фото-отиска дошло приликом радијације Исусове енергије, или како је други научници називају „енергије свести“.

У скорије време су познате чувене Киралинове фотографије астралног тела. Као што је познато, приликом снимања овом методом на фотографијама се добијају и видне ауре снимљених биљака или животиња. Ту се ради о такозваним астралним телима која треба да имају сва жива бића. Како би ову своју тврдњу доказали, неки су научници снимали на пола одсечене

Трчање за дугом

листовете биљака као и ситне животиње одстрањених удова. Након снимања јасно су добили „обрисе“ тих непостојећих делова! Ако се дакле, ускоро и научно докаже да живи организми заиста имају такозвана астрална тела онда није искључено да и виши облици разумних врста имају „енергију свести“ односно дух!

Такође, научник доктор Сефер дошао је до запањујућих резултата када је у лабораторијским условима испитивао неколико десетина доказано видовитих људи. Они поседују способност да виде „духовна зрачења“ која избијају из других људи. Када су им показали убице, криминалце, људе са ниском свешћу, приметили су да из њих зраче ауре дужине једва око центиметар. Код нормалних људи аура је знатно дужа, док код људи склони мисаоном и духовном животу аура се продужује преко пола метра, док су код мајке Терезе видели ауру дужу од једног метра. Замислите онда интезитет зрачења једног Исуса! Теорија да је било толико снажно да је оставило фото-отисак, апсолутно је на месту и највероватнија.

Шта онда рећи о чудесним лечењима које је Исус онако спектакуларно вршио последњих година свог живота? Најбољи одговор за то може се наћи у бившем СССР-у где су парапсихолошка истраживања највише одмакла у свету. Они су толико одмакли по питању људске душе и њених невероватних способности. За ту тврдњу узећемо само један пример. Жена по имену Федора Даниловна, својом психоенергијом запањила је све научнике у свету. Поново је постављала на ноге неизлечиве болеснике од мултипле склерозе, својим додиром лечила тешке срчане болеснике, вадила камење из бубрега. Њена биоенергија је толико јака да у експерименту са животињама замало јој није успело да постави на ноге обезглављену краву! Федора је само једна од десетак жена у свету са сличним моћима и необјашњивих духовних способности.

У Чехословачкој, односно данашњој Словачкој, експериментише се са тако моћним можданим таласима који су у стању да усмрте мушицу на зиду.

Трчање за дугом

Шта рећи за у свету познатог Едгара Кејсија, који је дијагностиковао и лечио болеснике чак на даљину од стотину километара, које у животу никада није ни видео!

Шта онда рећи о Исусовим способностима. Ако једна обична Русиња може краву без главе да „натера“ да се усправи на ноге, зашто Исус не би могао вратити човека из „мртвих“ уколико смрт уопште постји.

ТУРСКА—ИЗМИР

Некада је ту вађен магнезијум, по чему је добио име Измир, или Смирна, како га Грци зову. У облику слова U, разместио се око Измирског залива, растући из дана у дан, па му се ни тачан број становника не зна, али је најближа цифра од око 2.000.000 становника. По величини налази се одмах после Истанбула. А и поморска лука је друга по величини у Турској, опет после оне у Истанбулу. Измир је град сасвим другојачији од Истанбула и Анкаре. У неку руку то је интернационални град, више европски него било који други град Азије, што је условљено прошлошћу, положајем, важношћу. А опет је оријентални град.

Уствари постоје два сасвим различита града, само их раздваја Измирски залив. Онај западни део града је прави европски град, становништво је обучено европски, све је чисто и блиставо, на сваком кораку банка. Имате утисак као да се налазите у Франкфурту на Мајни.

Други, источни део је прави оријентални, на улицама поред савремених аутомобила, коњске запреге, фијакери, силни минарети. Велика пијаца рибе. Становници овог дела Измира као да су увек будни, увек су у покрету, на јавним местима се стално нечим веселе, забављају у било које доба дана или ноћи. Црвено на семафору значи стоп, за разлику од Исамбула, где може значити и то, али не мора. Има доста џамија али ни случајно толико колико их има у осталим старим турским градовима.

Измирска лука је начичкана бродовима као конзерве сардинама, рибарским, трговачким, војним. До недавно је била значајна лука НАТО пакта, но сада је то само симболично. Има необичних слика на улицама Измира. Писари, с писаћим машинама, засели по уличним тротоарима, одмах пишу, и наплаћују, молбе, жалбе и друге услуге које праве сиротињи, првенствено. На улици се могу одмах закрпити и ципеле, јер ту су обућари, са својим прибором, па чак и обућарским машинама. Ту је обавезна Сахат кула, симбол Измира, многима који никада нису били овде позната је са разгледница, из новина или ТВ екрана. Измир је један од 67 области у Турској. У Измиру живи на хиљаде наших бивших земљака, пореклом из Санџака, Босне и Херцеговине, Македоније. Долазили су овамо, исељавали се, њихови преци, почев од 1878. године. Ако у Измиру споменеш Тита, добро дошао си у сваку кафану, добићеш можда негде и бесплатно пиће, али ако споменеш Милошевића, добићеш метлу по леђима. Сви они воле Југославију и Тита, као симболе слободе и као углед осталима борбе за ту слободу. Док у приморским местима ситуација је другојачија, воле тамо Србина само док плаћа.

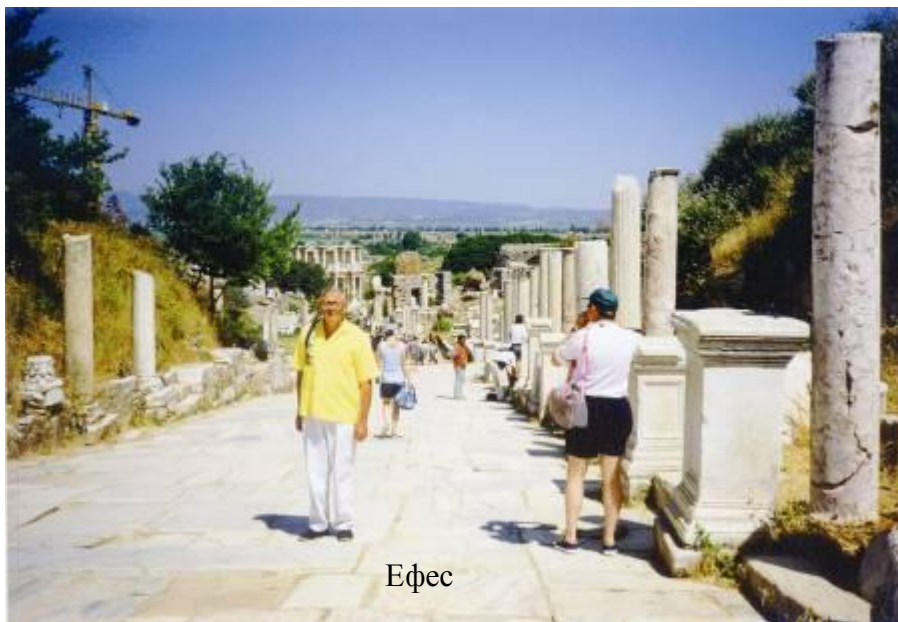
Измир је стар, врло стар град. На брду изнад града стоји једна стара тврђава, Кале која је зидана још у III веку пре нове ере, а потом је вековима дограђивана. На једном брежуљку, у хладу зелених грана, данас седе три старца, с турбанима на главама, с бројаницама у рукама, живи фосили једне прошлости.

У подножју брда, у старом делу града, Агора, из доба Рима. Откопана је 1927. године. Још је остало сачуваних 28

Трчање за дугом

стубова Агоре. Остале су очуване пијаце и трговишта. Здање тржнице је троспратно, дуго 200 метара. На првом спрату су биле трговине на мало, на другом златаре, на трећем трговине на велико.

Парк Културе, где се потом упућујем, подигнут је по налогу Ататурка на ономе месту које су Грци оставили у пламену и рушевинама, када су се 1922. године, морали одатле повући, после недуге окупације града. Дрвореди палми у парку (у Истамбулу, иако је на мору, нема палми), фонтане, луна парк, висок стуб са кога скачу падобранци за новац. У овом парку је и Археолошки музеј, у којем налазимо податке да је Измир зидан у прастара времена, чак 3000 година пре нове ере. Кроз Измирски базар, као и кроз његове модерне, и луксузне четврти, проћи ћу само толико колико да осетим нешто од њиховог духа и атмо-

Ефес

сфере. Уочљиви су велики контрасти, а на неким зидовима ту и тамо по нека фашистичка парола, јер јавно деловање фашизма у Турској није законом забрањено. Шетајући обалом Измирског

Трчање за дугом

залива упада у очи тежина посла капетана приликом увлачења, сидрења а затим извлачења толиких бродова из тако малог и уског залива. Има доста тога што треба видети у западној Анадолији, па зато сада идем тамо.

Ефес, један од најстаријих градова за које наша култура зна, постоји већ више од 5000 година. Њихов град је тако силно и добро утврђен, да је вековима био неосвојив за многобројне нападаче. Сав камен на стотине километара наоколо био је овамо донет, и уграђен у град, и његове зидине. Али током његове дуге историје ипак је прелазео из руке у руке разних освајача. Док су га једни палили и опустошили, као на пример Готи, дотле су га други обнављали и дограђивали. А и он сам је бирао страну за коју је сматрао да ће му бити од користи, тако да је за време Пелопонеских ратова, најпре био на страни Атине, а потом на страни Спарте. Следује потом окупација Персијанаца, док га није ослободио Александар Велики и обновио и проширио. Велики успех је имао када је припадао Риму, који га је учинио престоницом своје провинције Мале Азије и јаким економским центром, средиштем овог дела света. После распада Римског царства, Арапи освајају град, а затим и Турци 1306. године.

Од средишта Артемидиног култа, Ефеса, где је Артемидин храм представљао једно од светских чуда, остао је само један једини стуб као успомена на сјајну и блиставу прошлост. Ефес је заузимао падине једног великог брда и његово пространо подножје, се налазило између два друга брда и Егејског мора, чије су воде некада долазиле све до на 800 метара од зидина града. Беше то највећа морска лука у доба Рима, од којег је у град водила Главна улица, дуга 800 метара. Првих 300 метара без стубова, а преосталих 500 метара са величанственим стубовима с обе стране те 50 метара широке мермерне улице. Император је из луке у град улазио на двоколици док је остала свита ишла пешице. Са чела на уласку у град, био је, и дан данас добро очуван, театар, са 25.000 седишта, са своје три галерије за гледаоце, редом према њиховом положају и достојанству. Улази

Трчање за дугом

у борилиште, посебно за звери а посебно за гладијаторе, и данас су добро очувани, пролаз за гладијаторе је узак, специјално подешен да омогући излазак гладијатора на мегдан изгледнелим зверима. Император је седео, у театру, у својој имераторској ложи. Сада се може видети како се по њој тискају посетиоци, уствари туристи, који могу оно што је некада у то време било незамисливо. Заиста је време учинило своје. Док пролазим Мраморном улицом, која се протеже подно округлог брда, некада града, змије камењарке палацају језицима и реповима, а по која брзо умакне и са Мраморне улице, склањајући се у бочне зидине. Упозоравају, да се пазимо змија, јер су густо настањене у некада славном Ефесу.

Још један театар, мањи са 2.500 седишта, сада се рестаурира. Лево до улице којом пролазим била су пространа складишта хране, магацини, велике оставе града. Упоредо са улицом којом корачам, с њене леве стране, једна друга улица, ужа, а с плочником у мозаику, црвено-плаво-жуто-бело. Том улицом ишле су само патрицији, а овом којом ја корачам ишао је остали обичан свет. Полако се спуштам према Гимнасиуму, и Библиотеци, који потичу из трећег века пре н.е. С леве стране улице, нешто увучена, Трајанова фонтана, из 98. године пре н.е. Мраморни стубови, с обе стране поплочане улице. Стари Ефес сав је у мрамору, а овај новији је од опеке. Како је неимарство назадовало Хадријанов храм, његово овдашње станиште, такође је у мермеру, у целини. Нижу се потом, с десне стране улице, терме, римска купатила. Још увек добро очувани сегменти канализације града, из доба Рима. На једном углу улице велики тоалет, колективни, 36 седишта за истовремену употребу а да између не постоји никакав преградни зид. Све је у камену и то не само за физиолошку употребу, већ и за медитације, за разговоре на тенане, за вођење и бистрење политике. Они су знали да цене време свакако, тако док су вршили физиолошке потребе скупа, они су уједно и разговарали о свим проблемима који су их мучили и ту над канализацијом налазили су одмах и решења за

Трчање за дугом

своје проблеме. Тачно половина, 18 удобних места добро су очувана, и у случају нужде и данас су употребљива. Недалеко одакле налази се Кућа Љубави.

Кућа у којој је живела и умрла Богородица

Кућа љубави је кућа са мноштвом малих соба, собичака, таман за двоје. У продужетку Мермерне улице, с десне стране тамнице, затвори за кривце, за осуђенике. Узидане су у зидине града с уским улазима.

Напуштајући зидине Ефеса, пењем се на суседно брдо, високо изнад мора, на 650 метара, одакле се пружа величанствен поглед на околину, на Ефес, на Егејско море, које се додуше више километара повукло од зидина града, одајући му са те дистанце дужну пошту.

Нешто испод врха тог брда, на надморској висини око 500 метара, налази се Кућа Мајке Марије. Ту је живела, по предању, и веровању, изгледа и по налазима истраживача, мајка Исуса

Трчање за дугом

Христа Назарећанина, где је довео апостол Јован, Евангелиста, на молбу самог Исуса, који је знао да њему лично спаса нема пред прогонитељима, али је бар мајку желео да спасе. Овде је Марија и умрла, у својој 63. години живота. Негде је ту и сахрањена, али је тачно место сахране, остало тајном и до данашњег дана. Верује се да је умрла 15. августа; тог дана сваке године хиљаде хришћана из разних земаља, долазе на ходочашће. Нажалост тог дана ја сам био једини из Србије. Почев од 431. године н.е. зна се, тј. знали су од тада околни сељаци, да је ту живела Мајка Марија, и да је у тој кући умрла, али су ћутали, из предострожности, пред прогонитељима, макар и њена мртва тела. Иначе, после њеног приспећа у Ефес, са спасиоцем и пратиоцем Јованом, њој се био приметно сваки траг, опет из разлога опрезности пред прогонитељима. Бежећи пред гониоцима превалили су они, с још нешто хришћана, далек пут, чак од Јерусалима до Ефеса. Кућа Мајке Марије је била после њене смрти затрпана земљом, а откопана је, идући трагом предања, тек не давне 1927. године. Копање су извели немачки археолози. Од куће Мајке Марије сада је удешена мала црквица, с три просторије, од којих је једна собица, како се тврди, била спаваћа соба Маријина, и у зиду собе уклесан Маријин лик. Приликом обиласка просторије речено нам је да се у тој просторији не сме причати, чак ни шапутати, у противном стиже проклетство као казна. Ја сам то схватио озбиљно јер нисам хтео да то проверим на својој кожи. На падини испод куће мајке Марије налазе се четири чесме, по веровању са светом исцељујућом водом, у коју сврху је ходочасници и пију. Године 1951. турска влада је ово свето хришћанско место ставила под заштиту државе, а овамо је долазио и лично папа Павле VI, године 1967.

Упутих се потом и на оно друго брдо, с друге стране Ефеса, јер је и оно препуно мистерије. Изабеј Џамија, тако названа по свом оснивачу потиче из доба Селџука. Монументално и моћно делују зидине ове џамије, говорећи упечатљиво о свом добу. Недалеко од џамије налази се Јованова Црква, грађена у

Трчање за дугом

Јустинијаново доба, на месту где је био гроб Јована Еванђелисте, оног што је на Исусову молбу повео мајку Марију у изгнанство. Сада су ту само рушевине, некадашњег силног здања. Године 1967. 26 јуна на развалинама ове цркве папа Павле VI лично је овде држао велику молитву.

Када сам већ овде штета је не свратити и на неколико дана купања и одмора у оближње туристичко летовалиште Кушадаси. Кушадаси је туристички драгуљ Турске, на обали бистро плавог Егејског мора, јужно од Ефеса. Није место велико, има свега двадесетак хиљада становника, али је изузетно лепо, а за време сезоне туризма дуплира се број житеља. Стари град је на брду, са зидинама тврђаве из доба Карада Мехмет паше. Овде има своје куће за одмор махом богат свет из Анкаре, која је удаљена око 350 километара. Пријало је купање у води која је доста хладнија него у Грчкој, чистом попут нашег Јадрана, али нешто немирнијем услед таласа што их покрећу ветрови, али који на

Трчање за дугом

срећу не доносе медузе као преко пута у Грчкој. Грчка острва се јасно виде када је лепо време, али се лако запази како Турци бацају на ту страну мрке погледе, као знак да још увек трају трвења између та два народа који своје бивше несугласице никако да превазиђу. Не само да они нису могли да превазиђу своје несугласице, већ и ми дођосмо до краја књиге и нисмо успели наше несугласице између науке и мистерија да превазиђемо. Шта рећи на крају драги читаоче? Заједно смо трчали за дугом, покушали смо да је ухватимо, нисмо успели, покушали смо да се провучемо испод ње, нисмо успели, али вредело је покушати, зар не?

Кушадаси

ЛИТЕРАТУРА

- Драгиша Поповић:
Стивен Хокинг:
Етјен Гије:
Рајмонд Мооди:
Сол Шпигелман:
Др. Беркли:
Шарл Етјен:
Марсел Гријол:
Алфонс Касоа:
Џозеф Блумрикс:
Жулио Тело:
Карл Саган:
Рене Ало:
Школовски:
Константин:
Монтез:
Ралф Гебер:
Стантон Фридеман:
Франсис Крик:
Френк Едвардс:
Сер Фред Хајл:
Шарл Етјем:
Великовски:
Анаксагора:
Шервуд Чанк:
Ед Браун:
Волфан Тиман:
- „Сибир“
„Кратка повест времена“
„Алхемија живота“
„Живот после живота“
„Космос“
„Вештачки живот“
„Маје“
„Догони“
„Свето брдо“
„Каскара и седам светова“
„Људи јагуари“
„Акпалу“
„Сумери“
„Људи рибе“
„Вештичији чекић“
„Спаљени градови“
„Свемирски компјутери“
„Летећи тањир“
„Жива бића ван земље“
„Свемирске совјетске жртве“
„Живот је дошао из свемира“
„Накал плоча“
„Марси Венера“
„Семе у свемиру“
„Кратери на марсу“
„Да Винчијев код „:
„Хемиска еволуција“

Трчање за дугом

Сер Бернад Ловел:	„Галаксија“
Роберт Галеј:	„Светлосне појаве“
Ралф Блум:	„Интелигентни људи“
Елијаху Рипс:	„Библиски код“
Генадиј Шипов:	„Има Бога“
Јан Стивенсон:	„Индија“
Џон Лили:	„Подсвест“
Роналд Ленг:	„Реинкарнација“
Зенон Косидовски	„Библиске легенде“
Зенон Косидовски	„Када је Сунце било Бог“
Клаус Шумахер	„Регресија“

САДРЖАЈ

Предговор	2
Настанак света	4
На границама могућег	7
Мистерије	11
Континент Му	12
Мексико	19
Мексико Сити	21
Теотихуакан	25
Сингапур	37
Хопи индијанци	42
Каиро	47
Египат	51
Гости из свемира	58
Сумерска легенда	63
Сумери, Аврам, Мојсије	67
Католичка инквизиција	74
Утваре Ђавољег језера	80
Мистериозни нестанци	84
Нестали бродови и авиони	87
Тајне морског дна	93
Летећи тањира	103
Да ли смо у космосу сами	114
Васионски судари и експлозије	125
Стари Завет	128
НЛО, да ли стварно постоје	131
Библиски код	135
Бог постоји	141

II DEO

Будућност	151
Три велике претпоставке	158
Реинкарнација	160
Универзум	165
Платон	171
Тибетанска књига мртвих	174
Смрт	176
Поруке из загробног живота	182
Индија	187
Универзал	212
Дизниленд	216
Потрага за истином	218
Астрални свет	226
Далај Лама	234
Тајланд—Бангкок	238
Патаја—Тајланд	257
Симпозијум светских психолога	264
Уици плоча	275
Исусова реинкарнација	284
Турска –Измир	287
Литература	296